

Ly Cafe Không Đường

Contents

Ly Cafe Không Đường	1
1. Chương 1 : Ký Ức Buồn !	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3 : Lời Tỏ Tình Bất Ngờ	8
4. Chương 4 : Nhiệm Vụ Bất Khả Kháng !	13
5. Chương 5 : Dạ Cháu Chào...mẹ A!(1)- Gì?	15
6. Chương 6 : Dạ Cháu Chào...mẹ A!!!!!! (2)	20
7. Chương 7 : Em Yêu Anh! *_*	24
8. Chương 8 : Có Khi Nào....rời Xa...	28
9. Chương 9 : Hạnh Phúc Bất Chợt	32
10. Chương 10 : Chạm Vào Ký Ức	38
11. Chương 11 : Sự Thay Đổi Kỳ Diệu	39
12. Chương 12 : Thì Ra...trái Đất Có...hình Tròn!!	42
13. Chương 13 : Bất Ngờ Nói Tiếp Bất Ngờ	44
14. Chương 14 : Sự Thật	47
15. Chương 15 : Sự Thật Phũ Phàng.	49
16. Chương 16 : Giải Thoát.	51
17. Chương 17 : Những Ngày Đầu Của Những Ngày Cuối.	55
18. Chương 18 : Chạm Mặt	59
19. Chương 19 : Lời Nói Dối Ngọt Ngào	65
20. Chương 20 : Sự Thật Một Giấc Mơ	68
21. Chương 21 : Đối Mặt.	77
22. Chương 22 : Trái Tim Đập Lối Nhịp	82
23. Chương 23 : Sự Thật	84
24. Chương 24 : Ký Hợp Đồng	87
25. Chương 25 : Hãy Lấy Anh, Nếu Muốn Ký Hợp Đồng	92
26. Chương 26 : Ngày Gặp Lại	96
27. Chương 27 : Thì Ra...sự Thật Là Vậy...	98
28. Chương 28 : Về Quê	100
29. Chương 29	105
30. Chương 30 : Hạnh Phúc...ở Ngay Bên Cạnh Ta...	111
31. Chương 31 : Anh Su...anh Là...anh Tường?	113
32. Chương 32 : Hạnh Phúc Tìm Lại (hết)	115

Ly Cafe Không Đường

Giới thiệu

* Rating (đánh giá truyện theo độ tuổi): 15 là được òy * Status (tình trạng truyện: on-going hoặc finished)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-cafe-khong-duong>

1. Chương 1 : Ký Ức Buồn !

Mưa.....!

Ly cà phê đen hòa tan theo những giọt mưa rơi ngoài kia. Nhìn qua cửa sổ, dòng người đi lúc này cũng thưa dần...Như im lặng suốt này giờ, cô thích lặng lẽ ngắm những cặp tình nhân đi ngoài phố...Mưa ngớt dần..rồi tạnh hẳn..Dòng người đi ngoài phố phút chốc đông thêm..à đó là vì hôm nay là giao thừa, Như chợt nhận ra điều đó khi bài hát HAPPY NEW YEAR vang lên trong quán cà phê Như đang ngồi. Một quán cà phê không lớn lắm nhưng cũng đủ để cô có thể xua tan hết mọi ưu phiền sau một ngày học căng thẳng. Sở dĩ cô chọn quán cà phê này vì đây là nơi đầu tiên và cũng là nơi cuối cùng cô gặp anh. Ngày này năm ngoái, một cặp tình nhân đã ghé vào quán cà phê này, 2 người tay trong tay lặn nhìn dòng người đi tấp nập. Anh nói anh thích quán cà phê này vì nơi đây yên tĩnh và lúc nào cũng vang lên những bài hát đầy tâm trạng.. Lúc nào vào đây anh cũng gọi một ly cà phê đen trong khi Như gọi cà phê sữa. Anh nói con gái uống đồ ngọt dễ mập lắm. Như cười mỉm :” con gái mập mới dễ thương đúng không anh”

Anh cười :” con gái như em anh không thương thì không còn ai mà dám thương em đâu nhá !”

Như lườm anh một cách đáng yêu, anh cốc nhẹ vào đầu cô “Ngốc à, sao anh thấy lúc nào em cũng ghen tuông vô cớ vậy hả? Anh nói rồi, anh và nhỏ An chỉ là bạn thôi, An cũng là bạn em, sao e lại nghi ngờ như thế? em không hiểu tình cảm của anh sao?”

Như nắm lấy tay anh, nhõng nhẽo:“Tại người ta thương anh người ta mới ghen chứ bộ!”

Anh mỉm cười hôn lên má tóc của Như. Cô hạnh phúc, cô đang rất hạnh phúc, cô hạnh phúc vì cô có anh, có đc sự quan tâm yêu thương của anh, có đc tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời này...

Điện thoại anh vang lên, anh chần chừ không nghe máy, vì anh hứa sẽ bên Như suốt buổi nay. Cô giục:

- Anh nghe máy đi, không chừng có việc quan trọng cần anh giải quyết thì sao?

Chần chừ một lúc, anh ra ngoài nghe máy. Như lẳng lặng nhìn ly cà phê đen ngòm của anh. Như thầm biết đc người nào đang gọi cho anh...vào ngay lúc này...Nhưng Như không dám suy nghĩ đến chuyện đó vì nếu như vậy cô biết mình sẽ phải đánh mất những gì quá tốt đẹp mà cô đang có....

Anh bước vào :“anh xin lỗi, nhà anh có chuyện cần giải quyết ngay bây giờ, anh không đưa em về đc, anh xin lỗi ”

Như hỏi ngạc nhiên:“còn đón giao thừa?”

- Anh xin lỗi.....

Như nhắm mắt, mỉm cười gượng:

- Không có gì đâu, dù sao hôm nay em cũng muốn thả bộ về nhà...

Anh quay đi, không quên để lại lời nhắn:” về nhà nt cho a ngen”

Như im lặng...suốt 1 tiếng đồng hồ....

Như đi về nhà anh, mọi người đều ổn cả, và cũng chẳng có gì cần anh phải giải quyết vào lúc này, và Như đã biết...anh đi đâu....

“Giọt nước mắt nhẹ rơi, lạnh buốt giá bờ vai, mỗi mồn chờ đợi mãi bóng hình ai, người yêu hời anh có hay...”
Bài hát Think Of You vang lên là lúc Như đang khóc, nước mắt cô cứ rơi, rơi từng giọt. Cô đang rất trống vắng.. Cô đã mừng tưởng đc chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ có điều cô không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Ngày hôm nay, anh thật quá đáng khi bỏ cô bơ vơ trong đêm giao thừa. Anh thật quá đáng khi nói dối cô. Anh không thể dành cho cô một chút thời gian nào vào ngày hôm nay hay sao? Dành rằng cô biết anh gian dối, nhưng cô không quan tâm chuyện đó, cô chỉ muốn biết anh quan tâm và lo lắng cho cô đến mức nào thôi...

Như muốn kết thúc mối quan hệ nay mặc dù cô còn yêu anh, ncô yêu anh nhiều lắm. Nhưng thực tế bây giờ cô không còn sự lựa chọn, cô không biết mình có thể làm gì ngoài nói lời chia tay....

Trong quán cà phê cách đó chừng 2 cây số, một chàng trai nhận đc 1 tn :” mình chia tay nghe anh, em biết anh đang làm gì vào lúc này và đừng níu kéo em nữa, em muốn giải thoát cho cả 2”

Một cô gái đang ngồi chung với anh cũng nhận đc tn ngay sau đó:” tao chúc mày hạnh phúc bên Tâm, đừng nghĩ gì đến tao hết, tao sẽ là người ra đi”

Và như thế,đã 365 ngày trôi qua. Đã một năm kể từ ngày Như nói lời chia tay anh, Như không biết mình còn nhớ hay đã quên anh rồi, cô không thể xác định đc tình cảm trong lòng mình. Kể từ ngày hôm đó, cô đã đổi luôn sdt và không còn liên lạc gì tới 2 người cô yêu quý nhất đã phản bội cô. Không biết giờ này anh đang làm gì và anh có còn nhớ đến cô hay không?

Hết Tết, mọi người rũ tai nhau đi học. Ai cũng háo hức đón một năm mới với muôn vàn câu chúc tốt lành từ những người thân, chỉ riêng Như lặng lẽ âm thầm, đi đi về về, chẳng buồn nói chuyện với 1 ai. Một buổi chiều như bao buổi chiều khác, Như lặng lẽ đến quán cafe quen thuộc, lặng lẽ nhìn dòng người đi tấp nập ngoài đường

- Con gái uống cà phê không sợ nổi mụn hả pé?

Giọng nói của một thằng con trai làm thức tỉnh Như, đưa cô về với thực tại. Như ngược lên, 1 thằng con trai mặt mũi non choẹt. Quái ! dám kêu ta = pé hả? Cô lầm bầm. Không đợi Như nói gì, hắn kéo ghế xuống ngồi chung với Như. Nhìn cái mặt công tử bảnh bao của hắn, cô không thể không chú ý. Cô dám chắc rằng hắn là một cậu ấm quen đc nuông chiều và vô công rồi nghề !

- Nhiều tuổi rồi nhóc con? - đó là câu hỏi duy nhất mà Như suy nghĩ đc từ nãy giờ

- Nhóc 25 tuổi rồi pé ơi !- hắn cười lớn- Bộ nhìn anh giống con nít lắm hả?

Một chút ngạc nhiên pha lẫn bất ngờ. 25 tuổi đây ư? nhìn cái mặt non choẹt thể cơ mà !

- A đoán năm nay em 20 tuổi, đang là sinh viên Đại Học, đúng không nào?

Cô lại ngạc nhiên : Anh là thám tử sao?

- Anh biết em đã có người yêu rồi, anh chú ý em đã 1 năm rồi, à không, chỉ 364 ngày thôi. chiều nào cũng thấy em bước vào quán cà phê này và kêu cà phê đen... cà phê không đường...và lặng nhìn xa xăm... có phải em đang nhớ người yêu?

- Đừng nói với em anh là công an?

Hắn cười lớn: Anh mà là công an thì bây giờ em đã bị bắt vào tù vì tội ép buộc người khác phải chú ý tới em chỉ vì những thói quen khác người của em !!!

- Anh cũng thích nói đùa quá nhỉ? - cô vuốt tóc - mà sao anh biết em là sinh viên đại học?

- Đây chẳng phải là thể sinh viên của em hay gì?

Anh lấy trong túi ra thẻ sinh viên đã bị mất của cô.

- Ôi trời, để kiểm tra cái này thì em đã phải lục tung cả cái trường lên đây ! Không ngờ..?

- Hôm đó anh nhất quyết, định trả lại em, nhưng rồi anh chợt nghĩ nếu anh trả lại em rồi thì anh và em không còn gì nữa, cho nên...

Bất giác tim Như đập mạnh, mặt đỏ bừng. Như đã tìm được cái cảm giác mà 2 năm về trước cô có được khi lần đầu cô gặp anh. Nhưng Như đã lấy được bình tĩnh bởi vì Như tự bắt mình không được dễ dãi như thế

- Bây giờ anh trả em được rồi chứ? - Như hỏi, giọng hết sức “ngây thơ”

Anh cười lớn:

- Anh là ông chủ của quán cà phê này, anh đã tốt nghiệp đại học được 1 năm, ngành QTKD, và đã tiếp cha anh quản lý cái quán cà phê này, quán này không lớn cũng không tồi phải không em? Trước giờ anh không cho không ai cái gì hết, em cũng biết anh là cử nhân kinh tế, cái gì cũng phải tính đến lời lỗ hết, nên anh không trả cho em như vậy đâu !

- Vậy anh muốn gì? Như ngạc nhiên, một tên con trai chỉ mới 25t mà có thể quản lý một quán cafe tuy không lớn lắm nhưng cũng không phải là một quán cafe bình thường thì không phải là một con người bình thường rồi !

- Mình đi ăn uống gì nhé? Vậy coi như huê !

Như cười nhẹ, thầm suy nghĩ trong đầu “ Lại thêm một tên đâm đầu vào” ! Giới trẻ thời nay lạ thật, chỉ có những chiêu trò đó làm đi làm lại hoài. Nở một nụ cười rất nhẹ, Như trả lời đối phương:

- Bây giờ em không có thời gian, hẹn anh khi khác nhé !

Nói xong, Như đứng dậy lấy túi xách không quên để lại lời chào tạm biệt. Mặc dù không thích tên nhóc con này ấy, nhưng với phép lịch sự tối thiểu của người dân thành phố, cô đành gượng cười rồi bước đi. Bất chợt như có ai đó níu cổ tay cô lại. Quay người qua, bắt gặp ánh mắt của Tường, Như ngạc nhiên, bất giác giật tay lại:

- Sao thế? Còn chuyện gì nữa ư?

- Em định khi nào mới đi với anh? Hay em định cứ tiếp tục đến trường mà không có thẻ sinh viên?

- Khi nào rảnh em sẽ tìm anh – cô nói, ánh mắt không nhìn thẳng vào đối phương, thầm lẩm bẩm trong đầu “Sao trên đời này lắm kẻ rảnh rồi thế nhỉ?” – Anh yên tâm đi, em sẽ tìm anh sớm thôi, vì em muốn mau chóng kết thúc chuyện này !

Khẽ liếc nhìn đồng hồ, đã 6h tối, Như vội vã bước ra khỏi quán cafe ban này. Hình như cô có nghe loáng thoáng tên con trai gọi với theo cái gì đó, hình như là xin số điện thoại của cô thì phải ! Như không quan tâm, những chuyện này cô đã gặp không biết bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi cô có thể biết tuốt tuốt những gì mà bọn con trai này suy nghĩ. Như sợ quá rồi, từ khi chia tay Tâm, Như không còn bắt kỳ cảm giác với một người con trai nào nữa. Trái tim của cô giờ đây sắc đá đến nỗi tưởng chừng không có gì có thể khiến nó mềm yếu đi. Đó là lý do tại sao có rất nhiều chàng trai muốn tìm hiểu cô, muốn theo đuổi cô nhưng cuối cùng lại chán nản và bỏ cuộc. Một bài học đắt giá khi cô dành quá nhiều niềm tin, quá nhiều hi vọng vào một người con trai thì anh ta lại dễ dàng đến mức có thể lừa dối cả nỗi đam mê nhất của cô. Nếu không có quy định của pháp luật, rằng giết người hay gì gì đó tương tự như thế phải ở tù hoặc tử hình thì cô đã ăn tươi nuốt sống anh ta rồi !

Vừa bước đi, đôi mắt Như nhú lại, bước chân loạng choạng, Như lại chóng mặt nữa rồi. Nếu trong trường hợp này một năm trước thì sẽ có một người con trai hốt hoảng bế thốc cô vào bệnh viện mặc dù cô chỉ bị chóng mặt nhẹ thôi, đến khi bác sĩ nói cô hoàn toàn không có nguy hiểm gì thì anh ta mới yên tâm.. Còn bây giờ, Như chỉ có đôi chân, Như chỉ có đôi chân này để tiếp tục đứng vững, nếu không cô sẽ bị té xỉu bất cứ lúc nào. Nhìn đồng hồ, đã trễ giờ làm hơn 10 phút, thế nào tháng này cũng bị trừ lương à xem. Nghĩ đến chuyện tiền công sức của mình bị trừ một cách oan uổng, cô cố gắng bước đi thật nhanh đến chỗ làm. Chuông điện thoại cô reo lên, một mối ẩn nút “nghe”, đầu dây bên kia đã quát tháo:

- Cô làm cái trò gì thế hả? giờ này chưa đến đây? Cô muốn lãnh lương tháng này ngay bây giờ à?

- À không – Như luống cuống – tôi xin lỗi, tôi sẽ đến ngay !

Cơn đau đầu chóng mặt đã dịu xuống, vừa đi cô vừa lẩm bẩm “hôm nay là ngày con cạp chắc? sao ai cũng ép mình vào đường cùng thế này? Chỉ tại tên nhóc dở hơi ban nãy, nếu không thì mình đâu có xui xẻo như thế này !”

Đến cửa hàng bánh kem, Như hốt hải chỉnh lại đầu tóc rồi đeo tạp dề vào. Thoáng thấy bóng Như, Minh bước ra, gần giọng:

- Thế nào? Muốn lãnh lương liền không? Cô đã trễ đúng 16 phút 32 giây !

- Tôi xin lỗi, tôi bận việc đến trễ..

Như rồi rích xin lỗi anh ta, anh ta không hề biết rằng trong đầu Như bây giờ đang lẩm bẩm “tôi là người rộng lượng nhé ! nếu anh cần, tôi sẵn sàng bù lại cho anh 20 phút làm thêm của tôi! Đúng là cái đồ chỉ biết kiếm chuyện với người khác, hèn gì đến giờ vẫn chưa có vợ !!!!!!!

Minh liếc nhìn cô, quay lưng bỏ đi, không quên để lại lời hăm dọa:

- Đến trễ thì làm việc cho đảng hoàng đấy !

Minh là con trai của ông chủ cửa hàng bánh kem này. Năm nay chỉ mới 24 tuổi nhưng cái mặt khó ưa và cái con người cứng nhắc cứ như ông già 60 tuổi vậy. Nhưng Như phải công nhận rằng Minh đẹp trai thật. Sóng mũi cao, đôi mắt to và lông mi đen láy giống y như con gái vậy, cộng thêm nước da trắng và nụ cười có răng khểnh có thể giết chết hàng trăm cô gái. May mà đến giờ vẫn chưa có án mạng nào xảy ra vì không ai thấy được nụ cười của Minh trừ Như ! Chẳng là hôm ấy Như lúng búng thế nào mà làm đổ xô nước lên nền nhà. Thoáng thấy bóng Minh đang lại, Như hốt hoảng, phần thì sợ bị mắng, phần vì sợ bị trừ lương (lại thế) nên té oạch xuống nền nhà. Thấy vẻ mặt hốt hoảng và bộ dạng lê thê lếch thếch đó của Như, Minh bật cười, đưa tay kéo cô đứng dậy. cô chưa kịp hoảng hồn vì nụ cười hút hồn đó và hơi ấm từ bàn tay của Minh thì anh ta vội đổi sắc mặt, nụ cười ban nãy tắt ngúm, vẻ mặt trở về “nguyên thủy” !, lớn giọng:

- Cô làm cái trò gì thế hả? Muốn khách không bước vào đây nữa à? Nhìn bộ dạng bây giờ của cô có ma mới thêm vào !

Như im lặng, chịu một cảnh rất “quê” làm cô mất mặt thảm hại ! từ lúc đó đến giờ Như đã dự trù sẵn trong mình loại thuốc miễn dịch với ngoại hình hút hồn của Minh để không phải để mình phải “quê” thêm 1 lần nữa. Cô không buồn suy nghĩ về cái con người đó nữa. Một con người không bao giờ dành cho người đối diện một chút thiện cảm nào cả. một con người chỉ biết ngược ngược cái mặt lên trời ấy. Như trù ẻo cho anh ta có ngày ra đường cũng bị sụp hố à xem ! Những lúc suy nghĩ như vậy, Như bật cười một mình xem như mình vừa mới hả một cơn tức giận, để chịu vô cùng!!

2. Chương 2

Tối, uể oải sau 1 ngày học tập và làm việc mệt mỏi, Như ngã nhào lên giường ngủ ngon lành. Sỡ dĩ Như không cần đi làm thêm như thế, gia đình có đủ khả năng chu cấp cho cô nhưng cô muốn mình phải năng động một chút, cô là sinh viên kinh tế mà. Cô không muốn mình cứ ăn bám vào gia đình, cứ phải nhận tiền chu cấp từ gia đình. Như là một cô gái tự lập, cứng cỏi và gai góc, ai cũng nói như vậy hết. Hơn nữa từ cái ngày chia tay Tâm, cô càng gai góc và mạnh mẽ hơn bao giờ hết, cô muốn cho cả thiên hạ này biết rằng, không có đàn ông, cô vẫn sống, vẫn sống rất tốt là đằng khác.

Sáng hôm sau, bật nhòai dậy. chuẩn bị quần áo thơm tăt để đi đến trường. Như không buồn xem điện thoại tối qua đã sáng lên bao nhiêu lần. Cho đến khi nhận được 1 tin nhắn, Như mới hay hôm qua có gần 20 cuộc gọi nhỡ, vì cô đi làm ca tối cộng với ông chủ “âm trì, khó ưa” kia thì buộc cô phải chỉnh điện thoại ở chế độ rung. Một tin nhắn gửi đến từ số điện thoại đó:”Hôm nay em rảnh không?” Cô nhếch môi “lại chuyện gì

nữa đây? Số điện thoại của mình phổ biến quá chắc?” Như không buồn quan tâm người đó là ai, bỏ điện thoại vào trong cặp, cô vội vã đón xe buýt đến trường.

Chiều, ghé quán café quen thuộc, Như gặp lại Tường, tên con trai vừa đáng ghét lại vừa rảnh rỗi kia. Tường đang loay hoay với mấy tên phục vụ bàn mà không biết đến sự có mặt của Như. Sợ dĩ cô đến đây chỉ để muốn lấy lại thẻ sinh viên của mình mà thôi, giải quyết cho ổn thỏa chuyện này và không bao giờ đến quán café này nữa. Thoáng thấy Tường loay hoay ghi chép cái gì đó rồi chỉ trỏ mấy tên phục vụ bàn. Như chợt nhận ra anh ta không trẻ con như cô nghĩ, trông anh lúc này người lớn và chững chạc hơn bao giờ hết. Tuy vậy vẻ mặt đẹp trai của Tường thì không có gì che lấp được. Dường như có một cô gái khác cũng nhận ra điều đó nên cô ta đã mang đến cho anh một ly nước rồi 2 người nói gì đó rất vui vẻ. Bất giác Như ghen tị với 2 người đó “lúc trước mình cũng đã từng hạnh phúc như vậy”. Một tên phục vụ mang đến cho cô một ly café, Như ngạc nhiên:

- Hình như tôi chưa kêu gì mà?

- À thưa cô – tên phục vụ bàn lễ phép – do ông chủ tôi bảo thế.

Như mỉm cười với anh ta như thể cảm ơn, Tường nhận ra cô đang ở đây ư? Chẳng phải anh ta đang nói chuyện với bạn gái và bận rộn với hàng tá công việc ở đây ư? Từ bao giờ anh ta trở nên rảnh rỗi mà kêu luôn phần nước cho khách hàng vậy nhỉ?

- Em đến đây cũng được 5 phút rồi nhỉ? – Tường đến bàn Như, kéo ghế xuống ngồi.

- Hôm nay anh muốn ăn hay uống gì? Em chỉ rảnh được có 55 phút nữa thôi nhé !

- Em bận làm gì à? – Tường ngạc nhiên.

- À không, chỉ là làm nhân viên bán bánh kem thôi.

Một chút ngạc nhiên hiện lên trong đôi mắt Tường, cô cũng đi làm thêm ư? Một cô gái mới 20 tuổi mà lao tậu dụng hết thời gian buổi tối để kiếm tiền? sau này tiền nhiều quá để đâu cho hết nhỉ?

Đoán được suy nghĩ của Tường, Như bật cười:

- Anh đừng ngạc nhiên như vậy chứ? Hiện tại em không có bạn trai nên buổi tối đối với em thật vô vị và nhàm chán.

- À, vậy...hôm nay...em...nghỉ làm một ngày nhé ! – Tường đáp ứng.

- Gì cơ? Như ngạc nhiên – em mà nghỉ làm hôm nay thì ngày mai em sẽ được lãnh luôn lương tháng này đấy ! Với lại... - Như chợt nhớ ra điều gì đó – tối anh không định đi chơi với bạn gái sao? Sao còn hẹn em làm gì?

- Anh làm gì có bạn gái hả nhóc? – anh cười

- Vậy cô gái ban nãy.....

Tường lục lại ký ức 5 phút trước, rồi anh bật cười:

- Trời ơi, cô nương ơi, người ta hiểu lầm chết, em gái của anh đó !

Như bất giác bật cười vì sự ngớ ngẩn và suy đoán lung tung của mình, không ngờ chỉ số IQ của mình lại thấp đến thế. Mà cũng không thể ngờ, người dễ gần và đẹp trai như Tường sao đến giờ vẫn chưa có bạn gái nhỉ?

- Dù thế nào đi nữa.. – Như tiếp lời – em cũng không đi buổi tối với anh được, anh làm mất hết 10 phút của em rồi, anh có đi không?

Tường ngao ngán trước sự quản lý thời gian quá chặt chẽ của Như, nhưng rồi cũng vớ lấy cáo áo khoác và đi ra ngoài với Như, anh không muốn hôm nay mình lại uống công vô ích.

- Khoan đã – Tường kéo cổ tay Như lại – Mình đi bộ à?

- ừ, em biết có một quán ăn ở gần đây ngon lắm, đi bộ chỉ mất có 20 phút thôi, vừa giảm ô nhiễm môi trường lại vừa tập thể dục !

Tường ngẩn ngơ trước câu nói đó của Như rồi bật cười trước suy nghĩ quá ư “vô tư” của Như.

- Này cô bé, em định bỏ đói anh à? Em có biết này giờ mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian hay không hả?

Chẳng lẽ bây giờ Như phải nói rằng “ anh 2 ơi, em không có xe, anh chịu khó đi bộ với em nhé !” Nhưng lý trí không cho cô nói ra câu nói mất mặt đó, Như mỉm cười:

- Tùy anh thôi, em có thành ý mời anh đi ăn rồi, anh đi hay không thì tùy anh.

- Cô nương ơi, mời cô lên xe tôi, đi cho nhanh, tôi không muốn tập thể dục hết 40 phút mà không có cái gì bỏ vào bụng đâu.

Nhìn theo tay Tường, Như bất ngờ với chiếc xế hộp màu đen bóng loáng của anh, co ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh. Nhưng chỉ ngồi trên xe được một chút, Như thấy khó chịu quá. Chẳng là cô không quen đi xe hơi nên cứ chóng mặt thế nào ấy, đã thế cơn nhức đầu lại kéo đến khiến cô mệt mỏi quá. Đường như Tường chẳng quan tâm đến vẻ mặt bây giờ của Như, anh hỏi:

- Sao anh gọi điện em không bắt máy, nhắn tin em cũng không trả lời?

- Hồi nào cơ? – Như vừa chiến đấu với cơn chóng mặt nhức đầu, vừa lục lại ký ức – Hình như anh đâu biết số điện thoại của em?

- ừ - anh trả lời thản nhiên.

- Vậy thì.....

Lúc này vừa đến quán ăn, Tường mới để ý đến vẻ mặt thất thần của cô, không còn một chút sức sống, đôi môi Như chợt tái nhợt làm cho Tường lo lắng:

- Em bị làm sao thế?

- Em không sao đâu. – Như lấy 2 ngón tay xoa xoa hai bên thái dương – chỉ hơi nhức đầu chóng mặt thôi.

Tường lấy 2 tay xoa người Như qua đối diện mình, Như giật mình “anh làm gì vậy?”

- Ngồi yên đây !

Nói đoạn anh lấy hai ngón tay bấm huyệt trên trán cho Như, phải công nhận bàn tay Tường như có sức mạnh gì đó, Như thấy dễ chịu vô cùng, cô nhắm nghiền mắt lại. cho đến khi đã thấy khỏi hẳn, cô bất chợt mở mắt ra thì cô bắt gặp mặt Tường đang áp rất gần vào mặt cô. Như hốt hoảng quay mặt ra chỗ khác, không để cho Tường thấy cô đang đỏ mặt. Cô né tránh ánh mắt của anh, cũng đang né tránh đôi môi anh đang dần hướng đến đôi môi cô.

- Anh xuống xe không? – Như đánh trống lảng – Mất thời gian của em quá đi mất.

Tường sững sờ trước cái né tránh của Như, anh tự trách mình sao có thể vội vã như vậy cơ chứ?

- Em hay nhỉ? Anh giúp em hết chóng mặt mà em lại còn mắng anh nữa à?

Cô đỏ mặt nhớ lại cảnh hồi nãy, tự trách mình sao không nhắm mắt lâu hơn một chút (^_^)

Đêm ấy, Như mất ngủ, suy nghĩ mãi về chuyện hồi chiều. rồi bỗng nhiên Như đánh vào đầu mình 1 cái “Trời ơi, Huỳnh Như ơi, sao mà mê trai đến thế hả? mà không nhớ mà đã bị người ta lừa như thế nào sao?” Nghĩ đến đây, kí ức xưa chợt ùa về như một thước phim quay chậm, thật chậm....Lần này nước mắt cô lại rơi nữa rồi....

Cô không biết...đêm nay có một người mất ngủ vì cô.....

Sáng uể oải vì tối qua không ngủ được, đôi mắt thâm quầng lên trông thấy rõ. May mắn cho cô hôm nay là chủ nhật, cô không phải đến trường, nếu không thế nào Như cũng bị bạn bè trêu rằng “panda trở lại” mới chết chứ! Cố thưởng ình thêm 30 phút để bù vào việc mất ngủ ngày hôm qua vì một tên không đâu thì điện thoại cô rung lên, định không nghe máy nhưng điện thoại rung um sùm quá, cô không tài nào nhắm mắt

được, mệt mỏi nhấc nút, thì ra số điện thoại lạ hôm bữa điện thoại ình. chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã tuôn cho cô một tràng:

-Sao lâu bắt máy quá vậy? anh cứ tưởng em có chuyện gì không à ! Sao vậy, giờ này đã thức chưa? Đã khỏe chưa? Còn nhức đầu chóng mặt nữa không?

Đang định mắng lại cho anh chàng này một tràng, rằng “anh là ai? Sao vô duyên thế?” nhưng rồi bình tĩnh suy nghĩ lại những gì anh ta vừa nói, chợt nhận ra ai là người điện thoại ình, Như trả lời:

-Em không sao, em mới thức thôi.

-Mới thức chưa ăn gì phải không? Đi ăn với anh nhé!

-Chẳng phải anh đã trả thẻ sinh viên cho em rồi sao? Chẳng phải em đã mời anh đi ăn một bữa rồi sao? Em còn nợ anh cái gì à? – Như nhú mồm, nhăn mặt.

-Không phải thế, thôi em còn mệt thì nằm nghỉ đi, anh đến nhà em nhé, để anh mua cái gì cho em ăn, vậy nghen !

-Em không cần đâu anh.....

Tút.....tút.....tút.....

Như thở dài, người đầu vô duyên thấy sợ, mở đầu ột cuộc điện thoại là anh ta, kết thúc cuộc điện thoại cũng là anh ta, sợ tốn tiền điện thoại hay sao ấy? lại còn đòi qua nhà mình nữa... - “Chết rồi” – lẩm bẩm đến đó Như chợt la lên –“Lát nữa anh ta qua đây sao?” rồi như có một động lực nào đó, Như ngồi bật dậy, dọn dẹp tất tần tạt nhà cửa rồi....ngồi chờ !

Một lát sau, Tường đến trên tay xách đủ thứ đồ mua từ siêu thị về, mà cái nào cũng là đồ ăn tươi sống mới chết chứ ! Như ngán ngẩm nhìn đồng hồ trên tay Tường, thở dài:

-Chỉ là ăn sáng thôi mà, làm gì mà cầu kì thế, mà em cho anh hay, em nấu ăn dở lắm, định đây chết em à?

Tường bật cười:

- Em chỉ cần ngồi đợi anh là được rồi, chỉ một lát sau sẽ có đồ ăn thôi !

3. Chương 3 : Lời Tỏ Tình Bất Ngờ

- Hả? – Như há hốc mồm – anh cũng biết nấu ăn hả?

- Em đừng ngạc nhiên như vậy chứ ! – anh nhìn kỹ Như rồi mắt anh chợt dừng lại ở đôi mắt của Như – Sao thế? Tối qua em bị mất ngủ à?

Như lườm biếng “ừ” một tiếng

- Nhà em có café không?

- Anh còn phải hỏi, anh quên em là tín đồ của café đen à?

- ở đâu?

Như ngạc nhiên trước những câu hỏi khó hiểu của anh, cô lắc đầu không bận tâm xem anh đang suy nghĩ gì, dù sao anh cũng là người đàn ông lịch sự, chắc sẽ không lấy cắp đồ nhà mình đâu nhỉ?

- Sau bếp ấy, mà anh muốn uống thì để em làm cho !

- Không, em cứ ngồi đây !

Nói đoạn Tường chạy vụt ra sau bếp, Như ngán ngẩm thở dài, không biết trong nhà này ai là chủ ai là khách nữa.

Lát sau Tường lấy ra 2 miếng khăn giấy, thấm vài giọt café đen lên đó, bảo với Như:

- Em nhắm mắt lại đi, anh đắp cái này cho em, một tí nữa sẽ hết thâm quầng thôi mà.

Như ngoan ngoãn nghe theo lời Tường, không hiểu hôm nay Như uống trúng thuốc gì rồi nhỉ? Cho một người đàn ông lạ hoắc vào nhà, rồi lại cho anh ta lục tung cái nhà bếp lên, rồi lại ngoan ngoãn nghe theo lời anh ta nữa chứ !

Tường nhẹ nhàng đắp lên mí mắt Như, bảo cô cứ nhắm mắt lại. Tường lặng người ngắm nhìn Như. Thật ra cô gái này có gì tốt để anh cất công 1 năm trời để theo đuổi? anh không biết được câu trả lời thật ra là gì, anh chỉ biết Như không giống như những cô gái khác mà anh từng gặp. Như không đoan trang, không mẫn mà, không phấn son trang điểm. Sau này anh mà lấy được Như chắc đỡ phải tốn tiền vào khoản ấy nhỉ? ^-^ Như không đẹp như gương mặt có nét gì đó rất đáng yêu khiến anh phải tốn công tốn sức tìm kiếm số điện thoại rồi địa chỉ nhà cô. Mà nhỏ Như này cũng thiệt tình, không thêm hỏi sao anh biết số điện thoại và địa chỉ nhà của mình nữa ! có phải cô ta đáng trí quá không nhỉ?

Sau khi ngoan ngoãn nhắm mắt lại theo lời Tường, không biết Như đã thiếp đi từ lúc nào. Nãy giờ Tường cứ tât bật chiến đấu với những món ăn của mình ở dưới bếp, lúc bụng đồ ăn ra thì thất Như đã ngủ say mềm rồi, anh lay cô dậy:

- Cô nương ơi, ăn trưa nè, ngủ tới trưa trời trưa chật mà giờ còn ngủ nữa. đúng là.....heo!

Đang ngủ, chợt nghe ai nói gì đó, cảm giác được người ta đang **** mình, Như mở to mắt, bắt gặp gương mặt đẹp trai tuấn tú của Tường, bắt gặp Như đỏ mặt, nhớ lại câu nói anh ta vừa nói, Như nhú mày, hỏi một câu quá ư là “ngây thơ” :

- Hình như anh mới **** em phải không?

- ừ! – anh cười ranh – anh nói em là heo đó !

- Hả?

Như giơ tay lên định cho anh ăn đòn vì dám **** mình. Chợt bàn tay Tường nắm lấy cổ tay cô, rồi dần nắm bàn tay cô. Như sững sờ, không biết phải làm gì, cứ cứng đờ ra như pho tượng vậy.

- Như nè – Tường nhìn thẳng vào mắt Như, giọng nói dịu dàng như không còn gì dịu dàng hơn – anh YÊU em !

Im lặng..... 2 phút trôi qua không có động tĩnh, Như không biết mình nên làm gì nữa....

Anh ta vừa nói gì đây?

Anh ta nói anh ta yêu mình?

Một câu nói mà biết bao cô gái mong đợi được nghe từ anh ta !

Vậy mà sao bây giờ trong đầu mình trống rỗng thế này?

Sao trong giờ phút này đây, hình ảnh của Tâm hiện về rõ ràng hơn bao giờ hết?

Sao bây giờ cái con người đê tiện đó lại xuất hiện trong đầu mình?

Như rút tay lại, lặng nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình, gương mặt tuấn tú, đôi mắt hút hồn, người đàn ông này giống như một chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy. Anh ta nói yêu cô, lời tỏ tình ngọt ngào đó khiến cho Như phải rùng mình. Thật ra Như còn chờ đợi cái gì mà không đồng ý nữa đây? Cô chê anh ta à? Chê gì chứ? Người đàn ông hoàn hảo như thế biết tìm ở đâu? Cô đang lo sợ à? Chắc là vậy ! người như Tường như 1 ánh hào quang có biết bao cô gái vây quanh. Như à, mày tỉnh lại đi, mày có gì xứng với người ta? Mày không đẹp như các cô gái mà anh ta từng gặp, mày không dịu dàng như các cô gái mà anh ta từng gặp, mày không cho bất cứ người đàn ông nào được tìm hiểu mày bởi vì mày không muốn đi lên vết xe đổ của chính mình. Bài học đắt giá đó mày đã quên rồi sao?

Thấy Như im lặng, Tường hiểu, Như không tài nào quên được mối tình đầu đau khổ của mình, Như không thể nào đón nhận một tình cảm từ một người đàn ông khác. Anh không muốn mình gây áp lực cho Như,

anh không muốn ép Như làm những việc mà cô không thích. Tường quá hối hận vì những lời nói đường đột của mình, nhưng anh không bỏ cuộc:

- Anh xin lỗi vì đã nói những lời này quá sớm. có lẽ em không tin tình cảm của anh dành cho em. Có phải vì khoảng thời gian mình quen biết nhau quá ít làm cho em lo sợ? anh muốn nói cho em biết rằng anh đã yêu em từ 1 năm trước rồi – giọng Tường trầm xuống – ngày giao thừa năm ngoái, anh thấy em ngồi lặng lẽ nhìn ly café đen trước mặt mà nước mắt cứ lăn chã rơi, những giọt nước mắt của em làm anh đau xót... lúc đó anh muốn mình là nơi để cho em có thể trút bỏ tất cả những nỗi buồn đó, anh muốn cho em một bờ vai để em có thể tựa vào... nhưng anh không ngờ em mạnh mẽ và gai góc vô cùng khi em từ bỏ mọi sự giúp đỡ từ anh, chắc em còn nhớ chứ?

Như lặng người, đôi mắt cô cứ nhìn xa xăm, cô dường như nhớ về ngày giao thừa năm ngoái, nếu không phải vì tên xấu xa đó thì Như đã không tìm đến rượu. khi ý thức biết được mình đã say mềm, cô mới loạng choạng về nhà. Hình như lúc đó có một chiếc xe cứ chạy theo cô, “cô gì ơi, lên xe đi, đi một mình ngoài đường nguy hiểm lắm” nhưng Như không để ý, cô không cần người ta thương hại mình, cô không cần người ta nhìn mình bằng ánh mắt xót xa. Nỗi đau đó là một bài học quá lớn cho cô, ột người con gái chỉ biết chìm đắm không cái tình yêu không có cái kết, một người con gái chỉ biết đặt hết tất cả niềm tin và hi vọng vào một người đàn ông, để khi đến khi cô nhận ra cái hạnh phúc mà mình đang có chỉ là ảo ảnh thì người đàn ông xấu xa dễ tiện đó đã ra đi cùng với người bạn thân nhất của cô.... Cô ghét cay ghét đắng cái ánh mắt xót xa thương hại kia... nhưng cô không ngờ rằng chiếc xe ấy theo cô đến tận nhà mình. Đang đau khổ và buồn bực, cô cau gắt “này anh kia, anh có ý đồ gì mà đi theo tôi đến tận đây? Tôi cho anh hay tôi chưa say đâu nhé, tôi cho anh hay, tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ nào hết, tôi không cần bất cứ người đàn ông nào hết, vì tất cả đàn ông trên thế gian này đều xấu xa, rất rất rất xấu xa.....!” nói đến đây cô loạng choạng bước vào nhà. Chắc cô không thể ngờ rằng chiếc xe đó đã ở trước cửa nhà mình suốt đêm, cô không thể ngờ rằng suốt đêm anh ta không ngủ chỉ vì sợ cô say quá không khóa cửa cẩn thận, lỡ có kẻ xấu đột nhập vào...

Và...cô càng không thể ngờ rằng...người đàn ông đó chính là Tường.....

- Anh biết em sẽ không dễ dàng gì mà đón nhận một tình cảm khác – giọng nói của Tường nhỏ dần đi – nhưng anh sẽ đợi em, anh sẽ đợi cho đến một ngày em cho anh câu trả lời...

- Anh không cần phải làm vậy ! – sắc mặt Như không đổi – thật ra anh không có một chút khuyết điểm nào cả, khuyết điểm lớn nhất của anh là quá hoàn hảo khiến quá nhiều cô ngất ngây vì anh, một người đàn ông hoàn hảo như anh thật khó tìm..... nhưng... – Như chần chừ - anh không thuộc топ người mà em chọn làm bạn trai.

Tường im lặng, anh nghe như có tiếng sấm bên tai. Thật ra cô gái này là sao? Cô ấy là người như thế nào mà khiến anh thất bại nặng nề như thế này?

- Anh đã vượt quá tiêu chuẩn – Như nói tiếp – điều này khiến em bị áp lực....

- Anh biết – Tường méo miệng, một người như anh mà tỏ tình bị từ chối thì thật là mất mặt – Nhưng anh sẽ đợi em.....

- Tùy anh, rồi anh sẽ chán nản và bỏ cuộc như bao người đàn ông trước đây thôi !

Mặt Tường cứng đờ, dường như không còn một giọt máu nào trên gương mặt tuấn tú kia, suy nghĩ lại những gì Như vừa nói, anh cười nhẹ:

- Anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc !

“chẳng lẽ mình phải phẫu thuật chỉnh hình sao?” Tường nhíu mày suy nghĩ, lần đầu tiên anh nghe nói một cô gái từ chối lời tỏ tình của anh chỉ vì anh quá đẹp trai, quá hoàn hảo! anh ngán ngấm thở dài, cô gái này thật sự rất khó hiểu.....

- Anh sẽ đợi em....

- Anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc !

Anh ta là sao đây? Thật ra Như có gì xứng đáng với anh mà anh ta lại nói những lời đó chứ? Anh là người đầu tiên bị Như từ chối mà có thể “chai mặt” nói những câu đó...

.....suốt đêm đó.....Như không ngủ được.....

Hình ảnh của Tường và Tâm hiện lên trong tâm trí cô, rõ mồn một.

Một người đàn ông đã từng nói với cô “anh yêu em đến suốt đời” rồi cuối cùng lại “bỏ của chạy lấy người”

Một người đàn ông lại nói với cô rằng “anh sẽ đợi em”, “anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc” thì chắc cuối cùng cũng sẽ như vậy thôi !

Đàn ông trên thế gian này đều như nhau.....nói thì rất hay.....nhưng cuối cùng thì.....

Như thật sự không dám hi vọng bất cứ điều gì nữa...

Sáng, sau khi lười biếng bật ngồi dậy, khẽ liếc nhìn đồng hồ, Như ngán ngẩm ước gì hôm nay lại là chủ nhật...nhưng tạo hóa trở trêu thay, một tuần chỉ cho có 1 ngày chủ nhật, vậy là một tháng chỉ được có 4 ngày nghỉ. Đau khổ cho cái sự lười biếng của mình, cô vẫn còn muốn ngủ nữa, nhưng đồng hồ đã điểm 6 tiếng rồi, không tranh thủ thì hôm nay có mà bỏ mất bài kiểm tra thì mệt nữa.

Điện thoại Như bắt giắc reo inh ỏi...

- alo, dạ con nghe nè mẹ....dạ...con biết rồi.... dạ con không sao đâu... con tự lo được mà...dạ..

Ngắt điện thoại, mặt Như tối sầm, ba cô lại vào viện vì ông lại lên cơn đau tim nên trong thời gian này, mọi nguồn tiền đều đổ vào bệnh viện. Cô sẽ không nhận được bất kì khoản tiền nào từ gia đình chuyển lên nữa. điều này Như không lo lắng, bởi vì với công việc làm thêm hiện giờ cộng với việc chi tiêu tính toán một chút thì cô có thể tự lo tiền học phí được. điều mà Như lo lắng bây giờ là sức khỏe ngày càng suy sụp của ba mình. Tựa đầu vào cửa kính xe, mưa rơi lộp độp, sáng sớm mà mưa sẽ tạo cho ta cảm giác chán nản lạ thường, chỉ biết chui đầu vào trong chăn mà ngủ.

Khẽ thở dài một tiếng, đầu óc Như rối bời, không được, cô phải về nhà một chuyến.

Nhưng vấn đề là....hiện giờ cô chưa có tiền lương tháng này thì làm gì mà có tiền đón xe về?

Không lẽ..... cô phải ứng trước tiền lương sao?

Như cười cười cho cái suy nghĩ ngốc nghếch của mình. Ứng tiền lương nghĩa là Như phải mở miệng mà nói chuyện với tên ông chủ “lầm lì” kia. Mà nếu cô mở miệng nói chuyện với anh ta thì hôm nay trời nhất định sẽ mưa, không chừng bão sẽ kéo đến, mưa giông ầm ầm. lúc đó có muốn về cũng không được !

Nếu cô có đủ can đảm để mở miệng xin ứng trước tiền lương thì sao? Anh ta sẽ ngược cái mặt tối sầm của mình lên mà ca cho cô một tràng, và nếu hên thì cô sẽ có tiền một cách thuận lợi, còn nếu xui xẻo thì anh ta sẽ cho cô lãnh luôn tiền lương tháng này mà không cần phải đến đó làm việc nữa ! con người như anh ta thì ai mà đoán trước được chuyện gì có thể xảy ra chứ?

Đau khổ cho cái suy nghĩ “điên rồ” của mình, Như gạt nó sang một bên, tự an ủi mình “thế nào cũng có cách thôi mà”

Chiều, tiếp tục cuộc hành trình “đào tiền” của mình, Như nhanh nhẹn đeo tạp dề vào, chỉnh sửa lại đầu tóc và chuẩn bị một gương mặt tươi như không có gì tươi hơn để đón tiếp khách hàng. Có khi Như thầm nghĩ “nếu như nụ cười trên mặt mình biến thành hóa thạch thì sao nhỉ?”

Chợt nhớ ra mình còn chuyện phải lo lắng, Như hỏi mượn tiền một bạn nữ làm chung. Không ngờ cô ta cũng như Như, cũng đang túng thiếu rất nhiều về tiền bạc nên cô không thể mượn được.

Làm sao bây giờ? Đầu óc Như rối bời, bất chợt....cơn đau đầu lại kéo đến...

Thấy Như lo lắng, cô ta nói:

- không sao đâu, để mình hỏi giúp cậu, mà nè, sao cậu không hỏi ứng trước tiền lương?

Như cười thầm, không lẽ cô không nghĩ đến chuyện này sao? Nếu kêu cô ứng trước tiền lương thì thà kêu cô đi chết còn hơn !

- à, cậu cũng biết trong cửa hàng này có ngấm một quả bom sắp phát nổ mà ! mình không muốn là người châm ngòi đâu nhé !

Cô bạn cười to, biết người mà Như muốn nói đến là ai, an ủi bạn mình:

- Được rồi, mình sẽ giúp cậu.

Cuối giờ làm, khi chỉ còn mình Như loay hoay dọn dẹp, dần thấy bóng Minh bước ra:

- Chào ông chủ

- Này cô kia – Minh lạnh nhạt – Vào đây tôi bảo chút chuyện !

Bất giác Như quay qua tứ phía, khi xác định được chính xác người mà anh ta kêu là mình, cô rùng mình, lại không biết có chuyện gì nữa đây. Mà cô nhớ là, lúc mới sinh cô ra, cha mẹ có đặt tên cho cô mà ! thế gian này thật nhiều chuyện khó hiểu, và cũng có nhiều người thật khó hiểu !

Bước theo Minh vào phòng anh ta, bất giác Như run rẩy.

- Cô ngồi đi – Minh lạnh lùng, ánh mắt của anh không bao giờ nhìn thẳng vào người đối diện.

- Dạ - Như ngoan ngoãn làm theo, vì cô không muốn mình là người đầu tiên châm ngòi cho quả bom ngầm phát nổ

- Cái này là của cô.

Minh chìa ra trước mắt Như một phong bì, Như hốt hoảng:

- Thưa ông chủ, hôm nay tôi đã đến làm việc rất đúng giờ. Tôi biết tôi đã từng đến trễ rất nhiều lần, nhưng đó là vì tôi bận việc thật mà, tôi không có ý đến trễ đâu....

Minh lắng nghe Như nói, anh ta chau mày vì thật sự anh ta không hiểu ý cô gái này muốn nói là gì.

- Xin anh đừng đuổi việc tôi. Anh cũng biết tôi là sinh viên mà, không có việc làm thêm thì tôi biết sống thế nào đây?

Minh “à” lên một tiếng, cuối cùng anh đã hiểu, anh cười thầm cho cái suy nghĩ ngốc nghếch của cô, thì ra trước giờ anh toàn hăm Như rằng “tôi cho cô lãnh lương bây giờ nhé” làm cô ta in sâu trong tâm trí và bây giờ lại sợ hãi đến vậy.

- Tôi có nói tôi đuổi việc cô hồi nào đâu? – Minh vẫn không thay đổi sắc mặt – đây là tiền thưởng tháng này của cô.

Đến giờ Như mới hoảng hồn, hú vía thật, phải nói không ai có thể hiểu được trong lòng anh ta đang suy nghĩ gì.

- Cám...cám ơn... - giọng Như còn run run – nhưng mà...

Như thật sự không hiểu, trong tháng này cô đã làm tốt việc gì mà có tiền thưởng? với lại, cô đã đi trễ quá nhiều lần, mà cứ mỗi lần đi trễ không bị anh ta hăm rằng “cho cô lãnh lương liền” thì cũng là trừ tiền lương, tính đến nay thì chắc có lẽ cô đã bị trừ gần hết tiền lương rồi, làm gì mà có tiền thưởng chứ?

- Đây là số tiền cô xứng đáng được nhận, có nhiều vị khách đến đây mua bánh kem đều nhắc đến cô, cô đã làm tăng doanh số bán hàng của cửa hàng chúng tôi nên số tiền này cô xứng đáng được hưởng, còn tiền lương của cô.... – Minh chần chừ - tôi vẫn sẽ trừ bởi vì cô đến trễ rất nhiều lần.

Cầm số tiền trong tay, Như vẫn chưa hết run. Phải nói là anh ta có một lực sát thương quá lớn, những người yếu tim khi nói chuyện với anh ta chắc sẽ phải đi cấp cứu thôi. May cho Như là cô vẫn còn bình an vô sự mà bước ra nơi đó.

Thấy bóng Như bước ra khỏi phòng mình, Minh cười cười cho cái sự nói dối trắng trợn của mình, ai đã từng nhắc đến tên cô ra đâu nhỉ? Vậy mà cô ta cũng tin. ^ _ ^

4. Chương 4 : Nhiệm Vụ Bất Khả Kháng !

Bước ra khỏi cửa, cầm xấp tiền trên tay, Như suýt reo lên vì sung sướng. cuối cùng cô cũng có tiền về nhà rồi, không cần phải xin xỏ hay năn nỉ ai hết. Vui mừng đếm đi đếm lại số tiền trên tay, Như thấy có điều gì đó không ổn, ai đời tiền thưởng lại nhiều hơn cả tiền lương thế này? Cho dù đang rất thắc mắc nhưng Như không ngốc nghếch gì mà đem trả lại, bấy nhiêu đây dư sức để chu cấp tiền viện phí cho ba mình rồi, đại gì phải thắc mắc rồi cuối cùng anh ta nói anh ta bị nhầm lẫn và lấy bớt tiền lại chứ. Như sực nhớ ra điều gì chưa làm, quay lại nơi “địa ngục trần gian” mà ban nãy cô vừa mới thoát chết bước ra, gõ cửa nhẹ.

- Vào đi.

Hít một hơi thật sâu, Như lấy hết sự can đảm vốn có của mình lên tiếng:

- Thưa ông chủ, tôi muốn...muốn.....

Dù đã can đảm hết sức nhưng Như không tài nào nói hết câu được. Chẳng biết anh ta có điểm gì đáng sợ mà cô lại run rẩy sợ anh ta hơn cả sợ thần chết nữa !

Thấy Như không nói được gì nữa, Minh nhăn mặt, nhíu mày:

- Này cô kia, có gì thì cô nói nhanh lên, nếu không có gì thì mời cô đi cho, tôi đang rất bận.

- Tôi muốn xin nghỉ phép 2 ngày – Như mạnh miệng.

Im lặng.

Minh khẽ nhíu đôi mắt lại.

Như nén tiếng thở dài... cô biết, anh ta sẽ không dễ dàng cho cô nghỉ phép đâu. Tháng này Như đi trễ quá nhiều lần, cộng thêm nhiều lần làm phật ý anh ta, thế nào anh ta cũng lắc đầu, còn nếu có gật đầu thì cũng nói một câu “vậy cô nghỉ luôn đi nhé!”. Cầm xấp tiền mới nhận trên tay, Như cắn chặt môi, đau khổ suy nghĩ “có khi nào đây là tiền bảo hiểm thất nghiệp không nhỉ?”

- Được rồi, tôi duyệt - Giọng Minh dứt khoát, anh không buồn ngược lên xem mặt Như đã biến sắc thế nào. Tay còn mân mê với sổ sách kế toán của cửa hàng – Nhưng tôi có một điều kiện.

- Là điều kiện gì ạ? – Như vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng trước câu nói của anh ta, bây giờ có bắt cô làm 10 điều kiện cô cũng đồng ý.

- Doanh số bán của cửa hàng chúng ta đang tăng, tôi đang muốn mở rộng thêm cửa hàng, mở thêm một vài chi nhánh. Cô là sinh viên kinh tế, chắc sẽ giúp ích cho tôi được nhiều việc – tay Minh bây giờ mới ngưng cầm bút, anh ta ngược lên nhìn Như – Tôi muốn cô phải đi làm đều đặn trong những ngày tới.

- Hả? – Như há hốc mồm – tôi chỉ mới là sinh viên năm nhất, chưa có kinh nghiệm gì nhiều..... tôi...tôi.. không giúp được gì đâu ! – Như lắp bắp.

Như thực sự không hiểu nổi trong cái đầu “thiên tài” kia chứa cái gì nữa, có phải la mắng người khác hoài thấy nhàm chán quá, không có việc gì làm phải không? Anh ta là ông chủ, anh ta muốn mở rộng cái gì gì đó thì tự đi mà làm đi, lôi kéo cô vào để làm gì? Đúng là rãnh rỗi dở hơi.

Minh nhíu môi, trông biểu hiện của anh ta lúc này chẳng khác nào đang khi dễ và khinh thường người khác:

- Sinh viên năm nhất à? Vậy cô có thể cho tôi biết, cô đã học bao nhiêu môn chuyên ngành?

Mặc dù đang rất bực mình nhưng Như không thể không trả lời câu hỏi “lãng xẹt” này được. Thấy Như lăm lăm tính, Minh chau mày,ngẫm nghĩ “sinh viên kinh tế sao suy đoán chậm chạp thế? Cô ta thật sự không hiểu mình đang suy nghĩ gì sao?”

- Tổng cộng là 9 môn rồi ạ.

- Là những môn gì?

- Dạ, Marketing căn bản, quản trị Marketing, quản trị học, khảo sát và nghiên cứu thị trường, luật kinh tế, luật....

- Được rồi – Minh ngắt lời Như, chắc anh ta hay ăn cơm hớt nhĩ? – Bấy nhiêu đó đã đủ rồi, hay cô muốn đợi hết 4 năm,lấy được cái bằng Đại Học rồi treo trước cửa nhà mà ngắm à?

Nghe Minh nói, Như suýt không đứng vững nữa...

Anh ta hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của người khác khi nói ra những lời nói đó....

Sao anh ta lại khinh thường người khác quá vậy nhĩ?..

Dù là vậy, nhưng Như có thể giúp được gì cho anh ta? Cái con người này chắc lớp 3 không có học môn Đạo Đức nhĩ?

- Nhưng mà....

- Không nhưng nhĩ gì nữa, à... mà quê cô ở đâu?

- Cà Mau – Như trả lời gọn lỏn.

- Cà Mau à? – Minh hơi ngạc nhiên – Vậy được, lần này về dưới quê tôi giao cho cô 1 nhiệm vụ, tôi cho phép cô nghỉ 7 ngày.

Nghe tới đây, Như mừng hóm. Nghỉ được 1 tuần thỏa sức cho Như nghỉ ngơi và thư giãn, lại đứng vào dịp trường Như cho sinh viên nghỉ học để ôn thi học kỳ. Thời gian quá hợp lý, như vậy chẳng phải ông trời đang giúp cô hay gì ! Nhưng chợt nghĩ đến chuyện gì đó, nụ cười của Như chợt tắt ngúm. Vốn dĩ con người của Minh không hề đơn giản, hay anh ta có mục đích gì khác?

- ủa mà sao anh biết tôi về dưới quê?

Minh giật mình, chết thật, không ngờ câu nói của anh ta lại vô tình lật tẩy chính anh ta. Khẽ nhướng đôi mắt “hút hồn” của mình lên nhìn Như, anh ta đáp:

- Sao? Tôi không quản nhân viên của mình được à?

- À không, tôi không có ý đó. Nhưng hồi nãy anh nói có nhiệm vụ giao cho tôi, là nhiệm vụ gì vậy?

- Tôi muốn cô thiết kế bảng câu hỏi, khảo sát thị trường Cà Mau về tình hình tiêu thụ bánh kem, từ đó đưa cho tôi một kế hoạch để phát triển cửa hàng.

- Gì cơ? – Như hốt hoảng thật sự - tôi chưa thực tập lần nào, sao tôi biết....

- Tôi không cần biết – anh ta lạnh lùng ngắt lời Như (lại thế!) – Nếu không còn gì nữa, xin mời cô đi cho, tôi còn đang rất bận.

Bất mãn trước câu nói của Minh, Như không thể làm gì hơn, dám cãi nhau với anh ta chỉ trừ khi Như có lá gan to bằng trời ! Như đành lủi thủi chào anh ta rồi bước ra về. Bước chân nặng trĩu. Mặc dù Như là một sinh viên có thành tích học tập không tệ, nhưng nhiệm vụ lần này vượt quá sức tưởng tượng của Như. Cô ngao ngán thở dài. Cứ tưởng lần này về dưới nhà sẽ được nghỉ ngơi thư giãn, thật sự cô không ngờ.....mình lại phải gánh thêm cái “của nợ” này nữa.....

Bước chân trên đường về, bước chân Như nặng trĩu. Tiếng lá vàng rơi xào xạc, tiếng xe cộ vô tình lướt qua, tiếng rao í ới của những người bán hàng rong. Tất cả hòa vào nhau tạo nên một khung cảnh vừa ồn ào vừa náo nhiệt của cuộc sống đô thị. Nơi đây tạo cho Như quá nhiều áp lực của cuộc sống, chuyện học hành, chuyện tình cảm và bây giờ lại là chuyện “bon chen” để kiếm tiền. Cô mệt mỏi quá, muốn trở về quê nhà ngay bây giờ để có thể bình yên thư giãn, tìm một nơi để suy nghĩ lại những gì mình đã và đang làm, dự định những gì mình sẽ làm; muốn tìm một nơi để có thể khóc thỏa thích, có thể cười thoải mái chứ không phải sống giả tạo như bây giờ. Như đã quá mạnh mẽ, đã tạo một lớp vỏ bọc bên ngoài quá ư là dày khiến ai khi tiếp xúc với Như cũng phải dè chừng. cuộc sống nơi đây khiến cô không còn là chính mình nữa, khiến cô phải sống với một vẻ bề ngoài giả tạo để có thể thích nghi với cái nơi đô thị phồn hoa này.

Hít một hơi thật dài, Như gọi điện đặt một vé xe về Cà Mau...

Trời đột nhiên mưa âm âm...

Quái....

Đang yên đang lành sao lại mưa thế này? Như nhắm mắt, vé xe vừa mới đặt xong, mà tính Như lại lười biếng, hề thấy trời mưa là lại muốn chui vào trong chăn mà ngủ ngon lành, dù trời có sét đánh cũng không hay biết gì hết. Còn bây giờ? Như nén một tiếng thở dài... ngán ngẩm...

Vừa bước ra khỏi nhà, Như thấy một chiếc xe 4 bánh quen thuộc đã “an vị” trước cửa, khỏi phải nói Như cũng biết chủ nhân của chiếc xe đó là ai. Còn ai trồng khoai đất này nữa? Thoáng thấy bóng Như, Tường bước xuống xe:

- Chào anh – Như lịch sự.

- Đi đâu đó – Tường thấy vali trên tay Như, hỏi trống.

- Về quê – Như đáp gọn lộn.

- Ở Cà Mau à? – Tường nhú mày, hỏi.

- Sao anh biết? – Như ngạc nhiên, trước giờ Như có nói quê mình cho ai biết đâu.

- Vậy mới hay, he he – Tường cười...ranh mãnh.

Như rùng mình, sau khi đã bình tĩnh hẳn lại, cô liếc nhìn đồng hồ, hốt hoảng:

- Không nói với anh nữa, em phải đi rồi, nếu không em phải trễ chuyến xe này mất.

- Rồi sao? – Tường các cố hỏi lại.

Một lần nữa Như lại ngán ngẩm thở dài, không thèm liếc nhìn Tường một cái. Chẳng biết anh chàng này lại lên cơn điên gì nữa đây?

- Lên xe anh đi, quê anh cũng ở Cà Mau, anh cho em có đang về

5. Chương 5 : Dạ Cháu Chào...mẹ A!(1)- Gì?

-Ủa? Anh nhớ em đâu có tiền sử bị lãng tai đâu nhỉ? Anh kêu em-theo-anh-về-quê ! – Tường cười, vẻ mặt “nham nhở” không chịu nổi.

-Hả?

Như thực sự bực mình, ai theo ai về quê chứ? Sao giống như cách nói của những người muốn đưa con dâu về ra mắt cha mẹ chồng quá zậy?

-Hả..hả.. cái đầu em á, mau lên xe đi !

-Không – Như dứt khoát – Em sợ lời ra tiếng vào lắm.

Tường vẫn không bỏ cuộc:

-Bây giờ em muốn tự mình lên xe hay là muốn anh bế lên?

Như thật sự muốn sờ xem trán của Tường có bị gì hay không, hôm nay anh ta bị “hâm hâm” thế nào ấy !

Thấy Như không trả lời gì, Tường thấy mình hơi bị “hớ”, nhưng anh vẫn cố nài nỉ:

-Anh đếm đến 3, một....

-Em mặc kệ anh!

Nói rồi Như xách hành lý đi, trời đã bắt đầu ngớt mưa nhưng những cơn gió lạnh cứ bám riết vào da thịt Như, cô lạnh lắm nhưng cứ khẳng khăng đi ra ngoài, không muốn anh ta cứ bám theo cô như một cái đuôi vậy.

Tường chạy theo, nắm lấy cổ tay của Như, cô bực mình quay lại:

-Lại chuyện gì nữa đây?

-Hai.....

Trời đất ! Không lẽ Như phải cho anh ta ăn một bạt tay thì anh ta mới tỉnh người ra à? Anh chàng này bị bệnh thật rồi...

Như vội giựt tay lại khi cô nhận ra tay Tường đang nắm cổ tay cô thật chặt....cô đau lắm.... Mặc kệ Tường cứ đứng ngây người ra đứng trước sự cự tuyệt dứt khoát của Như, cô cứ bước tiếp.....

-Ba.....

Như mặc kệ anh ta đếm hay kêu ba kêu má gì đó... cô không thèm quan tâm...

Nhưng đột nhiên anh ta im lại, không thèm đếm nữa...

Thì có còn số để đếm đâu, đã đếm đến số “ba” mà Như vẫn cự tuyệt như vậy, xem ra lần này anh ta phải bỏ cuộc thôi.

Bỗng nhiên, Như có cảm giác như “được” ai đó nhắc bóng mình lên, cô la oai oái:

-Á, thả tôi ra, anh làm cái trò gì vậy hả?

-Anh nói rồi mà – Tường cười ranh – Em sướng đấy nhé, biết bao cô muốn tựa vào lòng anh mà không được đấy !

Mặc cho Như cố sức giãy giụa, miệng cứ la oai oái khiến cho người đi ngoài đường cứ nhìn 2 người như một....vật thể lạ. Tường vẫn ngoan cố bế thốc cô để vào trong xe “ Ai kêu em lì, phải chi ngoan ngoan nghe lời anh có tốt hơn không, hay là...em muốn được anh bế chứ gì?”

Như mặc kệ Tường đang nói gì, thật sự cô đang rất mệt, không còn chút sức lực để cãi nhau với anh chàng “bệnh hoạn” này. Liếc nhìn Tường đang vênh vênh về mặt đắc ý, Như thở dài “Tôi nghĩ anh cần đi bệnh viện!”

Tường nghe được, anh chỉ cười cười. thấy vẻ mặt bực bội của Như, anh càng cười lớn, anh không ngờ lúc bực bội trông Như lại đáng yêu đến thế...

-Anh đọc trên mạng, người ta nói muốn có bạn gái thì phải làm như thế này, nên anh không có bị bệnh đâu.

Như không thèm trả lời “tên điên” đó, cô đang nghĩ trong đầu phải chi được thỏa thích mà **** anh ta là tên điên thì chắc cô sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng Như suy nghĩ lại, dù sao cũng được về quê mà không phải bị làm ồn thì cũng tạm chấp nhận được. Chỉ cần bỏ ngoài tai những gì “tên điên” này nói, ngoan ngoãn ngồi đây đến khi về tới Cà Mau là được.

Tựa đầu vào kính xe, Như sực nhớ mình phải điện về nhà thông báo một tiếng:

-Mẹ, lát con về dưới.....dạ....dạ....con biết rồi.

Vừa thấy Như ngắt điện thoại, Tường quay qua hỏi với vẻ mặt đầy...tiếc nuối:

-Sao không cho anh nói chuyện với mẹ....

-Mẹ ai? Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Anh cũng có 2 lỗ tai, cũng có 2 con mắt, sao anh không chịu hiểu vậy chứ? – Như càng lúc càng nổi khùng, đang định nói câu “Sao anh mặt dày thế” nhưng với phép lịch sự tối thiểu, cô đã không thốt ra lời đó. Chỉ cần một con người có đủ mắt và lỗ tai thì cũng nhận ra là Như đã cự tuyệt anh ta thế nào rồi. Anh ta cố ý hay giả vờ không hiểu đây?

-Đùa với em thôi, làm gì mà bực thế? Nếu biết trước lúc em bực bội trông em đáng yêu thế thì anh sẽ chọc em hoài hoài, he...he...

Như rợn người trước giọng cười “bán nước mắt” của anh ta, sau khi đã lấy được bình tĩnh, cô cố gắng lặp lại câu nói ban nãy:

-Tôi nghĩ anh cần phải đi bệnh viện.

Tường lại cười, nhưng nụ cười của anh ta lúc này không ranh mãnh và đều đều như ban nãy nữa, nụ cười của anh lúc này trông đẹp và hiền lành hơn nhiều. Một ý nghĩ đang đeo bám trong đầu anh ta “Cô gái này càng lúc càng thú vị !”

Vừa về đến nhà, Như bảo Tường dừng xe lại, bước xuống xe. Nhỏ em út đang nghịch ngợm ngoài trước sân, hình như thấy cái gì đó lạ lạ, nó chạy vào nhà, hét toáng lên:

-Á, mẹ ơi ! Chị 3 đi về với ông nào thấy ghê quá à!!!!!!

Cả Tường và Như đều sững sờ trước câu nói quá đỗi vô tư của đứa nhỏ. Bắc giắc Như nhìn sang Tường, cười thỏa mãn:

-Con nít không biết nói dốt đâu nhé!

Tường nhìn vào gương chiếu hậu – Quái, ta đẹp trai thế này mà dám nói ta thấy ghê! Con nít thời nay thật biết nói dốt!

Như nguyền dãi, không thèm để ý lời anh ta nói, cô cúi thấp người trước mặt anh ta:

-Tôi thành thật cảm ơn anh, bây giờ anh có thể đi rồi!

Tường mặc kệ lời Như nói, anh ta cứ ngấm trời ngấm đất rồi luôn miệng lẩm bẩm “Thật đúng là miền Tây, không khí thật là dễ chịu” rồi nghiêm nhiên bước vào nhà Như mặc cho cô cứ mắt tròn mắt dẹt mà chứng kiến cái hành động kì quặc của anh ta. Lúc này Như nổi khùng thật sự, cô thật sự không biết anh chàng này đã thoa bao nhiêu hộp kem lên mặt mà mặt dày thế không biết.

-Này, anh làm cái trò gì vậy? tôi đã cảm ơn anh rồi mà? Tôi kêu anh về đi.....này.....anh có nghe tôi nói hay không vậy hả? Nếu anh muốn trả tiền xe thì tôi sẵn sàng trả cho anh...

Lúc này Tường mới quay đầu lại, cười cười (lại thế nữa):

-Không định mời anh vào nhà uống tí nước à? Với lại....anh muốn.... – nụ cười của Tường càng lúc càng...đều – Muốn nói chuyện với m....ẹ.....

Tiếng “mẹ” của anh ta kéo dài khiến Như nổi hết cả da gà. Cô càng lúc càng bực mình trước hàng tá hành động rất là kỳ quặc của anh ta. Hôm nay anh ta đã uống trúng thuốc gì rồi nhỉ?

Thấy Như lại bực mình, Tường tiếp lời:

-Anh muốn nói chuyện với mẹ....của...em, làm gì mà bực mình zũ zậy?

Như trừng mắt nhìn Tường, trong đôi mắt ấy chứa đầy nỗi bực dọc và như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta vậy. Nhưng Tường không sợ, hôm nay anh đã lấy hết sự can đảm và anh đem hết tất cả sĩ diện của mình ra để mà trêu đùa như vậy là quá lắm rồi, anh không muốn hôm nay mình lại thất bại một lần nữa, anh tự nhủ với lòng mình “Thà anh để em cứ ***** mắng anh, để em cứ ghét anh, nhưng anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc”

Về phần Như, suốt cả ngày hôm nay cô vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, tại sao Tường lại thay đổi đột ngột như vậy. Nhìn mặt Tường hôm nay cứ đều đều thế nào ấy! suy đi tính lại anh ta cũng giống như bất kì một người đàn ông nào mà Như đã gặp, không có một chút khác biệt nào hết, nếu có khác phải chăng là anh ta “mặt dày” hơn thôi.

-Anh có chuyện gì muốn nói với mẹ tôi? Cho anh hay, ba tôi đang ở trong bệnh viện vì cơn đau tim bộc phát, mẹ tôi đang rất đau khổ nên tôi xin anh đừng làm phiền bà ấy nữa! à còn nữa – Như lấy trong vali ra một ít tiền – Đây là tiền xe tôi trả cho anh, tôi chân thành cảm ơn anh, vậy được chứ? Bây giờ tôi mệt lắm, không muốn nói chuyện với ai nữa, mời anh đi cho !

Như nói mà sắc mặt cứ lạnh nhạt như tờ, không một chút biểu cảm. Về mặt Tường lộ vẻ thất vọng thấy rõ, anh lại thất bại nữa rồi, những cách vô liêm sỉ thế nào anh cũng làm rồi, thế mà cô nàng này không một

chút lung lay. Bây giờ cô ta nói anh gây phiền phức cho cô ta, cô ta đuổi anh anh như đuổi tà vậy ! Thế nào khi trở về anh sẽ mắng cho thằng bạn đã chỉ cho anh cái gì mà một cách bắt hủ gì gì đó để cua gái, cái gì mà “đẹp trai không bằng chai mặt”

Không biết mặt anh đã chai đến mức độ nào rồi!

-Như, con về rồi à? Vào nhà nghỉ ngơi đi con, đi đường xa về mệt lắm phải không con?

Một người phụ nữ chạc 40 bước ra, gương mặt đầy phúc hậu và hiền từ. Bà ta vui cười:

-Ai đưa con về vậy? nói ông ta bao nhiêu tiền để mẹ trả.

Tường méo miệng, trông anh già đến thế sao? Ngay cả mẹ của Như cũng kêu anh bằng “ông” .!!!

Mẹ Như nhìn Tường một lượt từ đầu đến chân, bất chợt bà kéo Như qua một bên, thủ thỉ:

-Này con gái, ông ta là ai mà thấy...ghê thế?

Một lần nữa Tường lại bất ngờ và vô cùng sững sờ, anh ta lẩm bẩm “bộ ta xấu lắm sao mà ai cũng nói zậy hết? Nghe nói người miền Tây thiệt thà lắm mà, hix hix!”

Tường vẫn nén sự “bức xúc” của mình vào trong lòng, anh ta tháo kiếng mát ra, lễ phép chào:

-Dạ, con chào....

Tường khẽ liếc nhìn qua Như, cô đang trừng mắt như muốn thêu chết anh vậy, Tường toát hết cả mồ hôi, lắp bắp: “...b..á..c !!”

Bà cười cười như đáp lễ :

-Chào con... cậu này đẹp trai thế? Bạn của con à? – Bà quay qua Như, hỏi.

Tường cười thầm trong lòng, từ sang giờ mới nghe được một câu mát lòng mát dạ. Thì ra tại vì nãy giờ anh đeo kính mát nên ai nhìn thấy cũng tưởng là “xã hội đen” nên nói anh “thấy ghê” là điều không thể tránh khỏi, một lần nữa anh phải công nhận “người miền Tây đúng là rất thiệt thà”

Như chỉ cười nhẹ:

-Dạ, là tài xế thôi ạ! – Như quay qua nhìn Tường – Anh tài xế, anh có thể đi rồi, khi nào cần tôi sẽ gọi anh.

Tường méo miệng, anh làm tài xế cho cô hồi nào nhỉ? Sao cô ta có thể nói dối trắng trợn như vậy được chứ? Hix hix, có tài xế nào mà vừa đẹp trai vừa phong độ như ta không?

Tuy tức là tức vậy, nhưng cô ta đã đuổi khéo anh như vậy rồi, dù mặt anh có dày thế nào đi chăng nữa cũng phải đi thôi. Nếu anh không muốn trong mắt Như, anh không còn một chút lòng tự trọng nào thì lúc này anh nên đi là vừa.

Tường lễ phép:

-Dạ thưa bác, cháu đi ạ!

-Khoan đã, con đã đưa Như về tới đây rồi thì ở lại ăn bữa cơm rồi hă về - rồi bà quay qua Như đang nhăn mặt – Hôm nay mẹ biết con về nên mẹ nấu cơm nhiều lắm, không sợ thiếu đâu.

-Dạ - Tường mừng húp, lên tiếng – nếu đã vậy, cháu cũng không từ chối..

Như ngao ngán thở dài “bộ gạo nhà ta dư lắm hay sao ấy? anh cứ ở lại ăn đi, thế nào cũng bị mắc nghẹn à xem!!!!!!”

TRONG BỮA CƠM.

-Ai chăm sóc ba rồi mẹ?

-À, là chị 2 của con đó, con Hạnh nó sợ mẹ lo lắng quá nên không ẹ ở đó, mà ở nhà thì mẹ lại càng không yên tâm, lát chiều con với mẹ vào thăm ba nhé!

-Ba đã khỏe hơn chưa hả mẹ? – Như vừa gấp thức ăn ẹ, vừa hỏi.

-Khỏe hơn nhiều rồi, chắc không còn nguy hiểm gì nữa. Bác sĩ dặn đừng làm ba con bị sốc thêm một lần nữa... - giọng bà trầm xuống.

Như giật mình, ngạc nhiên:

-Ủa mà sao ba bị sốc vậy mẹ?

-À, là do....

Bà chợt im lặng, sâu thẳm trong đôi mắt bà hiện lên một nỗi buồn vô hạn. Bà đau lòng biết mấy khi nhớ về cái quá khứ đau khổ của mình, một cái quá khứ không mấy tốt đẹp và bây giờ cái quá khứ xấu xa đó bị khơi dậy lên và ba của Như phải vào viện vì cái lý do đó....

Thấy mẹ mình không muốn nói, Như cũng không buồn hỏi thêm gì nữa. Cô động viên mẹ:

-Mẹ à, không sao đâu, ba đã qua cơn nguy hiểm rồi, mẹ không cần phải lo lắng nữa đâu ạ.. con báo ẹ một tin vui, con sắp nhận được học bổng của trường rồi đó... cho nên học phí đợt sau mẹ không cần phải lo cho con – Như hứng khởi khoe khoang.

-Con gái mẹ là nhất mà ! – mẹ Như cười phúc hậu, nhưng trong mắt bà vẫn đượm lên một nỗi buồn không tên, chợt bà quay qua Tường đang cầm cúi “chiến đấu” với sự bực tức trong lòng mình:

-Con tên gì?

Nãy giờ không ai thềm đếm xỉa tới Tường, vô tình đưa anh ta “ra rìa” mà không hề hay biết, anh ta bị xem như là “người vô hình” vậy. chợt nghe mẹ Như hỏi làm anh ta hơi bất ngờ:

-Dạ cháu tên Tường ạ, cháu là bạn của Như.

Mẹ Như ngạc nhiên, khẽ nhìn con gái mình đang cặm cụi ăn cơm ngon lành:

-Sao con nói Tường là tài xế của con?

-Dạ...con...con

Như lúng túng không biết phải trả lời thế nào, bây giờ cô cũng chẳng biết anh ta là cái gì của mình nữa

-Dạ cháu là tài xế của Như, mới làm bạn của Như khi đưa Như về đây thôi ạ.

-Dạ - Như ngập ngừng – Trùng hợp là quê anh Tường cũng ở đây ạ.

Nghe đến đây, mẹ Như hơi bất ngờ:

-vậy à? Vậy nhà cháu ở huyện hay ở thành phố?

Tường lấp ba lấp bắp không biết trả lời thế nào....

-Dạ, cháu...ở...ở ...thành phố ạ!

-Vậy à/ - bà vui mừng – Bác có quen nhiều người ở thành phố lắm. cháu nói xem cháu ở chỗ nào xem bác có quen không.

-Dạ..... – Tường ấp úng, trước giờ anh không biết nói dối là gì.

-Mẹ, nhà anh Tường ở trên trung tâm thành phố Cà Mau, nhưng anh ấy không biết rõ địa chỉ nên một lát anh ấy sẽ điện về hỏi nên mẹ cứ an tâm – Như xen vào nhưng đôi mắt không hề nhìn qua Tường, cô ta cứ dán mắt vào những món ăn mà mẹ cô chuẩn bị.

Tường thở phào nhẹ nhõm, đã có Như giải vây rồi, anh không cần phải viện lý do gì nữa....

Sau bữa cơm, ai cũng ngon lành bên giấc ngủ trưa, chỉ có Như là không tài nào chợp mắt được. Sở dĩ cuộc sống trên Sài Gòn đã tập cho cô thói quen bận rộn nên cô không quen ngủ trưa....

Ngồi một mình trong nhà, Như đột nhiên thấy nhớ Tâm kinh khủng....

Tại sao bây giờ hình ảnh của Tâm cứ xuất hiện trong đầu Như thế này? ...

Đành rằng cô đã cố quên đi, đành rằng cô tự nhủ với mình là phải sống thật tốt.. nhưng sự thật vẫn là sự thật... nhớ vẫn là nhớ...yêu vẫn còn là yêu..... chỉ đơn giản vậy thôi.....

”Từ trong con tim em cứ NHỚ ANH vô bờ....

Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ....

Góc phố vắng anh mình em...bơ...vơ...

Bao giấc mộng này tan vỡ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu.

Để cho lòng này nhẹ với nỗi sầu.....

Như cành hoa đã thôi úa màu mà ta giữ lại cho nhau ...

Em xin yêu anh trong cơn mơ

Người hãy đến dù là giấc mơ

Dẫu biết quá ngây thơ mà lòng vẫn NHỚ.....”

(Chuyện như chưa bắt đầu - Mỹ Tâm)

6. Chương 6 : Dạ Cháu Chào...mẹ Ạ!!!!!! (2)

Một mình Tường cũng không ngủ được, anh suy nghĩ mông lung, anh không biết mình đã làm đúng hay làm sai mà cứ theo sau Như như một cái đuôi, một cái đuôi khó dứt.. Mặc cho Như đã cự tuyệt anh như thế nào, anh cũng không không quan tâm, anh yêu Như và anh không muốn mất Như một chút nào hết...

Tít...tít...tít...

Là một tin nhắn.....

Của Như....

“Sau này có nói dốt thì làm ơn nói dốt có logic một chút, ngay cả tên gốc cũng phải nhận ra rằng, anh chẳng quen ai dưới đây”

Sững sờ.....

Thoáng một chút bất ngờ.....

Cô ta nhận ra điều này hồi nào vậy nhở?

Chẳng lẽ anh nói dối dở đến vậy sao?

Bất giác anh cười mỉm, “Như biết mình nói dối, nhưng vẫn ình ở lại đây, vậy chẳng phải cô ta cũng có một chút tình cảm với mình sao?”

Buổi chiều ở miền quê thật yên ắng, không còn tiếng xe cộ tấp nập, không còn tiếng kèn xe kêu inh ỏi, không còn cuộc sống xô bồ náo nhiệt như ở Sài Gòn, không còn phải nghe tiếng ca thán trách móc của ông chủ “lầm lì” kia, không bị nhức đầu mỗi khi phải suy đi tính lại một chuyện gì đó... Như phải công nhận rằng cô đã quá sáng suốt khi ra một quyết định là về quê. Thời gian qua cô đã quá cố gắng gồng mình trước những thay đổi của cuộc sống mà cô không nhận ra rằng mình đã sống quá vội vã, quá bon chen, cứ tự một mình dấn thân vào cuộc sống đô thị và không cần bất cứ một sự giúp đỡ nào. Có phải cô đã quá lý trí hay không? Từ khi chia tay người mà cô yêu thương nhất, cô đã nhận ra một điều rằng, khi yêu hay làm bất cứ việc gì đều phải nhìn nhận bằng lý trí chứ không phải bằng con tim, bởi vì, một lần là đã quá đủ, một lần duy nhất trong đời cô yêu bằng cả trái tim, để rồi kết quả mà cô nhận được là cái gì? Là sự vô tâm hững hờ và cuối cùng là sự phản bội trắng trợn của anh ta.....

Quá đủ.....

Tất cả là quá đủ để cô ngộ nhận ra một chân lý.....

“Họa hổ, họa bì nan họa cốt. Tri nhân tri diện bất tri tâm”

Để rồi bây giờ cô có thể “xù lông” với bất cứ ai muốn theo đuổi mình....

Cô làm như vậy là ĐÚNG hay SAI đây?.....

**

- Anh Tường, anh ở đâu rồi? Anh có nghe tôi gọi hay không vậy hả?

Tiếng của Như í ới gọi khi cô phát hiện ra từ lúc ăn cơm trưa đến giờ cô không thấy bóng dáng của Tường đâu cả. Ban đầu Như không thêm quan tâm, anh ta sống chết thì mặc kệ anh ta. Nhưng khi nghĩ đến chuyện sáng giờ anh ta cứ như trẻ con ấy, nhờ chạy lung tung rồi lạc mất rồi sao? Tường không quen ai ở đây lại không rành đường ở đây, cộng thêm ở cái nơi “khỉ ho cò gáy” này nhà nào cũng như nhà nào thôi, nhờ đâu anh ta vô tình hay cố ý vào nhầm nhà người khác, rồi người ta giữ anh lại làm...con rể thì sao? Nghĩ đến đây là Như hốt hoảng thật sự, không phải chứ? Anh ta đã đưa cô xuống đây thì cũng phải có nhiệm vụ đưa cô về chứ?

- Anh Tường..... anh lên tiếng đi....anh đâu rồi..... “già đầu” rồi mà còn chạy lung tung nữa không sợ con nít nó cười cho à?

- Anh ở đây nè!!!!

Nghe giọng của Tường, Như mừng rỡ, dáo dác nhìn xung quanh....

Quái..... có thấy ai đâu?

Hay là anh ta định chơi trò trốn tìm nhỉ?

Chắc anh ta nghĩ mình rảnh rồi mà chơi với anh ta?

- Anh ở đâu? Ra đây mau, tôi không đùa với anh đâu.

- Anh ở trên đây!

Nghe đến chữ “trên”, Như giật mình, không lẽ anh ta lại leo lên nóc nhà? Theo quán tính, cô ngược nhìn lên, thật đúng với suy đoán của cô, anh ta đang ngồi vắt vẻo ở trên nóc nhà, trông cứ như...khỉ ấy!

- Anh làm cái trò gì ở trên đấy vậy hả?

- Ở đây cũng thú vị quá nhỉ, chẳng có một tí tín hiệu nào hết, sóng điện thoại thì lúc có lúc không, anh phải leo lên đây mới bắt được sóng đó. Mà nghĩ lại cũng tốt, không có sóng thì khỏi phải lo ung thư não hay nhiễm sóng điện từ gì gì đó....he he

Như thôi không ngược lên nhìn anh ta nữa (mỏi cổ quá mà!), cô cũng không thêm quan tâm những gì anh ta nói, biết anh ta không bị bắt rể là cô yên tâm rồi * _ *

- Tôi không thêm quan tâm anh, anh cứ ở đó mà....bắt sóng đi, tôi phải vào bệnh viện thăm ba.

- Khoan đã, đợi anh với, cho anh đi theo với

Vừa nói Tường vừa tìm mọi cách để leo xuống, nhưng thật không may cho anh vì cái thang hồi nãy anh leo lên bây giờ đã bị lấy đi mất rồi, “đợi anh với”

Như mặc kệ những gì anh ta nói, chợt cô nghe “rầm”

Cứ như là động đất ấy!

Thật ra không phải là động đất!

Mà là.....Tường đã rơi tự do với gia tốc 9.8m/s^2 , từ trên nóc nhà xuống đất!!!!

Cũng may nền nhà là nền đất nên anh không sao..

Như biết vậy nên cứ mặc kệ cho anh ta kêu la gì gì đó, cô bước vào nhà chuẩn bị đi thăm ba mình.

Cũng may là tình hình ba cô không sao, sáng mai ông ấy được xuất viện rồi. Trên đường về nhà, mẹ cô cứ im lặng không nói một lời nào, biết mẹ có tâm sự và mang một nỗi buồn man mác nên Như cũng không tiện hỏi, chỉ biết lẳng lặng theo sau lưng mẹ.

Bất chợt mẹ quay sang Như, bà nhìn thẳng vào mắt Như và hỏi:

- Như nè, nếu trước đây mẹ là một người phụ nữ xấu xa thì con có tha lỗi ẹ không?

Bất ngờ trước câu hỏi của mẹ, Như không quan tâm trước đây mẹ cô là người như thế nào, cô chỉ cần biết bà là người sinh ra cô, nuôi cô ăn học khôn lớn đến đường này, thì cô biết mình không có quyền gì để mà giận dữ mẹ mình hết. Như mỉm cười với bà:

- Dù mẹ có là người như thế nào đi chăng nữa thì mẹ vẫn là mẹ của con, mẹ là người mẹ vĩ đại nhất trên đời này, hì hì

Như cười để mẹ mình có thể an lòng được phần nào, dù đang rất thắc mắc thái độ của bà từ sáng giờ rất là lạ, nhưng khi thấy bà mang quá nhiều tâm sự, Như cũng không buồn hỏi thêm gì nữa.

- À, chừng nào con lên Sài Gòn?

- Dạ một tuần nữa ạ, con xuống đây để ôn bài và để làm một bài thực tập luôn ạ.

Nhắc đến bài thực tập, Như lại thấy buồn nôn, hix ! lại phải gánh thêm một trọng trách cao cả thiêng liêng như thế nữa thì còn gì là thư giãn và nghỉ ngơi nữa chứ.

- Vậy cũng tốt. À... - chợt nhớ ra điều gì đó, bà hỏi tiếp – Tường nó điện thoại về nhà chưa con, giờ này cũng tối rồi, để nó lên thành phố một mình không tiện lắm, hay cho thằng bé ngủ ở đây, sáng mai kêu nó đi sớm.

Nghe đến đây Như mới lo lắng thực sự, vốn dĩ Tường có quen ai ở đây đâu mà điện. Anh ta nói thế vì anh ta muốn được đưa cô về đây thôi, bây giờ kêu anh ta đi anh ta biết đi đâu? Rồi nếu anh ta đi thì ai đưa Như về?

- Dạ mẹ à, ngày mai anh Tường đưa con lên thành phố để làm bài thực tập khảo sát thị trường.

- Vậy à – mẹ Như thoáng buồn

Thấy mẹ buồn, Như hiểu, cả năm trời bon chen trên Sài Gòn, bây giờ có được dịp về quê nhưng chỉ dành thời gian cho gia đình có một ngày, thử hỏi bà mẹ nào lại không buồn? Như hiểu nhưng biết làm sao? Trọng trách mà Quốc Minh giao cho quá lớn, nếu không tranh thủ làm thì nhớ hết 7 ngày mà vẫn chưa xong thì chết.

- Con làm xong bài thực tập nếu còn thời gian con sẽ quay về với mẹ.

- Thôi, đường từ đây lên thành phố thì con thẳng lên Sài Gòn luôn đi, chứ quay về thì tội cho thằng Tường, nó cứ đưa con đi đưa con về...

Như cười cười, bây giờ Như có kêu anh ta chở lên Hà Nội thì anh ta cũng không dám cãi nữa, mẹ lo gì!

Sau bữa cơm tối, Tường và mẹ Như ngồi nói chuyện gì gì đó, Như không quan tâm. Một mình cô lặng lẽ ngồi trước cửa nhà, nơi đây đã có lần Tâm đến, mang cho cô 3 hộp bánh trung thu, nói rằng “Em cứ để ở nhà mà ăn, cho anh gửi cho ba mẹ nữa nghen”

Nơi đây....đã có lần Tâm đã hôn Như....một nụ hôn nồng ấm và ngọt ngào....

Nơi đây....đã có lần Tâm cùng ba Như đón củi, sổ vuông....đã có lần ba Như nói “thằng Tâm được lắm con à, nó vừa hiền vừa ngoan”

Nơi đây....đã có lần Tâm ôm Như vào lòng, một cái ôm thật chặt và thật ấm áp.....

Tất cả.....chỉ là quá khứ.....một cái quá khứ đẹp....rất đẹp....

“Tội thân em yêu anh quá nhiều

Để rồi giờ anh cũng đã bỏ em mà đi
Tội thân em cho anh quá nhiều
Để rồi giờ em không còn gì
Con gái khi yêu trao hết cho người yêu
Đến khi người ta lại nói không còn yêu
Giờ em chẳng còn chi nữa
Anh bỏ rơi em thật sao anh....
Ngày hôm qua sống không cần anh
Anh tìm đến đây anh nói anh cần em
Rồi hôm nay khi em cần có anh
Anh lại nói anh không cần em
Con gái khi yêu trao hết cho người yêu
Con gái yêu lắm sẽ đánh mất tất cả
Sẽ đánh mất luôn tình yêu, mất luôn niềm tin
Mất hết tất cả gì đã trao
Con gái khi yêu không hề yêu gian dối
Con gái yêu lắm sẽ học lấy dối gian
Người mang đến cuộc đời em cho em hạnh phúc
Bất em phải quên đi niềm đau
Con gái khi yêu trọn đời vẫn tha thứ
Con gái yêu lắm cả đời vẫn thứ tha
Vì vẫn có một tình yêu.,....
Sâu trong lòng em mãi...dành...cho...anh”

(Yêu lắm anh – Minh Hằng)

Nãy giờ Tường đã thấy, thấy Như khóc, thấy Như đau lòng vì một tình yêu không trọn vẹn, anh rất muốn chạy đến bên Như, muốn ôm cô vào lòng, muốn lau nước mắt cho Như. Chẳng biết sao Tường rất di ứng trước nước mắt con gái, hề thấy nước mắt là anh lại lo sợ. Lúc này đây Tường cảm nhận được sự cô đơn lạnh lẽo trong lòng Như, anh không thể chịu đựng được nữa, anh không thể chịu đựng được khi thấy người con gái anh yêu đang lún chìm trong đau khổ. Anh trầm suy nghĩ “Cho đến bao giờ em mới chấp nhận anh đây? Em cứ giống như một ly café đắng, một ly café không đường? Em cứ tạo cho anh một cảm giác đắng chát nhưng anh sẽ không bỏ cuộc. Anh nhất định sẽ tìm được vị ngọt nơi em, anh nhất định sẽ tìm được vị ngọt ít ỏi trong ly café không đường đó...”

Tường bước đến, lặng lẽ ngồi cạnh bên Như, cùng Như....nhìn trời nhìn đất!

Thấy Tường, Như không buồn mắng mỏ hay chán ghét gì anh ta nữa, cô đang rất mệt, rất buồn....rất muốn có một bờ vai...để tựa vào...

Và không biết từ lúc nào, Như đã ngủ thiếp đi....trên bờ vai của Tường...

Anh cứ ngồi đó, cho đến khi trời sáng, không chớp mắt, chỉ cần nhìn thấy người anh yêu ngủ ngon lành là anh thấy vui rồi.

Chợt Tường nắm lấy đôi bàn tay của Như, một đôi bàn tay đã lâu lắm không ai nắm..... một đôi bàn tay lạnh lẽo và vô hồn...

Như chợt mở mắt, thấy mình đang nằm ngoan ngoãn trong lòng Tường. Thoáng một chút bối rối, nhưng Như không cự tuyệt như những lần trước nữa. Vì cô nhận ra mình đã bỏ quên những điều gì và mình cần phải làm gì.

Cô cứ nhìn anh, mỉm cười....

Tường hơi bất ngờ trước phản ứng của Như, chẳng lẽ.... cô đã chấp nhận anh?

- Có...có phải....em đã.....

- Em đồng ý.

Không cần đợi Tường nói hết câu, Như đã trả lời không cần suy nghĩ..

Anh sẽ sợ trong giây lát...

Hình như anh không tin đây là sự thật.....

Không phải anh không tin....mà là anh không dám tin.....

- Có...có thật...em.... – Tường cứ lấp ba lấp bắp không nói hết câu.

- Thật mà, em nói thật đó – Nhìn thẳng vào đôi mắt Tường, Như trả lời

Cuối cùng Như cũng biết được.... đâu là hạnh phúc của mình.....

Xách vali ra khỏi nhà, Như lễ phép chào mẹ:

- Thưa mẹ con đi, khi nào xong việc con sẽ về sớm với mẹ.

Bà chỉ mỉm cười, nhìn con gái mình tay trong tay với Tường, bà cũng yên tâm được phần nào, bà tin tưởng Tường vì anh ta là một người lịch sự và hiểu chuyện, bà tin con gái bà sẽ được hạnh phúc.

- Dạ cháu chào....mẹ ạ!!.

Lời nói này không phải của Như mà thốt ra từ miệng Tường, như một phản xạ tự nhiên, Tường liếc qua nhìn Như, Như không trừng mắt như hồi hôm qua nữa mà nở với anh một nụ cười hạnh phúc. Lúc này anh mới thực sự thở phào nhẹ nhõm....

Mẹ Như lặng lẽ đứng nhìn con gái mình bước lên xe...rơm rớm nước mắt...

7. Chương 7 : Em Yêu Anh! * __ *

Trên xe, Tường cứ liên tục táy máy cái miệng, phải nói Tường là con trai nhưng về khoản “thu thập thông tin” và “truyền bá thông tin” thì không thua gì con gái. Thường ngày anh đâu có nói nhiều như vậy đâu, chỉ vì hôm này trong lòng anh đang rất vui, rất muốn chạy ra ngoài đường mà hét lên rằng, “tôi đã làm được” nhưng anh không dám làm vậy, chỉ sợ người ta bắt anh vào bệnh viện tâm thần thì nguy to * __ *

Còn Như thì chỉ im lặng, những lúc này đây cô thích mình lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, lặng nghe tiếng mưa rơi và cô thích lắm cái cảm giác mát lạnh và vô cùng thích thú khi thấy những giọt mưa cứ tuôn xối xả vào cửa kính xe....

Như đang rất mông lung, cô không biết mình chấp nhận Tường là đúng hay sai nữa, Như không biết mình có yêu Tường thật lòng không hay chỉ là cái cảm giác cô đơn cần một ai đó che chở chứ không phải là tình yêu?

Đầu óc Như nặng trĩu.....

Mưa cứ thế.....cứ vô tình rơi.....

Một mối hoài nghi trong lòng, cứ đè nặng tâm hồn Như, khiến cô không thể nào thở nổi..

Tường là người duy nhất, duy nhất có thể theo đuổi cô trong khoảng thời gian dài như thế....

Tường là người duy nhất ở bên cô lúc cô buồn.....

Tường là người duy nhất có thể khiến cô an tâm khi ở bên cạnh anh ấy.....

Tường là người duy nhất khiến cô cảm thấy lo sợ nếu mất anh ấy rồi, cô biết sống như thế nào.....

Như thế có phải là yêu?

Thấy Như im lặng này giờ, Tường dừng xe:

-Này giờ em có nghe anh nói cái gì không hả?

-Hả? anh nói cái gì? – Như ngơ ngác, này giờ anh ta nói linh tinh cái gì Như đâu có để ý đâu, hizz

Tường cú nhẹ vào đầu Như:

-Nhìn ai ngoài kia zậy hả? Người yêu của em đẹp trai thế này mà không thèm nhìn, buồn dễ sợ luôn!!!!

“Người yêu”? hai tiếng đó nghe sao ngọt quá. Đúng.....Tường là người yêu của Như... chỉ là người yêu của Huỳnh Như này thôi....

Huỳnh Như à, sao mày có thể vô tình như thế? Mày đã chấp nhận người ta rồi thì mày còn suy nghĩ cái gì? Hay mày muốn tìm một người khác tốt hơn anh ta? Mày đừng mơ nhé, chẳng có ai mà tốt hơn anh ta đâu...

-Này, vợ yêu, sao em phải lên thành phố zậy? Khảo sát cái gì gì đó ở dưới quê nhà luôn không tốt hơn sao? – bất chợt Tường hỏi Như – Dù sao hắn ta chỉ bắt em làm ở dưới Cà Mau thôi mà, không nói rõ là ở huyện hay thành phố, chỉ cần em không nói là được rồi, mà mình cho số liệu khổng cũng được vậy? hắn ta đâu có biết đâu?

Nghe Tường nói, Như mới chợt nhớ ra là mình còn một nhiệm vụ cao cả thiêng liêng mà mình chưa làm. Lại thêm một mối lo sợ trong lòng...số liệu khổng à? Như có thể ột lô các số liệu khổng và đem về nói với anh ta rằng, đây là kết quả mà cô đã vất vả khảo sát được, anh ta suốt ngày chỉ biết lù lù như một cái bóng, làm sao anh ta có thể biết được?

Nhưng Như không làm như vậy được, lương tâm cô không cho phép mình làm như vậy, cô trả lời Tường:

-Em không thể làm như vậy được. Thứ nhất, đây là một cuộc khảo sát thị trường, điều này rất quan trọng đối với các nhà quản trị, vì nếu thông tin chỉ sai lệch một tí thôi thì kết quả không thể lường trước được. Thứ hai, em là sinh viên kinh tế, đây cũng có thể xem như là một cuộc thực tập để em có được kiến thức vào đời, cho em thêm nhiều kinh nghiệm trên thương trường, nếu vậy sau này dù có đi thực tập hay đi làm việc em cũng không phải bỏ nghề.

Tường lắng nghe Như nói, anh hiểu rõ, Như đã quyết định như thế thì không ai có thể ngăn cản được, anh quá hiểu rõ con người của Như rồi mà.

-Anh có thể giúp em được gì?

-Anh chỉ cần làm tài xế cho em là đủ. – Như kiên quyết trước sự giúp đỡ của Tường.

-Thế à? Thế em đã thiết kế ra bảng khảo sát chưa? Bao nhiêu câu hỏi mà em phải hỏi? Em đã dự định là khảo sát bao nhiêu hộ gia đình? Bao nhiêu cửa hàng bánh kem?

-À.....vẫn chưa xác định.... – Như lắp bắp, cô đã học qua môn “khảo sát và nghiên cứu thị trường” rồi, cô nhận ra là mình còn quá nhiều bấp bênh trong lĩnh vực này.

-Thế em có laptop không? – Tường hỏi tiếp.

-Gì cơ? Phải cần laptop nữa à?

-Cô nương à, cô tưởng đây là trò chơi hay gì? Cô nghĩ chuyện này đơn giản lắm sao? – Tường nhìn Như, thở dài.

Anh lặng lẽ lấy trong vali của mình ra cái laptop mới tinh. Như vẫn chưa hoàn hồn thì anh ta nhấn nhấn cái gì đó, rồi đưa qua cho Như:

-Đây là laptop của anh, anh cho em mượn để làm nhiệm vụ này. Em nghe cho rõ đây, để làm công việc này em cần thiết kế một bảng câu hỏi khoa học, ấn tượng, phải tạo cho người đối diện một cảm giác thân thiện và gần gũi. Một bảng câu hỏi tối thiểu phải có trên 15 câu. À còn nữa, sau khi em đã có được số liệu, em phải sử dụng phần mềm SPSS để xử lý số liệu đó, từ các biểu đồ thu được từ việc xử lý số liệu, em sẽ có được một khuynh hướng và phương pháp để phát triển kinh doanh.... Đây là phần mềm SPSS, về cách sử dụng trong đây đã có hướng dẫn... còn về các mẫu mã của bảng khảo sát, anh đã tìm giúp em rồi, em tham khảo đi, có gì không hiểu thì hỏi anh.

Nãy giờ nghe Tường nói, Như cứ lặng người nhìn Tường, đúng là cử nhận kinh tế có khác, việc gì cũng am hiểu hết, Như thấy mình còn thua xa...

Nãy giờ Như muốn ôm anh thật chặt.... vì những lúc này đây, trông anh chừng chạc hơn bao giờ hết... những lúc này đây, Như mới thực sự hiểu rằng trái tim mình đang rung động... không chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ....không chỉ đơn thuần là yêu quý.... Mà hơn cả thế nữa...

-Này, làm gì mà nhìn anh dữ thế, anh biết anh đẹp trai mà !!! – Tường tự hào...

Như nhìn thẳng vào mắt Tường, đôi mắt đen lạnh lẽo của Như suốt hơn một năm qua bây giờ đã tìm được ánh sáng. Đi bên cạnh Tường, Như có cảm giác như mình được che chở, được bảo vệ, Như mỉm cười vì mình đã không quyết định sai lầm.

-Em YÊU anh!!!!!!!!!!!!

Như nói nhỏ lắm, mặt cô đỏ như trái cà chua, lần đầu tiên Như thấy mình ngượng ngùng như vậy.

-Em nói gì? Anh nghe không rõ!

-Em yêu anh.

-Gì cơ? – Tường trêu, anh chàng này đùa dai thật đấy!

-Em yêu....

Chưa kịp nói hết câu thì nụ hôn của Tường đã ngăn không cho Như nói thêm gì nữa....

-Anh cũng vậy – Tường thì thầm...

-Này, đừng nói là nói được lời yêu anh thì có thể dụ anh làm bài tập giùm em nhé, anh không dễ bị dụ đâu..

-.....

-Này, em có nghe anh nói gì hay không hả?

-.....

Tường quay sang bên cạnh, Như đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nhìn Như lúc này đáng yêu hơn bao giờ hết, anh đánh liều hôn chụt vào má Như. Cô nàng ngủ say như chết vậy, chẳng hay có chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Người ta cứ nói yêu em anh phải khổ đau

Bởi lẽ bên em luôn có biết bao bóng hình.

Thật ra anh đâu quan tâm đến điều đó đâu...

Anh chỉ cần hiểu bên em anh sẽ là ai.

Ngày em chưa đến anh sống không một ước mơ,

Bóng tối trong anh che lấp đi bao tiếng cười

Vậy mà giờ đây anh sống ngày một tốt hơn...

Đã biết hy vọng đã biết yêu thương một ai !!

Người ta cứ nói sẽ chẳng có hạnh phúc đâu

Sẽ chẳng có ai chia sẻ với anh nỗi buồn.

Vậy nhưng giờ đây lúc đắng cay và cô đơn,

Đã có một người bước đến đây cười với anh.

Và anh thầm ước đó sẽ không là giấc mơ...

Mỗi sớm ban mai, tỉnh giấc anh lại thấy người.

Và anh sẽ cố, cố gắng thật nhiều em ơi.

Để thấy em được hạnh phúc khi ở bên anh”

(Em đã đến – Châu Khải Phong)

“anh sẽ cố gắng, cố gắng mang đến cho em thật nhiều anh phúc, anh sẽ không để em thất vọng đâu Như à”
– Tường như thầm.

Trong cơn mơ, Như thấy mình bị cô đơn lạc loài, bị che lấp bởi những suy nghĩ không đáng, rồi thì vô tình Như thốt lên:

-Anh Tường, nếu như sau này em có hối hận vì đã chọn anh, anh có trách em không?

Tường đã nghe được rõ mồn một những lời nói đó.....

Anh im lặng, giờ đây anh chỉ biết im lặng.....

Lời nói đó của Như vô tình xé xác trái tim anh ra...thành trăm mảnh..

Anh đau lắm.....

Anh chỉ đang vừa mới có được một chút hạnh phúc của tình yêu, sao ông trời lại nỡ cướp đi cái hạnh phúc nhỏ nhoi đó?

Anh lặng im nghe tiếng gió, tiếng mưa ngoài kia...

Tay anh dừng lại..... anh không buồn lái xe nữa...

Thấy Như đang co ro vì trời lạnh, anh đau xót, nỗi đau của Như cũng chính là nỗi đau của anh, anh yêu Như hơn cả bản thân mình.... Anh nhận rõ ra điều đó...nên anh không thể nào mất Như...không thể nào.....

Anh lặng lẽ cởi áo khoác của mình ra, đắp lên cho Như, anh thủ thủ:

-Anh sẽ không bao giờ trách em đâu, dù em có quyết định như thế nào, dù em có yêu một người nào khác, anh cũng sẽ không trách em. Nếu như sau này em có yêu người khác, anh sẽ là người ra đi, nhưng anh sẽ không bao giờ trách em....bởi vì... ANH YÊU EM, Như à!!!!

11h00' AM

Như mở to mắt, cô đã thiếp bao lâu rồi nhỉ? Nhìn xung quanh không thấy ai hết, chỗ ngồi của Tường cũng trống trơn. Bất giác Như hoảng sợ, sợ có điều gì đó chẳng lành đang đến với Tường. Như hoảng loạn thật sự, cô chạy xuống xe, hét toáng lên:

-Anh Tường, anh đâu rồi, anh Tường, đừng làm em sợ mà.....

Không ai trả lời, ngoài đường bây giờ đã tạnh mưa, nhưng cái lạnh vẫn xuyên thấu vào da vào thịt. Cái áo khoác trên người Như là của Tường, anh ta có thể đi đâu khi trời lạnh như thế này chứ? “Tường à, anh không được có chuyện gì, anh nhất định không được có chuyện gì!!!! Anh nhất định.....không....được....” tiếng của Như gào thét giữa đường phố không một bóng người, rồi dường như không còn một chút sức lực gì nữa. Cô ngồi xuống đường, không buồn đi đâu nữa, cô chỉ biết...ngồi đó...và đợi Tường.....

Điện thoại Như vẫn là một màn hình đen kịch...nó đã hết pin từ đời nào rồi...

.....KẾT.....KẾT.....RẦM.....

-Trời ơi, đừng xe kia...

-Ghe tợn quá, hình như có người bị thương rất nặng...

-Má ơi, máu kìa, con sợ máu...

-Tội nghiệp chàng trai trẻ, đi đâu mà gặp thế, gặp thằng lái xe đang say xỉn nữa.

-Mọi người gọi xe cứu thương đi.

Như rảo hoảng, đầu óc rối bời, không...không thể nào....không thể nào...

Cô cố gắng đứng dậy...chạy thật nhanh đến chỗ vừa xảy ra tai nạn giao thông...

Như không tin vào mắt mình nữa.....

-LÀM ƠN, GỌI XE CỨU THƯƠNG!!

Tiếng Như yếu ớt vang lên giữa đường phố, nước mắt cô lăn chã rơi.....

8. Chương 8 : Có Khi Nào....rời Xa...

Tiếng xe cứu thương cứ vang lên inh ỏi....

Như không biết mình nên làm gì.....

Đầu óc Như rối bời.....

Cô cứ liên tục lẩm bẩm “anh không được...anh không được bỏ em..... EM YÊU ANH mà, nếu anh tỉnh dậy, anh muốn em nói câu đó bao nhiêu lần cũng được.... anh Tường... đừng làm em sợ....”

Nước mắt cô lúc này cứ không nghe lời cô.....cứ rơi từng giọt...từng giọt...

Giờ phút này đây, Như mới biết mình yêu Tường như thế nào, mình cần Tường như thế nào...

“Biết đâu bất ngờ đôi ta chợt rời xa nhau,

Ai còn đứng dưới mưa ngân nga câu ru tình..

Và môi hôn rất ướt,dư âm giấu trong mưa.

Cơn mưa kéo dài...

Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo,

Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất.

Vì tình yêu mong manh,tay em quá yếu mềm..

Người yêu ơi,anh có biết?

Em yêu anh hơn thế,nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Đêm buồn xuôi vì cô đơn,còn riêng em cứ ngẩn ngơ

Có khi nào ta xa rời...

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối,

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời,
Nơi yêu thương không phôi phai, được bên nhau mỗi sớm mai.
Quá xa xôi không, anh ơi
Nơi yêu thương không phôi phai, được bên nhau mỗi sớm mai.
Biết không anh ,EM YÊU ANH!!!!!!...”

(Có khi nào rời xa – Bích Phương)

5h14' PM:

Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra. Như hốt hoảng chạy lại nắm lấy tay áo của ông ấy, “bác sĩ....anh Tường có bị sao không...bác sĩ...ông làm ơn cho tôi biết”. Nước mắt Như cứ thế không ngừng tuôn, cô sợ lắm, cô sợ một cái lắc đầu của bác sĩ cùng với câu nói “chúng tôi đã cố gắng hết sức”. Bây giờ cô không thiết ăn uống gì, chỉ biết khóc và khóc... cô không biết tại sao bây giờ đầu óc mình lại rối bời như thế...

Bác sĩ nghiêm nghị nhìn cô “em trai cô à? Tại sao lại để cậu ấy chạy lung tung ngoài đường như thế?”

“tôi....tôi....nói cho tôi nghe, anh ấy có bị sao không?”

-Cũng may cậu ấy được đưa vào viện kịp thời, nếu không thì tôi không thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Như như không tin vào những gì bác sĩ vừa nói, tay cô cứ bấu chặt vào cánh tay bác sĩ mà không hề hay biết “ông nói sao? Anh ấy không bị gì có đúng không? Có đúng không????”

Bác sĩ mỉm cười gật đầu “bây giờ cô có thể và gặp cậu ấy”

Như như một người không có hướng đi, cứ như người vô thức, chạy nhanh vào phòng bệnh của Tường.

Tường đang nằm đó, gương mặt anh trắng bệch, chỉ có đôi mắt là có hồn, chỉ cần đôi mắt của anh thôi cũng có thể khiến anh trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Anh mở to đôi mắt nhìn người con gái đang bước vào, nom cô ấy gầy hẳn đi, gương mặt xanh xao thấy rõ. Cô lặng lẽ bước đến bên anh, lặng lẽ nắm lấy đôi bàn tay anh...và rồi cô lại khóc...làm ướt cả đôi bàn tay của anh.

-Anh ác lắm, anh đùa gì mà kì vậy hả? Anh biết em lo cho anh lắm hay không hả? anh ác lắm, em không bao giờ bỏ qua cho anh đâu.... – Như cứ nói như hét lên và nước mắt không ngừng tuôn.

Tường mỉm cười, một nụ cười dịu hiền hơn bao giờ hết, một nụ cười của niềm hạnh phúc dâng tràn. Anh không ngờ Như lại lo lắng cho anh đến như vậy, anh không ngờ người con gái anh yêu lại vì anh mà khóc suốt suốt, vì anh mà không thiết ăn uống gì. Như vậy là quá đủ, anh chỉ cần biết bấy nhiêu đó thôi , dù có bắt anh chết đi trong vụ tai nạn đó anh cũng bằng lòng.

-Anh không ngờ em lại mít ướt đến thế cơ đấy? - Tường cười xòa, bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay Như hơn bao giờ hết, anh biết giờ đây mình không thể mất Như, bởi vì Như đã là một phần cuộc sống của anh rồi.

-Anh....anh có biết...em....em.... – Như nói trong tiếng nấc

-Em làm sao? – Tường trêu.

-Không nói chuyện với anh nữa, anh chơi trò gì mà chạy mất tăm mất tích vậy hả?

-Anh.. anh thấy em ngủ say quá nên không đánh thức em dậy... anh sợ em khi thức dậy sẽ đói nên anh mua đồ ăn cho em...anh không ngờ khi về lại thấy em ngồi xuống đường...anh muốn chạy thật nhanh đến chỗ của em...thì... Chỉ tại em thôi, tự nhiên chạy ra ngoài làm gì.....

-.....

-Thôi thôi mà anh xin lỗi...tại anh....

-.....

-Thôi mà, kẻ đáng chết là anh được chưa.. em đừng khóc nữa mà. Anh cứ tưởng em là người con gái mạnh mẽ nhất trên đời này chứ, anh không ngờ em cũng biết khóc nữa đó.

-Bác sĩ nói...anh phải nghỉ ngơi vài ngày nữa – Như lau nước mắt.

-Anh biết... cho nên mình không phải lo về khoản chỗ ở trong mấy ngày này... hehe

-Anh còn cười nữa, anh xấu lắm...anh xấu lắm...

Tường ngán ngẩm nhìn lại mình trong gương “này, trông anh xanh xao thế này nhưng anh vẫn đẹp trai phong độ chứ bộ, nhìn sao mà nói anh xấu vậy?”

Như bật cười trước câu nói của anh:

-Được rồi, người yêu của em là đẹp nhất, được chưa?

Tường mỉm cười, tay anh vẫn còn nắm chặt tay Như, không muốn buông ra. Anh sợ nếu buông tay ra thì mãi mãi anh không còn được nắm đôi bàn tay bé nhỏ này nữa. Anh sợ hạnh phúc mà bây giờ anh có chỉ là trong giây lát...rồi nó sẽ mãi mãi biến mất...

Như vẫn ngoan ngoãn, không cựa quậy, không động đậy. Cô không muốn đánh mất giây phút này.

-Anh biết không? Hồi nãy ông bác sĩ còn tưởng anh là em trai của em đấy! nhìn em ra đáng chị 2 chứ nhỉ?

-Em tự hào vì trông mình nhiều tuổi hơn người khác sao?

Như tự hào gật đầu “đúng đấy, như vậy mình sẽ chắc chắn và trưởng thành hơn nhiều”

-Em đúng là ngộ, trên thế gian này không ai như em hết, cứ muốn mình già hơn người ta, hehe.

Như không quan tâm đến lời anh ta nói, cô đang mải mê gọt trái lê đang dang dở. Tường lặng lẽ nhìn Như. Đôi mắt anh dâng lên niềm hạnh phúc. Anh thầm cảm ơn ông trời đã cho anh ...bị tai nạn giao thông! Bởi vì chỉ có như thế anh mới biết được tình cảm của Như dành cho anh nhiều như thế nào, chỉ có như thế anh mới biết được Như yêu anh ra sao. Phải chỉ bây giờ anh có thể ngồi đây và ôm Như thật chặt...

Sáng giờ Như cứ loay hoay với cái laptop của Tường, mần mê thế nào mà phải khởi động lại máy mấy lần. Mặc cho Tường cứ thờ dãi nhìn cô bạn gái của mình ngày thơ hết chỗ nói.

-Để anh chỉ cho. – Tường đến bên Như, lấy lại cái laptop

-Không, để em tự làm.

Như kiên quyết trước sự giúp đỡ của Tường, anh ta sợ cô phá hư cái laptop của anh ta hay gì ấy, nhưng Như không quan tâm anh ta “xót lòng” như thế nào. Lần đầu xài laptop, cái gì cũng không biết, cô cứ phá hết chỗ này đến chỗ kia.

-Em lì thật đấy, đưa đây anh chỉ cho.

-Anh ồn ào quá đấy, để yên cho nhà quản trị tương lai làm việc!

Tường phì cười trước sự tự tin quá mức của Như, đến giờ anh mới biết Như có quá nhiều ...khuyết điểm ! (ây za ^__^) ! Nhưng như vậy anh càng cảm thấy Như sống thật với chính mình và chỉ có như vậy anh lại càng yêu Như nhiều hơn.

Tường xuất viện được 2 ngày rồi, sức khỏe anh hồi phục rất nhanh đến cả bác sĩ cũng phải ngạc nhiên. Chắc có lẽ trong thời gian nằm viện có Như ở bên, có Như cho anh niềm tin và động lực để anh có thể vượt qua hết tất cả đau đớn của mình. Chắc có lẽ chính Như, chính Như đã thay đổi cuộc đời anh, cho anh có niềm tin và sức mạnh để anh có thể đương đầu với tất cả khó khăn trong cuộc sống. Anh tự nhủ với chính mình “anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc, em sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian này!”

-A! Em làm được rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Như hét toáng lên khi cô vừa phát hiện ra mình cũng ...thông minh đấy chứ! Tường đang ngồi bên cạnh Như, anh bất giác bịt hai tai mình lại, nhẩn nhé:

-Anh mới phát hiện ra em có thể làm loa phát thanh được đấy!

-Em làm được rồi nè, anh xem xem em làm mẫu khảo sát này được không? – Như hớn hở khoe “chiến công” của mình.

Tường nhìn vào màn hình laptop, rồi bất ngờ quay qua nhìn Như “anh không ngờ em thông minh thật đấy! Sao em biết những câu hỏi này?”

-Em đã từng học qua môn này nhưng chưa thi học phần, cũng có chút chút kiến thức chứ bộ, anh thấy thế nào? Em giỏi lắm phải không?

-Em tự tin quá mức rồi đấy nhé, anh mới khen hờ thôi mà hớn hở như thế rồi à! Nhưng với mẫu khảo sát này cần phải chỉnh sửa một vài chỗ.

Anh chăm chú nhìn vào màn hình rồi chỉnh chỉnh sửa sửa cái gì đó. Lúc này Như thấy Tường ra dáng một người đàn ông thật thụ, một người đàn ông mà bấy lâu Như từng mơ ước. Cô bất ngờ hôn vào má Tường, Tường hơi bất ngờ

-Không ngờ em háo sắc thật đấy!

Như bực mình:

-Anh tưởng anh đẹp lắm à? Tự tin = tự tử đó. He he

Nghe Như nói, anh chàng chỉ cười trừ, không mắng Như cũng không bực mình, vì vốn dĩ anh đẹp trai mà!

Anh đóng laptop lại, lấy USB ra, đưa cho Như.

-Em đi in ra rồi photo ra 100 bản.

-Hả? làm gì mà nhiều vậy? – Như mở to mắt ngạc nhiên

-Nghe lời tui đi cô 2.

Đặt USB vào bàn tay Như, anh nắm chặt lấy tay Như, thả thả:

-Trưa rồi, em ngủ trưa đi, lát chiều anh chở em đi photo rồi anh chở em đi khảo sát luôn. Anh cũng qua phòng nghỉ ngơi, lát chiều anh trả phòng luôn.

Như ngoan ngoãn gật đầu, “anh ngủ ngon”

Tường mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng Như. Thấy dáng Tường bước ra, Như cảm thấy tự hào vì mình có một người bạn trai quá phong độ và đẹp trai, Như thấy tự hào vì cuối cùng cô cũng tìm được cái mà người ta gọi là “hạnh phúc”. Phải chăng “hạnh phúc” là vậy? là mỗi ngày được nhìn thấy người mà mình yêu thương? Là được nhìn thấy người mình yêu vui cười? hay chỉ đơn giản là được tự do mơ mộng về một tương lai, một mái nhà chung cho 2 đứa?

Dường như Như không nỡ để Tường bước ra khỏi phòng mình, cô chạy theo Tường, ôm thật chặt anh từ phía sau.....

-Em sao vậy? – Tường hơi ngạc nhiên.

-Em yêu anh lắm! – Như nói vội vàng.

Tường gỡ tay Như ra, anh quay lại đối diện với Như, anh bắt đầu hôn Như, đôi môi anh chạm dần đến đôi môi Như. Cô cứ ngoan ngoãn mà đón nhận nụ hôn đó, không cự tuyệt, không từ chối, vì cô biết bây giờ mình cần anh hơn bao giờ hết.. Một nụ hôn của sự nhung nhớ, nụ hôn của sự yêu thương, nụ hôn của niềm hạnh phúc đang dâng trào...

Đột ngột đôi môi Tường rời khỏi đôi môi Như, Như bất ngờ: “sao vậy anh?”

Tường không trả lời, anh định hỏi rằng “em có hối hận không?” nhưng anh không hỏi được, anh sợ...sợ...lắm...

Như nhón chân lên, đặt môi mình lên môi anh. Lần này là do cô chủ động hôn anh. Lúc trước khi quen Tâm, không bao giờ cô chủ động hết. Nhưng cô không hiểu sao, lần này mình lại bạo gan đến vậy. Tường cũng vậy, anh bất ngờ, rất bất ngờ..Vậy là anh đã hiểu, anh hiểu rằng Như yêu anh và anh không còn bất cứ lo sợ gì nữa.

-Em không định ngủ trưa sao?

-Không, chỉ cần được ôm anh thế này là em cảm thấy không còn mệt mỏi gì nữa.

Tường véo mũi Như:

-Còn bày đặt từ chối anh, em yêu anh như vậy mà còn bày đặt không cần anh, đồ nhóc con lì lợm!!!!

-Tại...tại em sợ....nếu chấp nhận anh thì em sẽ phải đau khổ 1 lần nữa...à em nói cho anh một bí mật nhé!

Như cúi xuống nói nhỏ với Tường “lần đầu nói chuyện với anh là em thích thích anh rồi đấy!”

-À há, zậy mà không thềm cho anh bất cứ cơ hội nào hết, cứ bắt anh theo em như một cái đuôi zậy.. thì ra anh đã “quyến rũ” em ngay từ lần đầu tiên à? He he he

-Anh cười làm em rợn người luôn rồi nè, phải nói “nụ” cười của anh là có 1 không 2 đấy. Mà... sao anh lại yêu em thế?

-À, anh không biết nữa. Nhưng em có nét gì đó đáng yêu lắm.

-Nét gì là nét gì? – Như nhú mày không hiểu.

-Đó, là lúc này nè, em cứ như bà già 60 tuổi zậy, he he.

Như trừng mắt...cái gì cơ? Dám nói ta là bà già 60 à? Gan nhỉ? Như véo mũi Tường một cái thật mạnh. Tường lúc này chỉ biết la oai oái.

9. Chương 9 : Hạnh Phúc Bất Chợt

- Cho bỏ tật anh ra, cái tội dám nói xấu bạn gái – Như trừng mắt nhìn Tường.

- Anh mà thềm nói xấu em à? – Tường thanh minh – Mà em có chỗ nào tốt để anh nói xấu đâu nhờ? Hé hé – Tường cười ranh mãnh

Như không thềm nói chuyện với Tường nữa, nói chuyện với anh chàng này có ngày phải vào viện vì... tức thôi! Điện thoại Như reo lên, là số lạ.

- Alo

- Như hử? Nhi nè.

- À, là nhỏ Nhi mít ướt của lớp phải hem?

- Ủa, báo cho người 1 tin nhé, ta sắp lấy chồng rồi! Hô hô

- À há, cuối cùng cũng có người anh dũng bảo vệ Tổ Quốc rồi, há há !! – Như cười tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng vui mừng vì nhỏ bạn thân của mình cũng “yên bề gia thất”

- Ta không giỡn với người nữa nhé! 2 ngày nữa ta sẽ đám cưới, khách sạn Ánh Nguyệt. Ta định gọi thiệp mời cho người nhưng mà ta nghĩ điện thoại chắc sẽ đỡ tốn tiền hơn, he he! – Giọng nói trong điện thoại ngày càng phấn khích.

- Ta hiểu người mà – Như ngán ngẩm thở dài – Hôm đó ta sẽ ăn trực đám cưới.

- Nhớ đừng quên cái phong bì là được rồi! À suýt chút nữa thì quên, vẫn câu nói như giao hẹn năm 12 nhé “có chồng thì dẫn chồng, có con thì dẫn con”. Nhưng mà đừng dẫn nhiều quá ta đài không nổi.^_^ há há.

- À, ta biết rồi, mà người yên tâm, ta cũng chẳng có ai mà dẫn theo đâu. – Như nói nhưng mắt cứ liên tục nhìn Tường.

- Zậy là ta giỏi hơn người rồi nhé! Thui ta cúp máy đây, điện thoại hoài hết tiền.

- Nhưng mà người xài sim khuyến mãi mà sợ gì...alo...alo

Tut...tut.....tut.....

Như lại thở dài, chuẩn bị tổn tiền nữa rồi đây. Sao mà ngộ ghê, con gái ai sắp lấy chồng cùng lộ lên vẻ hạnh phúc thấy rõ. Khi gần xuất giá thì ai cũng như ai thôi. Nào là tìm được nơi nương tựa, nào là tìm được bến bờ hạnh phúc. Còn Như thì hoàn toàn ngược lại, không có đàn ông một mình cô vẫn sống được, chỉ sợ đến suốt đời không lấy được chồng thì mất mặt thôi!

—
Nãy giờ Tường ở bên cạnh Như, anh chỉ hoàn toàn im lặng. Khi Như đã ngắt máy, anh mới lên tiếng:

- Anh mới phát hiện ra em cũng...mất nét đấy chứ! Con gái con đứa gì mà cười ha hả. Người ta nhìn vào người ta cười cho.

- Kệ em!

- Mà đám cưới ai thế? – Tường tò mò.

- Nhỏ bạn thân, nhóm của em 3 đứa mà hết 2 đứa đã xuất giá theo chồng rồi – Như thở dài, lộ vẻ ngao ngán thấy rõ.

- Còn em thì chắc ế rồi – Tường thêm vào, anh biết chắc thế nào sau câu nói này anh cũng bị ăn đòn.

- Kệ em! – Như lặp lại câu nói ban nãy, lúc này Như không thiết đánh ai nữa, cô hơi chạnh lòng, hơi ghen tị, hơi hoài nghi về bản thân mình. “Tại sao đến bây giờ mình vẫn ế?”. Tại sao mấy đứa bạn của cô đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, đã tìm được bến đỗ cuối cùng của cuộc đời mà chỉ có cô còn đang long đong không biết đâu là bến bờ cho cuộc đời của mình? ...

Bất ngờ cô tự đánh mình một cái “Huỳnh Như à, mày lại sao nữa vậy? Sao tự nhiên bây giờ mày lại...muốn chồng đến thế cơ chứ ^.^!

- Vậy..... – Tường ấp úng – Khi nào mới đến lượt em?

Như tròn xoe mắt nhìn Tường, không thể nói được gì nữa, chẳng lẽ giờ cô phải nói rằng “bà đây không thêm nhá” ? như vậy thì mất). Thấy Như không nói gì, Tường lịch sự quá đi mất (cũng có một chút dỗi lòng thấy mình hơi...vô duyên thì phải. Anh không buồn hỏi thêm nữa. Khẽ nhìn đồng hồ, anh hối thúc Như:

- Em chuẩn bị đi, lát anh chở em đi làm việc.

- Ờ.... À khoan đã...

- Gì cơ? – Tường tròn xoe mắt.

- Mình...mình đi.....bộ he !

—
- Cái gì cơ? Em lại muốn giảm ô nhiễm môi trường với tập thể dục gì gì đó nữa à? – Tường hơi bất ngờ trước cái suy nghĩ “điên rồ” của Như.

- Đi mà, em thích đi bộ lắm...đi mà..em năn nỉ anh đó – Như nín thở cánh tay Tường, nũng nịu..

- Được rồi, anh chịu thua em rồi, lớn rồi mà làm như còn con nít zậy đó!

Thấy vẻ mặt của Như bây giờ, một con người dù có vô tâm như thế nào cũng không nở từ chối. Đến giờ Tường mới phát hiện ra có nhiều lúc Như rất là dễ thương. .

Hai con người đi bộ chậm chậm trên vỉa hè, hai cái bóng song song với nhau, hai bàn tay cứ thế nắm chặt lấy nhau. Không khí ở thành phố Cà Mau thật trong lành và dễ chịu. Xe cộ ở đây cũng thưa thớt và vắng vẻ hơn nhiều so với trên Sài Gòn. Nếu vào giờ này trên Sài Gòn chắc chắn sẽ có tình trạng kẹt xe và ô nhiễm môi trường là điều không thể tránh khỏi. Còn ở Cà Mau thì hoàn toàn không có chuyện này xảy ra. Phải nói là dân miền Tây hiền lành, không bon chen, không xô bồ nhỉ? &_&

Hai người lặng im lắng nghe tiếng lá cây, tiếng gió thổi nhẹ nhẹ. Từng cơn gió len lỏi vào nhau làm tóc Như thêm rối....

Lòng Tường giờ đây cũng đang rất rối....

Anh muốn giữ mãi cái giây phút này....

- Chắc sau này anh phải bán xe chứ nhỉ? – Tường nói, xé tan bầu không khí im lặng giữa 2 người.
- Sao vậy? – Như tròn mắt ngạc nhiên – Anh đang gặp khó khăn về tiền bạc à?
- Không, chỉ là anh mới phát hiện ra đi bộ cũng có nhiều cái thú vị lắm, chắc sau này anh sẽ không cần đến xe nữa.
- Anh hay nhỉ? – Như tình nghịch nhìn Tường, lúc này tóc cô cứ bị gió xòa vào nhau làm cho lòng Tường thêm rối....
- Đến rồi.... – Như lên tiếng
- Đến đâu?
- Thì tiệm photo, anh nói đi photo mà
- Ừ, để anh photo cho.
- Không, để đó em photo. – Như kiên quyết, lúc nào cũng vậy, lúc nào Như cũng kiên quyết trước sự giúp đỡ của Tường

Nói xong cô đi thẳng vào tiệm photocopy bên lề đường. Chỉ còn một mình Tường ở đó. Anh lặng người nhìn khung cảnh miền Tây. Quang cảnh thanh tĩnh, không xô bồ, không bon chen như cuộc sống Sài Gòn. Chợt có một ý tưởng nảy ra trong tâm trí anh.

- Em photo xong rồi, bây giờ mình đi đâu? – Như hốt hải chạy ra, trên tay còn cầm 1 xấp giấy vừa mới photo xong.
- Đi khảo sát từng nhà, từng cửa hàng bánh kem chứ đi đâu. Mà anh mới phát hiện ra, mình có thể kinh doanh tại đây được đấy.
- Kinh doanh ở đây á hả? anh đùa sao? Còn quán café trên Sài Gòn? Anh định bỏ đó cho ai?
- Thì nhỏ em của anh, nó cũng lớn rồi, anh sẽ cho nó tự lập và kinh doanh riêng. Anh nhận thấy con người ở đây thật thà hiền lành, lại thêm không khí yên tĩnh, anh nghĩ kinh doanh ở đây không phải là một quyết định sai lầm đâu.

Như thờ dãi nhìn Tường, đầu óc “thiên tài” có khác, cô không hiểu những gì anh ta nói, cũng không muốn hiểu...

- Tùy anh thôi.... À..... - Như nhận ra điều gì đó - Anh nghĩ...nếu quán café của anh mà kinh doanh dưới này kết hợp thêm một cửa hàng bánh kem tự chọn thì sao nhỉ? Có khả thi không?

Tường suy nghĩ hồi lâu, thấy ý tưởng này cũng khả thi....

- Nhưng phải xem ý kiến của khách hàng là sao nữa, thị trường dưới đây mình chưa am hiểu nhiều, phải xem thị hiếu của khách hàng là như thế nào.

Như hớn hởi vì cái “sáng kiến” của mình, cô không ngờ mình có thể nảy ra một ý tưởng lạ mà hay như thế ^.^ !

8h20 PM

- Mình về thôi!

Sau khi “điên cuồng” cùng Như khảo sát từng nhà từng nhà, sau khi “điên cuồng” giải quyết những hậu quả mà cô nàng gây ra khi nói chuyện với khách hàng, Tường mới thở phào nhẹ nhõm khi đã cùng Như hoàn

thành xong nhiệm vụ. Mặt mũi Như bây giờ bơ phờ trông thấy rõ, chắc tại do lần đầu đi thực tế nên cô không thích ứng nổi. Như không nói gì hết, ngoan ngoãn đi sau lưng Tường.

- Em ước gì bây giờ được ngồi trên xe nhỉ?
- Zậy chứ hồi chiều ai đòi đi bộ mà bây giờ còn than vãn – Tường trêu.
- Hiz hiz em đâu biết là sẽ mệt như thế này đâu – Như nhăn nhó.
- Được rồi, anh chịu thua em rồi, để anh gọi taxi cho.

Ngồi trên xe, đầu óc Như choáng váng, không biết sao dạo này sức khỏe cô yếu thế. Cơn đau đầu lại kéo đến, mệt mỏi quá Như lại ngủ thiếp đi trên taxi. Tường ngồi bên cạnh Như, anh lặng lẽ cởi áo khoác của mình khoác lên cho Như.. cũng may anh chưa trả phòng khách sạn, nếu không anh không biết tối nay 2 người sẽ ở đâu nữa.

Đi vào phòng, anh lặng lẽ lấy chăn đắp lên cho Như. Cô bé này thiệt tình, cứ đòi đi bộ cho bằng được, bây giờ lại ngủ say như chết, chắc mệt quá rồi. Suốt cả buổi chiều cùng anh đi “lang thang” khắp các con phố, khắp các ngõ đường, không mệt mới là lạ....

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Như... thủ thủ... “anh yêu em”

Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng Như, như thể anh sợ chỉ một tiếng động nhẹ cũng có thể làm Như thức giấc. Lấy số liệu mới thu thập ban chiều, vớ cái laptop đang nằm bất động trên bàn, anh quay trở về phòng mình, làm nốt công việc còn lại của Như. (vì anh biết nếu hỏi ý kiến Như thế nào cũng bị cô nàng từ chối nên chắc) anh muốn “tiền trạm hậu tẩu” đó mà

1h45 AM

Tường khẽ nhăn mặt, một bài tập khó như thế này mà cái ông chủ gì đó lại giao ột sinh viên năm nhất làm, như vậy có quá đáng quá hay không? Sau khi nhập hết 100 số liệu mới thu thập, anh mệt quá, ngủ thiếp lúc nào không hay. Vậy mà muốn giúp Như làm hết, có là thần thánh cũng không thể làm hết trong một đêm

.

4h30 AM

Như choàng tỉnh giấc, vớ lấy cái điện thoại. Quái! Vẫn chưa được 5h sáng. Như gãi gãi đầu “sao hôm nay mình thức sớm vậy nhỉ?”

Vớ lấy cái áo khoác, cô bước ra khỏi phòng mình. Đi ngang qua phòng Tường, cửa không khóa, cô đẩy mạnh vào. Cô sững sờ khi thấy Tường đang nằm dài trên bàn, chiếc laptop vẫn còn đang mở, trên màn hình là phần mềm SPSS mà số liệu đã được nhập đầy đủ, trên bàn vẫn còn chi chít những số liệu, những mẫu khảo sát mới thu thập được hồi hôm qua..

Cô ngây người ra khi nhìn Tường đang ngủ say. Lúc này trông anh đáng yêu hơn bao giờ hết. Cô bắt ngờ hôn vào má Tường. Cô mỉm cười vì cô biết mình đang rất...rất...rất hạnh phúc

“Gần bên anh cho em bao cảm giác yêu thương ngọt ngào

Nụ cười anh xua tan đi bao nỗi đắng cay ngày nào

—

Chỉ mong được gần anh như thế T_T

Chỉ mong được nhìn anh như thế ^.^

Tình em nơi đây chỉ biết đến anh !!!!!!!!!!!!!!!

Một lần thôi con tim em muốn nói yêu anh thật nhiều

Chỉ một câu yêu thương thôi sao mà vẫn cứ ghen lời *_*

Chỉ mong được gần anh để nói.....

Chỉ mong được nhìn anh để nói.....

Rằng em yêu anh yêu mãi trái tim này ^__^

(Cho một tình yêu – Mỹ Tâm)

Đôi môi anh khẽ mỉm cười, anh mở to mắt nhìn cô gái đang ở trước mặt mình:

- Muốn hôn anh thì phải trả phí đây nhé!

Như giật mình, không biết anh ta thức từ hồi nào, biết cô vào phòng mà vẫn giả vờ như không biết. Như mỉm cười nhìn Tường:

- Anh ngủ tiếp đi, để em làm nốt cái này cho xong.

- Em có biết làm không mà ham hố vậy hả? – Tường cóc yêu vào đầu Như.

- Anh giỡn hoài, trong đây đã có hướng dẫn, em vốn dĩ thông minh mà, để em về phòng làm, anh cứ ngủ đi hén, chúc ngủ ngon!!!!

Không đợi Tường nói thêm gì nữa, cô ôm cái máy tính về phòng mình.

- Trời ơi ! Cái này làm sao đây? – Như vò đầu, bứt tóc, cô không thể ngờ rằng mình lại phải thất bại khi phải đối mặt với cái phần mềm SPSS đáng ghét này. Đành rằng trong máy có hướng dẫn đầy đủ, nhưng mà ngôn ngữ thì...chỉ có dân IT mới có thể hiểu được! (zậy mới chít chứ!) Như lăm bắm trong đầu, nào là di chuyển con trỏ chuột, di chuyển thư mục này sang bên kia, rắc rối quá ! Như nhăn mặt, lúc này trông cô ngổ hơn bao giờ hết! Tuy rằng Như đã học qua môn học này nhưng chưa thi học phần, cũng chưa thực tập lần nào, chỉ nghe giảng viên nói loáng thoáng về phần mềm SPSS này thôi, nhưng Như không ngờ nó lại rắc rối đến như vậy. Với lại trước giờ cô có bao giờ động đến máy tính đâu nên mấy cái này làm sao cô có thể làm một mình được ! Hix hix. Mà anh Tường này cũng thiệt tình, đã giúp người thì giúp tới trott đi, còn nói là cử nhân gì gì đó, đúng là hữu danh vô thực ! (hình như Như quên chính cô đã kiên quyết không cho Tường giúp thì phải? *_*)

Như không hề hay biết rằng này giờ Tường đang ở sau lưng cô, chăm chú nghe cô đang lăm bắm nói xấu mình. Như càng không hề hay biết rằng Tường đang cười thầm vì sự ngốc nghếch của cô

-Cứ tưởng em cái gì cũng biết chứ! Đồ ngốc!

Tường véo tai Như, trách móc.

-Em đâu phải thần thánh! – Như vừa nói vừa xoa xoa bên tai vừa bị véo (nhẹ thui mà! Tường đâuỡ làm mạnh ^^) – Mà anh cũng kì, người ta nói tiền phạt phải tiền tới tây thiên, giúp người thì phải giúp đến cùng chứ! Anh mới giúp em được có phần nửa rồi bỏ ngang đó cho em làm một mình là sao?

-Em hay nhỉ? Hồi này ai mới nói không cần anh giúp đỡ? Hồi này ai tự khen mình là thông minh zậy ta? Zậy mà bây giờ....hehehe – Tường cười ranh.

-Em không biết đâu, anh phải giúp em làm xong trong ngày hôm nay, ngày mai em phải đi đám nhỏ Nhi rồi. – Như kì kèo.

-Anh không giúp đấy, làm gì anh nào? Em tự làm đi nhá – Tường thách thức, anh biết rằng nếu không có sự giúp đỡ của anh thì Như sẽ không thể hoàn thành xong nhiệm vụ này đâu.

Như tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói của Tường, hôm nay anh dám không giúp cô, chắc có gan bằng trời! dù là ngạc nhiên đến đâu đi chăng nữa nhưng Như tự biết ngay trong lúc này nếu cô không “xuống nước” với Tường thì chắc chắn sẽ không thể hoàn thành xong trong ngày. Nếu Tường không giúp cô thì cô không biết đường để mà làm tiếp đâu.

-Anh Tường! em năn nỉ anh mà....giúp em đi....đi mà....

Như chạy theo Tường, níu lấy tay anh, cứ liên tục năn nỉ, ánh mắt cực kì tha thiết! Lần này Tường lại phải chịu thua.

-Được rồi, anh chịu thua em rồi. Đã biết anh không thể kiên quyết khi em năn nỉ nên em thừa cơ hội đó mà bắt nạt anh chứ gì? – Anh véo mũi cô.

-Hi hi, zậy mới là người yêu của em chứ! Anh là số 1!!!!!!!!!!!! – Như cười, lộ ra hàm răng sáng bóng.

-Em cứ làm vậy hoài thì làm sao mà anh bỏ em cho được hả đồ ngốc! – Ôm chặt Như vào lòng, Tường thủ thỉ.

Nãy giờ nghe Tường giảng mà Như cứ như ...người trên mây vậy! Đúng là giữa các cấp bậc có sự phân biệt ngôn ngữ! hiz hiz.

-Rắc rối quá!!!! Em không học nữa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Như nói gần như muốn hét to lên.

-Em đúng là lười biếng! vậy mà cũng nhận được học bổng à? – Tường bất ngờ trước sự lười biếng của Như, anh trêu.

-Em thông minh có thừa mà! – Như tru mỏ cãi lại – Zới lại....mấy thứ quỷ này.....em...đâu có biết !

-Được rồi! em mà không học thì sau này có đi thực tập thì đừng có mà cầu cứu anh nhé! – Tường thách thức.

-Thôi....thôi mà....anh...anh giảng chậm chậm thôi!!! – Như nũng nịu.

Tường nhìn Như một lượt rồi lắc đầu. Anh thở dài, “cổ nén thương đau” mà giảng giải cho Như một lần nữa.

-Xong rồi này, em chỉ cần thêm vài lời nhận xét vào, sau đó đem in ra, làm thành một bài báo cáo là xong!

Tường vươn vai, nãy giờ anh và Như cùng “chiến đấu” với cái bài báo cáo này, uể oải cả mình mẩy.. Như dựa người vào Tường, reo lên vui sướng:

-AAAAAAA, cuối cùng cũng xong rồi!!!!!! Khỏe quá.....

-Ủa? – Tường ngạc nhiên – Anh thấy nãy giờ toàn là anh làm không mà? Em có làm gì đâu mà than nhỉ? – Tường “thành thật”

-Hứ! Em ngồi cùng anh nãy giờ mấy tiếng đồng hồ mà, chưa ăn sáng nữa, đói quá rồi nè – Như xoa xoa bụng, than vãn.

-Ngồi dậy đi, anh mua cái gì à ăn.

Nghe nói đến “ăn”, mắt Như sáng rực, cô reo lên:

-Hi hi, được đấy, à mà mua cho em một ly café nữa nhé! Là café...

-Café không đường! anh biết rồi. Anh thật sự không hiểu nổi em nữa, lúc thì lạnh lùng gai góc, lúc thì mít ướt khóc lóc như mưa, lúc thì ngoan ngoãn như con mèo con, lúc thì nũng nịu cứ như trẻ con ấy! – Tường âu yếm nhìn Như, thắc mắc.

-Anh cũng có khác gì em đâu, lúc thì bốn cột nhìn thấy không ai ưa nổi, lúc thì chính chắn như một người đàn ông thực thụ. Lúc thì ngốc nghếch không ai bằng, lúc thì tỏ ra hiểu biết như một người chững chạc vậy!

-Ngày mai đi đám nhỏ Nhi gì đó, cho anh đi theo với!

-Với tư cách gì? – Như cắc cớ.

-Thì là người yêu của em chứ tư cách gì bây giờ? – Tường trả lời mà mặt buồn rười rượi.

-Nhưng mà...nhỏ Nhi có căn dặn là “có chồng thì dẫn chồng, có con thì dẫn con”, anh không phải chồng em cũng không phải con của em.... Zậy làm sao mà đi được? – Như “ngây thơ”

Thật ra Như không muốn cho Tường đi theo một chút nào hết. Anh và Như đi với nhau thế nào cũng bị đám bạn cũ nhòm ngó, rồi tụi nó nói ra nói vào. Nên Như đã lấy cái cớ này để không cho Tường đi theo. Nhưng Tường cũng không phải tay vừa, anh cứ liên tục nài nỉ:

-Cho anh đi đi mà, em chỉ cần nói anh là chồng em thì được rồi!!!!

-.....

-Đi mà, anh năn nỉ đó....

-.....

-Anh năn nỉ em thiệt mà.....

-Em chịu thua anh rồi, mệt anh quá! – Như đành chịu thua trước cách cư xử rất ư là đáng yêu của Tường, anh học theo cách năn nỉ của cô hồi nào vậy nhỉ?

[size=13]Như lẳng lặng gấp đồ ăn cho Tường, rồi cầm cúi ăn phần ăn của mình.

-Phải công nhận em có cái phước mà người khác không có đấy nhé!

-Phước à? Là phước gì? – Như tròn xoe mắt ngạc nhiên.

-Dù em có ăn như heo con thì cũng không mập nổi! nhiều cô gái muốn như em mà không được đấy nhé, hề hề - Tường cười ranh mãnh, lúc này trông anh chẳng khác gì một tên...đểu cáng! (ây za)

Như trừng mắt nhìn Tường:

-Anh nói cái gì hả? dám nói lại không?

Tường sợ hãi cầm cúi ăn hết phần ăn sáng (à không, ăn trưa mới đúng) của mình, miệng không ngừng lẩm bẩm “mình nói thiệt chứ bộ!”

10. Chương 10 : Chạm Vào Ký Ức

- Anh cũng uống café không đường sao? – Như nhìn ly café đen ngòm trước mặt mình, không giấu được vẻ ngạc nhiên.

-Ừ, tại anh muốn biết...cảm giác của em...khi uống café... - Tường đáp ứng.

Như phì cười trước cái ý nghĩ rất là “con nít” của Tường. Cảm giác của mỗi người là khác nhau, làm sao anh ta có thể cảm nhận được chứ?

-Vậy thì anh...ráng cắn răng mà uống hết đi nhé – Như tinh nghịch.

-Này... tại sao em lại thích uống café không đường vậy nhỉ?

Ngẩn ngơ trước câu hỏi của Tường, Như trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu. Cô cũng không biết được câu trả lời trong lòng mình là gì. Từ hơn một năm trước... à không... chính xác là từ ngày Như chia tay Tâm, cô đã tập mình uống café không đường như thể muốn nói với chính mình rằng, cuộc đời cũng đắng chát như cái vị của café vậy. Chắc cũng vì vậy mà cô càng tập ỉnh thêm đắng chát và gai góc trước cuộc sống....

-Anh biết không? Trước kia, em toàn uống café sữa đầy, còn nếu không thì cũng phải là café bỏ rất nhiều đường, bởi em sợ cái vị đắng chát của café lắm.... Và em cảm nhận được, vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi....nhưng....sau khi đã tan hết trong miệng chỉ còn lại dư âm của một vị đắng...rất đắng.... Đến khi em nhận ra được điều đó...thì những gì ngọt ngào nhất, những gì tốt đẹp nhất chỉ còn trong quá khứ... cái mà em phải đối diện trước mắt là... đắng chát....

Nói đến đây, hai hàng nước mắt của Như lăn dài trên gò má, cứ rơi từng giọt...từng giọt...

Tự dưng Tường thấy xót xa...những giọt nước mắt ấy như khứa vào da vào thịt anh...anh đau lắm...giờ đây anh mới nhận ra...nỗi đau của Như cũng chính là nỗi đau của anh...

Ôm Như vào lòng, Tường thủ thỉ:

-Anh xin lỗi...đừng khóc nữa..tại anh hết...tại anh tò mò chuyện không đáng... - Anh lặng lẽ lau từng giọt nước mắt trên má Như – Anh hứa với em...anh sẽ không bao giờ như kẻ phụ bạc kia đâu....

Do quá đau buồn vì kí ức xưa hiện về, Như mệt mỏi lắm, cô đã thiếp đi trong vòng tay của Tường lúc nào mà không hay....

- Nè.....nè.. thức dậy xem nào!

-.....

-Sao cứ ngủ y như heo con vậy hả?

Như cựa quậy, nghe loáng thoáng cái gì đó, cô mở to đôi mắt đen láy, nhìn lên Tường:

-Anh lại nói xấu gì em à?

-Sao em lại phản ứng mạnh khi có ai nói xấu mình vậy hả? –Tường cười trêu.

Như chợt đứng dậy, vươn vai. Nãy giờ cô đã thiếp đi 2 giờ đồng hồ rồi. Cô tờ mờ dụi mắt, trông Như lúc này “ngổ” hơn bao giờ hết! Tường thấy vậy, anh chỉ cười cười:

-Làm cho xong công việc đi cô nương, con gái con đứa gì mà làm biếng thấy sợ luôn!

-Biết roài!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Như lười biếng trả lời, cô chép chép miệng nói cái gì mà Tường không nghe rõ (chắc lại...chửi nữa rồi! T_T)

-Anh về phòng ngủ đê, nãy giờ cứ trông em ngủ giống như trông em bé zậy đó! – Tường cười ranh (lại thể ^^) rồi vụt chạy!

Bật laptop lên, nhìn vào màn hình máy tính, Như muốn chóng mặt. Mấy ngày nay nếu không có Tường ở bên cạnh giúp cô, cô không biết phải làm sao để hoàn thành bài báo cáo này nữa.

Sau một hồi “cuồng nhiệt” click click, sau một hồi “tập trung” copy rồi past, rồi...vất óc để suy nghĩ những dòng nhận xét...linh tinh thì Như cũng có thể hoàn thành xong nhiệm vụ của mình. Đóng laptop lại, Như lười biếng nằm dài trên giường, một cảm giác rất rất nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được một gánh nặng. Như lẩm bẩm thầm đếm số ngày còn lại của “kỳ nghỉ”, chợt cô la lên vì cô nhận ra mình đã bỏ phí hết 5 ngày rồi. Tính ra cũng chẳng còn thời gian để mà ôn bài thi nữa. “không sao đâu” – Như nguyền dài – “mình có tố chất thông minh mà!”

(Như vẫn luôn tự hào về mình như vậy đấy!)[/size]

11. Chương 11 : Sự Thay Đổi Kỳ Diệu

-Chuẩn bị xong chưa zậy? – Gõ cửa phòng Như, Tường nói vọng vào.

-Đợi em tí, xong rồi!

Phía sau cánh cửa Như hốt hải chỉnh chang đầu tóc rồi chạy vụt ra mở cửa. Tường tròn xoe mắt nhìn Như từ đầu đến chân:

-Hôm nay trông em.....

-Thế nào? – Như tò mò.

-Rất kì dị!! – Tường vô tư nhận xét.

Nghe lời nhận xét rấtchân thật của Tường, Như thất vọng nhìn lại mình từ đầu đến chân, quần Jeans áo thun, tóc chải gọn gàng rồi buộc vóng sau lưng,(giống như thường ngày thôi mà!) có điểm nào không ổn chứ?

-Cô nương à! Trước giờ cô chưa đi dự đám cưới lần nào à? – Tường nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Như, nghi ngờ hỏi.

Như ngẩn ngại gật đầu. Đến giờ Như mới nhận ra hôm nay trông Tường rất bảnh bao! Áo vest đen càng tôn thêm cho đáng vẻ

Tường thở dài, nhìn cô bạn gái của mình ngây thơ hết chỗ nói. Rồi anh nắm chặt tay Như kéo đi.

-Đi đâu vậy hả? – Như tròn xoe mắt trước phản ứng của Tường.

Tường không trả lời, anh kéo Như ra xe, chở cô đi vòng vòng khắp các con đường. Nhìn đồng hồ, Như hốt hoảng:

-Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi đó, anh làm cái trò gì vậy hả?

Chiếc xe dừng lại trước một trung tâm thời trang, lại một lần nữa Như mắt tròn mắt dẹt nhìn Tường:

-Anh chở em vô đây làm gì?

-Đi theo anh! – Tường nói dứt khoát rồi anh dẫn cô đi khắp một lượt. Chợt đôi mắt anh bỗng dừng lại trước một bộ váy màu hồng xinh xắn, có chiếc nơ ở thắt lưng. Trông giản dị nhưng đẹp vô cùng.

-Em thử cái này đi! – Tường lấy chiếc váy xuống, đẩy cho Như.

-Gì cơ? Em phải mặc cái này á? Kh....không...không được đâu!!!!!! – Như xua tay, lấp bắp.

-Em thử nghĩ đi, có ai đi dự đám cưới mà chỉ diện quần Jeans với áo thun không? Em cứ tin tưởng cách nhìn của anh đi, nghe lời anh đi bà xã.

Tiếng “bà xã” nghe sao ngọt quá! Đường như cô nàng này bị xiêu lòng rồi thì phải? cô ngoan ngoãn vào phòng thay đồ.

1 phút sau.....

Như khúm núm bước ra, tay cứ liên tục táy máy vì cái váy ngắn đến đầu gối (zậy là có ngắn không ta?) cổ áo thì quá rộng, cô không dám bước ra vì ngại chết đi được. Thoáng thấy Như bước ra, Tường vội chạy đến.

-Em bỏ tay ra coi, để anh xem xem nào.

Tường sững sờ trong giây lát.....

-Woa!!! Đẹp quá, em mặc cái váy này rất hợp – cô bán hàng cứ liên tục xuýt xoa – sao đáng em lại chuẩn đến thế cơ chứ?

Như bất ngờ trước những lời nói ngọt như mía lùi đó, cô nhìn Tường như để xác nhận lại những gì cô vừa nghe được.

Tường chẳng thay đổi gì, anh cứ đứng ngây người ra đó....

Đôi mắt anh không một chút lay động....

Không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Thấy Tường im lặng, Như lộ vẻ thất vọng thấy rõ:

-Để em vào thay cái khác!

-Không – Tường chợt lên tiếng – Em....em....đẹp lắm! Giờ anh mới phát hiện ra, dáng của em chuẩn lắm, rất hợp để mặc váy.

-Nhưng....nhưng mà....em thấy....nó...hơi....hơi...sexy... - Như ngượng ngùng nhìn cổ áo - Nó rộng quá.

-Không phải là sexy, mà là quyến rũ! (có khác gì không ta?) trông em rất đẹp và sang trọng.

Tường không ngớt lời khen Như. Quả thật Như trông khác hẳn khi diện bộ váy đó. Tuy trời ban cho cô có chiều cao khiêm tốn nhưng bù lại, cô có vòng eo thon nhỏ cộng thêm dáng rất chuẩn và làn da trắng mịn. Vì thế cô rất hợp với chiếc váy màu hồng này.

-Này anh – Tường nói với anh nhân viên bán hàng đang nhìn Như không ngớt mắt - Ở đây có trang điểm dự tiệc không vậy?

-À..có – Đến giờ anh ta mới hết ngây người ra – Để tôi gọi nhân viên trang điểm...

-Nhanh đấy nhé – Tường nói vọng theo.

Anh nhìn Như đầy tự hào:

-Bạn gái anh hôm nay khiến nhiều người trầm trồ khen ngợi nhỉ?

20p sau.....

Từ phòng trang điểm bước ra một cô gái thật xinh đẹp, đôi chân mày thanh tú, lông mi được maccara cong vút, một một ít phấn hồng ở mí mắt và 2 bên má, son bóng hồng nhẹ nhàng, tự nhiên, tóc mái cắt ngang, tóc sau lưng duỗi thẳng, xõa dài hai bên vai, cộng thêm chiếc nơ xinh xắn trên tóc khiến nhiều nhân viên nam trong đây phải ngoái nhìn...

Tường suýt chút nữa bật té (^_^) anh như không tin vào mắt mình nữa. Cô gái trước mặt anh dường như không phải là Như của trước kia nữa.

Như xinh đẹp dịu dàng cứ như nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy. Quái, trước kia sao Tường không phát hiện ra Như xinh đẹp như vậy nhỉ?

Chỉ có Như là không tự nhiên cho lắm khi phải mang trên mặt một chiếc mặt nạ, lông mi được mascara tuy trông rất đẹp nhưng cô cảm thấy đôi mắt mình dường như nặng trĩu, trên mặt có 2, 3 lớp phấn làm cô thấy khó chịu sao sao ấy, lại phải “vác” lên mình bộ váy ...sexy này nữa. Tuy là vậy, nhưng khi thoáng nhìn thấy mình trong gương, Như suýt không nhận ra người trong gương đó là ai nữa. Ngay cả bản thân cô cũng không thể ngờ có ngày cô lại trở nên xinh đẹp như vậy

—
-Anh đã nói rồi mà, trời ban cho em có một tố chất là dù có ăn như heo con cũng không mập nổi, hê hê –
Tường cười toe.

Như không quan tâm đến những lời trêu chọc của Tường nữa, cô đang tràn ngập trong niềm vui sướng. Lần đầu tiên trong đời cô được diện lên người bộ váy xinh đẹp, lần đầu tiên cô được trang điểm, được mọi người trầm trồ thán phục. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình có thể tự tin trước mặt mọi người vì ngoại hình của mình.

-Lát nữa xuống xe em phải khoác tay anh đấy nhé! Nếu mà gặp phải một tên nhóc nào đó muốn làm quen em thì anh một đấy ! – tay Tường đang cầm chắc vô lăng, luôn miệng dặn dò.

-Biết rồi!!!! – Như lười biếng trả lời.

-Còn nữa, nếu có tên nào xin số điện thoại em thì đừng có cho nghe chưa? Em mà cho thì em một với anh đấy – Tường “hâm dọa”

Nãy giờ thấy Tường cứ căn dặn đủ điều toàn những chuyện không đâu, chợt Như nhận ra điều gì đó, cô trêu:

-Anh sợ gì mà cấm đoán em đủ điều vậy nhỉ?

Tường đỏ ửng mặt, anh chép chép miệng:

-Em biết rồi còn hỏi anh nữa à?

Như tỉnh nghịch nhìn Tường đang lái xe, cô hôn chụt vào má Tường:

-Em đánh dấu rồi đấy nhé, lát nữa em mà thấy cô nào đi với anh thì anh chết với em!

Tường ngó người ra, dường như nãy giờ anh không được tự tin cho lắm thì phải T_T. Có gì phải sợ khi anh cũng rất là đẹp trai và phong độ đấy chứ nhỉ? Anh cười hề hề cho cái suy nghĩ quá “chân thật” của mình.

NHÀ HÀNG KHÁCH SẠN ÁNH NGUYỆT.

Một chiếc xe du lịch sáng bóng dừng lại trước cửa, một cô gái mang đôi guốc cao gài cả tắc bước xuống xe cùng một chàng trai, cô cứ khập khiễng vì sợ mình có thể bị té ngã bất cứ lúc nào, tay cô cứ loạng choạng níu chặt vào tay Tường mà loạng choạng bước đi.

-Pà Như à? Là pà Như phải không?

Một cô gái đang nói chuyện với một đám người đột nhiên chạy lại khi thấy Như bước xuống xe, cô ta nhìn đôi tình nhân trước mặt mình, bất ngờ không thốt ra lời:

-Đúng là Như rồi! Suýt nữa tao nhìn không ra mày rồi đấy!

Như cười cười nhìn nhỏ bạn thân lâu năm không gặp, nhỏ đang khoác tay một người đàn ông, vẻ rất thân mật.

-Đây là..... - Như tò mò.

-À, đây là anh Phong, là chồng tao đấy! thế nào? Đẹp trai chứ nhỉ? – Nga (tên nhỏ bạn thân của Như) cười cười, lên tiếng đáp trả.

Như ngó người ra, nhỏ Nga đám cưới được nửa năm rồi. Do lúc đó Như đang bận tập trung ôn thi Đại Học nên không đi dự được. Nhìn người đàn ông đối diện với mình, trông anh ta thật cao to và lịch lãm, Như cười cười:

-Mày sướng thật đấy! Có một người chồng đẹp trai và phong độ như thế này, chỉ tiếc cho tao đến giờ vẫn ế!

Nghe đến đây, Tường chợt méo miệng, một suy nghĩ đầy “cảm phần” thoáng lên trong đầu “bộ ở đây có một mình anh ta là đàn ông chắc!!”

Nhỏ Nga vừa tự hào vì lời khen của bạn mình, chợt Nga bỗng ngạc nhiên khi phát hiện ra Như đang tay trong tay với một người đàn ông.

-Còn đây là....

-À, đây là.... -Như ấp úng – là...là...người yêu của mình!

Nga lém lỉnh đưa mắt nhìn Tường:

-Chào anh, Như thật hạnh phúc vì có được một người yêu thật hoàn hảo như anh!

Tường cười cười đáp lễ:

-Chào cô!

12. Chương 12 : Thì Ra...trái Đất Có...hình Tròn!!

Điện thoại Tường chợt reo, là nhỏ em gái, chắc lại xảy ra chuyện gì ở quán rồi đây, Tường ra ngoài nghe điện thoại.

Ngay trong lúc đó.....

-Nga à! Thì ra em ở đây, có chồng rồi mà cứ chạy lung tung như con nít ấy! nhỏ Nhi sợ em mất tích nên nhờ anh đi tìm em này

Một giọng nói Như nghe thật quen, quen lắm, giống như giọng nói của một người quen của Như, nhưng cô không nhớ ra được người quen đó là ai, cô chỉ biết giọng điệu của người này thì không giống một chút nào.

Một chàng trai lịch lãm trong một bộ vest trắng vừa chạy đến. Nga mỉm cười:

-Em có đi đâu đâu, chỉ là gặp lại một vài người bạn cũ thôi mà.

Như ngó người ra trong giây lát.....

Cô dường như không tin vào mắt mình nữa....

Cô vừa phát hiện ra, người đó chính là...là....Quốc Minh!!!!!!!!!!!!!!

Nga đưa mắt nhìn nhỏ bạn thân mình đang nhìn Minh không chớp mắt, giới thiệu:

-Đây là Quốc Minh, là anh trai của nhỏ Nhi đấy!

-.....

-Còn đây là Huỳnh Như, bạn thân hồi năm 12 của em.

-.....

Cả 2 người đều sững người ra, không nói được lời nào. Cả Minh ban đầu cũng không phát hiện ra rằng đây chính là cô nhân viên lóc chóc của mình. Hôm nay trông Như lạ lắm, rất lạ, cho đến khi nghe nhỏ bạn thân của cô em gái “iu quý” của mình nhắc đến tên Như, anh mới giật bắn người.

-Thì ra là anh....

-Thì ra là cô.....

Cả 2 đều đồng thanh, chỉ có Nga là tròn xoe mắt ngạc nhiên:

-Hai người quen nhau à?

-Ừ, đây là nhân viên trong cửa hàng của anh – Minh trả lời, đôi mắt không ngớt nhìn Như.

Như không còn tin vào những gì mắt thấy tai nghe nữa. Đây chẳng phải là Quốc Minh lạnh lùng cau có thường ngày hay sao? Đây chẳng phải là Quốc Minh được mệnh danh là quả bom ngầm phát nổ của cửa hàng hay sao? Tại sao lại thay đổi 180 độ vậy? Xuất hiện trước mặt Như bây giờ là một chàng trai lịch lãm, sang trọng với nụ cười (hôm nay anh ấy đặc biệt cười nhiều lém ^^) có thể hút hồn những ai đối diện (chắc Như cũng không ngoại lệ nhỉ?)

-Anh....anh.... – Như ngập ngừng.

-Đám cưới em gái tôi, tôi không thể có mặt được sao? – Minh trả lời, trên môi nở một nụ cười rất nhẹ..

Như định mở miệng hỏi rằng.... “nếu anh đã cất công xuống Cà Mau rồi thì tại sao còn bắt tôi làm cái nhiệm vụ khảo sát gì gì đó chứ? Anh rảnh rồi quá nhỉ?” Nhưng như không lên tiếng được, miệng Như bây giờ cứ đơ ra.

-Em đi đâu làm anh tìm này giờ vậy hả? – Tường hốt hải chạy đến bên Như – Anh cứ tưởng mình phải lục tung cả nhà hàng này lên đấy.

.....

.....

-Duy Tường!!!!!!!!!!!! – Minh lên tiếng.

-Quốc Minh!!!!!!!!!!!! – Cả Tường cũng rất ngạc nhiên.

-Sao cậu lại ở đây? – Tường khoác vai người bạn chí cốt của mình mặc cho cả Nga và Như giương mắt tròn mắt dẹt nhìn 2 người.

-Từ khi gia đình mình đi sang Mỹ định cư, mình đòi ở lại để tiếp quản cửa hàng bánh kem ông già để lại, cũng tiện thể lâu lâu ghé thăm nhỏ em gái – Minh cười hớn hở.

-Trời đất, thay đổi số điện thoại cũng không ình biết, cứ tưởng cậu vợ được cô nào bên Mỹ rồi sống ở bên luôn rồi chứ? – Tường cũng vui mừng không kém.

Nãy giờ nhìn hai nhà “thiên tài” tay bắt mặt mừng, mặt Như như dần ra, cuối cùng cô cũng lơ mơ hiểu chút chút. Đợi được một lúc, Như mới “mạo muội” xen vào:

-Xí...xí.... Cho em hỏi tí....

Cả 2 dừng lại cuộc trò chuyện, đến giờ mới biết là đã bỏ Như “ra rìa”.

-Hai người quen nhau à? – Như tiếp.

-Ừ, là bạn thân hồi Đại Học – Cả hai đồng thanh.

Lại chuyện gì nữa đây? Trái đất này tròn nhỉ? (đến giờ Như mới phát hiện ra điều đó ^.^)

Rồi Tường chợt nhìn Như và Minh, nghi ngờ hỏi:

-Hai người.....

-À, là ông chủ mà em hay kể với em đó! – Như thanh minh, cô sợ Tường hiểu lầm.

-Thì ra cậu là ông chủ âm tri, khó ưa, lạnh lùng, lầm lì mà Như hay nhắc đến đó hả? – Tường cười lớn mà “thành thật” khai ra tuốt tuồn tuột biệt danh của thằng bạn chí cốt của mình mặc cho Như cứ liên tục bấu tay anh.

Minh cười thầm trong bụng, thì ra anh lại có sức ám ảnh đối với Như đến thế.

-Còn 2 người? - Minh nhìn Tường và Như, ái ngại hỏi.

Lúc này Tường mới tự hào khoác vai Như:

-Đây là người yêu của mình đấy! thế nào? Xinh chứ nhỉ? – Tường nhìn qua Như, ánh mắt đầy tự hào.

Minh chỉ im lặng, anh khẽ nhíu mày khi nghe đến 2 chữ “người yêu”. Dường như có một cảm giác rất là khó chịu trong lòng anh. Anh khẽ cười gượng:

-Ừ, hôm nay....Như...rất...đẹp....

Như suýt té ngã, mặt cô đỏ bừng lên trông thấy. Chẳng biết sao khi nghe câu nói đó từ Minh, tim cô đập loạn xạ. Lần đầu tiên cô thấy Minh áp úng đến như thế, lần đầu tiên cô thấy Minh nói chuyện nhẹ nhàng đến như thế, lần đầu tiên cô cảm thấy...bối..rối trước mặt Minh.. Như không thể xác định được mình đang suy nghĩ cái gì nữa!

Đám cưới đã bắt đầu, mọi người đã ngồi vào bàn. Cô dâu chú rể bước ra trước sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người. “một cặp trai tài giá sắc” Như buộc miệng thốt lên:

-Hôm nay trông nhỏ Nhi thật đẹp.

Nhỏ Nga gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Tường ngồi kế Như, thủ thỉ:

-Sau này em cũng sẽ đẹp như thế!

Như bất ngờ đỏ mặt “mình....mình...cũng sẽ được mặc áo cô dâu sao?”. Mặt Như nóng bừng lên, sao trước giờ cô không xác định được rằng mình sẽ có ngày bước lên “xe bông” nhỉ?

13. Chương 13 : Bất Ngờ Nói Tiếp Bất Ngờ

-Và sau đây là chương trình văn nghệ - giọng cô MC lãnh lớt – có ai có thể góp vui cho chương trình không ạ?

Ở phía dưới xôn xao.....

2 phút trôi qua, không ai có đủ “can đảm” để bước lên.

- Nếu không có... – cô MC tiếp – thì tôi xin phép....

- Tôi!!!! – một giọng nói quen thuộc cất lên giữa đám đông. Như càng sững sờ hơn khi nhìn người đàn ông đó bước lên sân khấu.

- Woa!!!!!!!!!!!!!! Đẹp trai quá đi!!!!!!!!!!!!!!

Phía dưới lại xôn xao, lần này nghe toàn tiếng con gái (ngộ nhỉ?)

Minh nở một nụ cười đẹp không còn gì đẹp hơn, Quái! Hôm nay sao anh ta lại cười nhiều thế nhỉ?

-À, thì ra là anh trai của cô dâu, anh định hát bài gì? – cô MC ngây ngất nhìn Minh, ngượng ngùng hỏi.

-Chào các bạn – Minh lên tiếng – Hôm nay là ngày vui của em gái tôi, bản thân tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc khi em gái mình tìm được nơi để nương tựa....

-Anh ơi!!!!!!!!!

- Anh tên gì vậy?

-Anh đẹp trai quá à!!!!!!!

-Anh định hát bài gì vậy????????????

Ở phía dưới lại ồn ào xôn xao, (chỉ nghe giọng con gái là chủ yếu!) *_*

- Xin các bạn im lặng – Minh cười cười (lại thế) – tôi sẽ hát dành tặng cho tất cả những bạn gái xinh đẹp ở đây, trong đó có một người rất rất đặc biệt đối với tôi, tôi muốn nói với cô ấy rằng “Lời bài hát là tất cả những gì tôi muốn nói với em, tôi muốn em hiểu tình cảm của tôi, cho dù em có yêu ai tôi cũng sẽ luôn luôn là người dõi theo em, ủng hộ em”

Phía dưới trầm lắng một hồi lâu. Chắc mấy giọng nói the thé kia thất vọng nặng nề rồi!

Rồi tiếng vỗ tay rần rần vang lên ủng hộ anh chàng si tình này. Chỉ có Như là cảm nhận được tim mình đang lỗi nhịp....vì cô cảm nhận được....ánh mắt đó...nụ cười đó...câu nói đó... đang hướng về mình..... (phải hok ta? Hay là ảo giác nhỉ?)

“Tôi yêu em và tôi chỉ biết yêu em

Từ lúc ánh mắt đó tràn vào trái tim tôi

Một khi yêu ai , tôi sẽ yêu hết mình

Từ nay tôi chỉ có mình em

Tôi xin em và tôi khuyên em hãy tin tôi ,

Vì tôi là chàng khờ dễ thương

Sẽ không ai yêu em như chính tôi lúc này

Trừ khi tôi không còn trên đời nữa

Chẳng bao giờ thằng khờ này nói dối em đâu

Vì yêu là tôi đã nói hết chân tình

Chẳng bao giờ thằng khờ này thay đổi tình yêu đâu

Vì tôi là thằng khờ thủy chung .

Và bây giờ tôi nói : “Tôi sẽ yêu em , tôi sẽ bên em suốt đời”

Và tôi thề tôi hứa có muôn trăng sao sẽ chứng nhân cho tình tôi

Và khi nào em nghe tôi ,để em tin tôi một lần .

Thì tôi còn chờ đợi em

Và bây giờ tôi nói : “Tôi sẽ yêu em , Tôi sẽ bên em suốt đời”

Và tôi thề tôi hứa tôi luôn yêu em , tôi chỉ yêu em mà thôi

Và khi nào em nghe tôi , để em tin tôi một lần .

Thì tôi còn chờ đợi em đến suốt đời”

Tiếng nhạc trầm bổng vang lên, mặt Như đỏ bừng, tim Như cứ đập thình thịch, đây có phải là những lời anh ta nói với cô hay không? Hay với một cô gái xinh đẹp nào khác? Con người này đúng thật là thần bí, tặng ai thì nói rõ ràng ra đi, cứ úp úp mở mở như thế dễ khiến người khác bị đau tim (^_^)

-Ca sĩ của lớp anh đây – Tường ở bên cạnh Như nãy giờ, lên tiếng.

Như chỉ cười cười, cố che giấu những gì trong lòng mình đang suy nghĩ. Tại sao vậy chứ? Tại sao người yêu của Như đang đứng bên cạnh cô đây nhưng lòng cô bây giờ lại rối bời đến thế? Tại sao? Tại sao cô lại trở nên xấu xa như vậy chứ?

**

Bữa tiệc dần kết thúc, mọi người đứng lên chuẩn bị ra về thì bỗng dưng bong đèn tắt phụt. Chắc tại cầu dao bị hư, một vài người suy đoán. Mọi người cứ xôn xao. Như lại càng lo lắng hơn nữa khi cô ý thức mình đang mang đôi guốc cáo gần cả tắc! bỗng Như cảm nhận được có ai đó ngã vào mình, làm cô té nhoài xuống.

Rồi....đường như có cái gì đó chạm vào đôi môi cô.....

Cô không thể động đậy được gì nữa.....

Cả người cô cứ cứng đờ ra như pho tượng.....

-Xin lỗi mọi người vì sự cố này! – giọng cô MC vang lên – thành thật xin lỗi.

Ánh đèn vụt sáng. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Như nãy giờ cứ cứng đờ ra đó...

Cô như chết gắc khi phát hiện ra....

Quốc Minh đang ở trước mặt cô.....

Anh ta....anh ta đang ...hôn cô (vô tình hay cố ý đây?)

Ánh đèn đã sang bừng lên, nhưng dường như anh ta không ý có rời xa....

5s trôi qua....

Mọi người sững sờ.....

Như hốt hoảng đẩy Minh ra khi cô thấy Tường đang tối sầm mặt....

Minh xấu hổ, anh ta bối rối nhìn Như và Tường:

-Tôi xin lỗi, không phải do tôi cố ý....

Mặt Tường nóng ran, anh ta chỉ muốn cho Minh một đấm....

Anh hẳn học kéo Như ra về trước sự dòm ngó của tất cả mọi người...

Lúc này Như thực sự rất sợ....

Anh nắm chặt cổ tay Như... làm cô cảm thấy rất đau...

Anh đối xử với cô lúc này không khác gì một tên lưu manh...

-Buông em ra, anh làm em đau rồi đấy – Tiếng Như yếu ớt vang lên.

Tường vẫn không nói gì, anh càng không còn tâm trí nào để nghe ai nói nữa hết.

Như bật khóc, nước mắt giàn dụa....

Tại sao anh ta lại có thể trở nên như thế chứ?

Anh cũng biết là không phải cô cố ý mà cũng không phải Minh cố tình...

Tất cả đều ngoài ý muốn....

Tường đẩy Như vào trong xe như một món đồ. Anh vẫn không hề thay đổi sắc mặt, khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt lộ lên vẻ tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện. Tay anh cầm chắc vô lăng, chạy với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Như không biết mình nên làm gì vào lúc này. Trong giờ phút này đây Tường như một con ác thú, thật đáng sợ....

-Dừng xe lại – Như hét lên khi cô nhận thức được Tường không hề tập trung vào việc lái xe.

Anh vẫn im lặng, một sự im lặng đáng sợ khiến Như phải rùng mình.

-Em kêu anh dừng xe lại.... – Như càng hét to hơn.

-.....

-Nếu anh không dừng lại em sẽ nhảy xuống đường!!!!!!!!!!!!

Đôi mắt Tường khê lay động, chiếc xe dừng lại đột ngột. Anh vẫn không nói lời nào, khuôn mặt lạnh tanh, đôi mắt vô hồn..

Như bước xuống xe, đi về phía trước. Cô mệt mỏi lắm, cô không muốn giằng co với anh. Nếu đã chấp nhận quen nhau thì phải có sự tin tưởng lẫn nhau, huống hồ chỉ đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Thấy Như bỏ đi không nói với mình lời nào, không giải thích, cũng không phân bua, Tường lại càng tức giận, anh chạy tới nắm chặt cổ tay Như.

-Tôi muốn nghe em giải thích.

-Giải thích việc gì? – Như lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện trước mặt mình.

-Nếu em không có bất kỳ một lời giải thích nào thì tôi không thể tiếp tục tin em được nữa – Tường vẫn lạnh băng.

Như cười khẩy, không ngờ anh ta lại có thể nói ra những lời đó. Thời gian quen nhau cũng chỉ có 6 ngày, chỉ có 6 ngày ngắn ngủi, thực tế vẫn chưa có sự tin tưởng lẫn nhau giữa hai người.

-Anh nghĩ em muốn vậy chắc? Anh nghĩ em là con người như vậy sao? Em thật sự đã lắm khi chọn anh. Em cứ tưởng anh sẽ khác những người đàn ông khác, thật không ngờ anh lại xử sự trẻ con như vậy.. – Như nói như muốn khóc.

-Em nói tôi trẻ con? Em nói tôi cũng tầm thường như những kẻ khác? – Tường cười nửa miệng – Vậy em nói cho tôi biết, em có chắc là em không có một chút tình cảm nào với anh ta hay không? Em nói đi? Từ lúc anh ta lên hát, ánh mắt anh ta cứ liên tục nhìn em, cả ánh mắt của em, sự chú ý của em cũng chỉ dành cho anh ta, em tưởng tôi không thấy chắc? Lúc đó tôi chỉ muốn tuyên bố rằng em là của tôi, của riêng tôi !!!!!!!!!– Giọng Tường càng lúc càng lớn - Nhưng em nói đi, làm sao tôi có thể chịu đựng được khi thấy anh ta hôn em chứ? – Tường giờ nắm tay, nắm mạnh vào tường, máu anh chảy ra từng giọt, từng giọt...

Như xót xa, cô chạy lại nắm lấy đôi bàn tay đang rớm máu của Tường:

-Anh làm cái gì vậy hả?

-Buông tôi ra – Tường hất tay Như, anh lên xe, chạy mất hút.

Một mình Như trơ trọi giữa đường.....

Nước mắt cô rơi lã chã.....

Bên góc đường, một người con gái đã quan sát tất cả, cô ta nở một nụ cười mãn nguyện.

Chiếc xe đen lao vung vút ra đường, bất chấp cái tốc độ lên cao đến chóng mặt..

Tường chỉ muốn lao nhanh ra đường, anh chỉ muốn mình có thể bỏ hết tất cả những tức giận dồn nén trong lòng..

14. Chương 14 : Sự Thật

Dừng xe trước một quán bar, Tường bước vào, khuôn mặt vẫn lạnh băng, đôi mắt vẫn vô hồn..

Anh cứ uống, uống cho quên hết tất cả những gì mà anh đang chịu đựng...

-Anh Tường, có phải anh Tường không đây? – Một cô gái xinh đẹp bước đến bên Tường.

-Cô là ai? – Tường không buồn nhìn người con gái trước mặt mình, anh cứ uống và uống.

-Đừng uống nhiều như vậy chứ? – Cô ta cầm lấy ly rượu trên tay Tường. – Anh không nhận ra em ư? Bạn gái trước kia của anh mà anh không nhận ra? Thì đúng rồi, bây giờ anh đang hạnh phúc bên một người con gái khác... trời đất, em thật không hiểu, cô ta có điểm nào hơn em mà anh lại có thể không thiết cả mạng sống vì cô ta như thế.

Tường ngưng lại, đôi mắt anh lúc này mới nhìn thẳng vào người con gái đó, đó là My, bạn gái lúc trước của anh, cũng là mối tình đầu của anh. Trước kia hai người quen nhau chỉ được 4 tháng, rồi do Tường đột ngột đòi chia tay mà chính bản thân anh cũng không hiểu được lý do vì sao, chỉ đơn giản là không còn cảm giác, không còn cảm thấy yêu thương tiếc nuối gì cho nhau nên chia tay để giải thoát cho cả 2...

-Là em à?

-Anh say rồi, sao uống nhiều thế không biết – Cô ta quàng vai qua Tường – Để em đưa anh về.

Lúc này cả người Tường mềm nhũn, không còn một chút sức lực, mặc kệ chuyện gì đang xảy ra...

My đưa Tường về nhà mình. Sau khi đã đặt Tường lên giường, My khẽ đưa tay lên mái tóc anh, thủ thỉ:

-Tại sao lại như thế chứ? Anh biết em yêu anh hơn cả bản thân mình, tại sao anh lại dễ dàng chia tay em mà quên với nhỏ Như gì đó, cô ta quê mùa cục mịch, có điểm nào sánh bằng với em đâu chứ?

My đặt trên môi Tường một nụ hôn. Anh chợt mở mắt....

Anh ôm My vào lòng, hôn tới tấp....

My vẫn lặng im, chẳng phải cô ta đang mong muốn chuyện này xảy ra ư?

Tướng cứ thế, anh cuồng nhiệt hôn My, không còn biết trời trăng mây nước gì nữa.....

Anh khẽ vuốt tóc My, dịu dàng:

-Em là của anh, em chỉ là của anh thôi có phải không? Anh yêu em nhiều lắm, nhiều lắm..... Như à.....

My chợt tức tối, ngay cả trong cơn say Tường cũng chỉ nhắc đến tên Như thôi...

Thật ra cô ta có gì hơn mình? – My lẩm bẩm..

Sáng... Tường mở to đôi mắt, đầu anh nặng trĩu, chắc có lẽ tại đêm qua uống nhiều quá. Anh bỗng chết gắc đi khi thấy My đang nằm bên cạnh mình.. Anh hốt hoảng bật dậy.

-Anh thức rồi à? - My mở mắt, mỉm cười hỏi.

-Nói cho tôi biết, đêm qua đã xảy ra chuyện gì? – Tường nói gần như hét toáng lên.

-Anh còn phải hỏi? chẳng phải anh đã nhận thấy hết rồi sao? – My cười mãn nguyện.

Tướng hoảng sợ nhìn bộ dạng của 2 người, trong một căn phòng chỉ có một nam một nữ thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Anh ngồi bật dậy, anh không thể ngờ mình có thể dễ dàng và sơ suất đến thế, giờ đây anh mới hốt hoảng thực sự.

-Anh yên tâm đi – My trấn an Tường – Em sẽ không nói gì về chuyện đêm qua đâu, hãy xem như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì...

Tường không nói lời nào, anh vội vã chỉnh trang vào, rồi lao ra xe như một tên điên. Chỉ còn mình My với nụ cười nửa miệng:

-Rồi anh sẽ là của em thôi.

My là họ hàng xa với nhỏ Nhi, vì chỗ ở gần với nơi Nhi tổ chức tiệc nên tiện thể đến tham dự. Hôm qua, cô là người đến sớm nhất. Khi thấy chiếc xe quen thuộc dừng lại trước cửa nhà hàng Ánh Nguyệt, cô tò mò ra xem, xuất hiện trước mắt My giờ đây là người yêu cũ của cô đang tay trong tay với một người con gái khác mà lúc sau My mới biết cô ta tên Như. Tuy trông Như xinh đẹp nhưng điệu bộ loạng choạng khi bước đi

không giấu được Như là dân nhà quê thứ thiệt. My lẳng lặng đứng ở một góc để nhìn bạn trai cũ của mình thân mật với Như, lòng My như lửa đốt, trong đầu lóe lên một kế hoạch không mấy tốt đẹp gì chỉ để phá hỏng cặp tình nhân giữa mắt kia.

Khi anh chàng đẹp trai răng khềnh (cách mà My gọi Minh) bước lên sân khấu hát, My càng nhận ra anh ta chỉ dành tình cảm cho Như (cả con nít lên 3 cũng có thể nhận thấy), lúc này cơn ghen tức trong lòng My lên đến cực độ, cô ta chỉ muốn hét lên rằng “Như có gì tốt đẹp mà mấy người lại chết mê chết mệt vì cô ta như thế” nhưng My kiềm chế được, kiềm chế chỉ để thực hiện cái kế hoạch đen tối. Khi mọi người chuẩn bị ra về, My kéo cho cầu dao tắt phụt, trong lúc đó, cô nhận thấy rằng Minh đang đứng đối diện Như, một khoảng cách rất gần. Cô ta mạnh tay đẩy Minh về phía Như, cười khẩy để chuẩn bị xem một màn kịch sắp xảy ra..

Về phần Minh, hôm qua khi đang nói chuyện với Như về kế hoạch khảo sát và phát triển cửa hàng, tự nhiên bóng đèn tắt phụt, không gian tối đen như mực. Mọi người không còn biết đường để mà đi ra ngoài nữa, cứ xô đẩy nhau. Dù là vô tình nhưng anh nhận thấy có một cánh tay cố tình đẩy anh về phía trước, anh mất hết thăng bằng và ngã lên người Như. Do hai người đang đối diện nên môi anh đã vô tình chạm vào môi Như, một cảm giác lạ dâng lên trong lòng anh. Anh chỉ muốn giữ mãi giây phút này nên khi bóng đèn đã rực sáng nhưng anh vẫn không muốn rời xa đôi môi của Như. Cho đến khi Như hốt hoảng đẩy anh ra, anh mới thấy rằng mọi người đang nhìn mình với đôi mắt tò mò và ngạc nhiên, nghiêm trọng hơn cả là gương mặt đang tối sầm của Tường khi chứng kiến cái cảnh tượng hay ho đó. Anh cứ tưởng là hôm đó anh sẽ phải bị ăn một đấm của thằng bạn chí cốt, nhưng không ngờ Tường không nói lời nào, hần học kéo Như ra về.. anh đứng lẳng người ở đó mà lo sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Như.

15. Chương 15 : Sự Thật Phũ Phàng.

Lúc này đã là 9h tối.

Bất giác ngay lúc đó Minh lao ra đường như một con thêu thân, linh tính mách bảo anh sẽ có chuyện gì đó chẳng lành xảy ra, lòng anh bỗng dưng nóng như lửa đốt. đôi môi anh run lên bần bật.

-Anh đi đâu đó? – Nhỏ Nga gọi với theo nhưng vô hiệu.

Chiếc xe của Minh đột ngột dừng lại khi trên đường bị ùn tắc, phía trước có một đám đông đang bàn tán xôn xao chuyện gì đó. Lòng Minh lúc này nóng hừng hực, nếu chiếc xe của anh có cánh anh cũng sẽ cho nó bay qua đám người rãnh rỗi dờ dơi kia (làm gì có chuyện đó nhỉ? *_*)

Đám người dần giải tán khi trời bắt đầu mưa ào xuống, chợt đôi mắt Minh khẽ lay động. Anh vừa nhìn thấy cái gì đó, một nỗi lo sợ lóe lên trong đầu anh. Minh mím chặt môi, anh cầu mong cho cái suy nghĩ của anh lúc này chỉ là trong tưởng tượng....

Nhưng....sự thật thì...không phải là tưởng tượng.....

Minh lao ngay xuống xe, lấy hết sức lực của mình để chạy đến chỗ mà ban nãy đám đông dần giải tán, chỉ còn lại 5,6 người (mấy người này nhiều chuyện và vô tâm thấy sợ luôn). Một cô gái đang nằm bất động, gương mặt tái nhợt không một chút sức sống. Môi anh run lên bần bật, chợt một dòng máu chảy ra từ mũi Như, không may rồi, Như bị chảy máu cam. Minh hốt hoảng bế thốc Như đặt vào trong xe, chạy đến bệnh viện với vận tốc nhanh nhất có thể, trên môi anh chỉ mấp máy có mấy câu: “em phải cố gắng lên, tôi sẽ đưa em vào bệnh viện, em nhất định không sao đâu, em đừng làm tôi sợ...”

11h tối...

-Bác sĩ!!!!!! Bác sĩ!!!!!!!!!!!!

Thoáng thấy bóng bác sĩ bước ra, Minh hốt hoảng chạy lại:

-Cô ấy....cô ấy...thế nào rồi? – Minh hỏi dồn dập.

-Anh là người thân của cô ấy à? – Bác sĩ hỏi một câu rất ư là quen thuộc.

Minh khẽ gật đầu, nỗi lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, gương mặt không còn một chút máu...

Bác sĩ khẽ nén tiếng thở dài, ôn tồn bảo:

-Hiện giờ thì cô ấy không sao, chỉ là do quá mệt mỏi và phải gánh chịu một cú sốc quá lớn. Nhưng....

-Nhưng sao bác sĩ? – Minh bấu chặt tay ông, lo lắng hỏi.

-Hồi này cô ấy bị chảy máu cam, và đây chính là biểu hiện của bệnh ung thư máu..

Giọng bác sĩ nhỏ dần, ông nén nỗi xúc động vào bên trong, ông đặt tay lên vai Minh:

-Chàng trai trẻ à, tôi rất lấy làm tiếc khi phải thông báo tin này, mong cậu hãy bình tĩnh, cố gắng giúp cô ấy sống thật tốt.....

Chiếc điện thoại trên tay Minh bỗng rớt xuống trong vô thức, màn hình bị vỡ ra thành nhiều mảnh...

Anh ngồi phệt xuống ghế....

Đôi mắt vô hồn lạnh lẽo.....đôi môi anh tái nhợt.....

Khuôn mặt anh vẫn lạnh tanh như thế, không một chút biểu cảm.....

Mở cửa nhẹ, Minh bước vào phòng bệnh của Như, cô vẫn nằm trên giường...bất động....

Nước mắt Minh chợt rơi xuống. Một người đàn ông lạnh lùng vô cảm mà lại rơi nước mắt ư? Một người đàn ông không bao giờ tạo cho người đối diện một chút thiện cảm nào lại có thể rơi nước mắt ư? Thật là nực cười! Thật là nực cười cho cái trò đùa của cuộc đời.

Một người con gái tốt như Như tại sao lại bị căn bệnh quái ác đó chứ? Tại sao? Tại sao ông trời lại không công bằng như vậy?

Khẽ cầm bàn tay Như, nước mắt Minh cứ rơi từng giọt. Quái, tại sao trong giờ phút này trông Minh cứ như... con gái vậy?

Từng giọt nước mắt nóng hổi của Minh cứ không nghe lời anh mà rớt xuống....làm ướt cả tay Như, Minh mỉm cười trong đau đớn:

-Tôi xin em...và tôi khuyên em hãy tin tôi....vì tôi....là chàng khờ dễ thương... Sẽ không ai yêu....em....như chính tôi....lúc này.....

Minh vội lau nước mắt, anh không còn ý thức gì để nhận ra mình đang làm gì nữa....

-Tôi xin em....hãy để cho tôi chết thay em.....nếu cái chết của tôi...có thể....đem lại sự sống cho em.....

Vừa nói, môi Minh vừa run lên bần bật....

Như khẽ mở mắt. Minh bất ngờ buông tay Như ra, anh vội lau nước mắt.

Im lặng.....một sự ngưng ngừng bao trùm cả 2.....

Như ngạc nhiên trước hành động của Minh, có chuyện gì vừa xảy ra chăng?

-Ở đây là đâu vậy? – Như mệt mỏi nhướng mày, lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

-Bệnh viện. – Minh trả lời lạnh tanh

Như không buồn hỏi thêm gì nữa, nhưng thấy đôi mắt đượm buồn chứa đầy nỗi lo lắng của Minh, Như tò mò:

-Có chuyện gì vừa xảy ra à? Tại sao..tôi lại ở đây?

-Không, không có chuyện gì hết....để tôi gọi bác sĩ...

Minh nhanh chân bước ra khỏi phòng để giấu giọt nước mắt đang trực trào nơi khóe mắt. Anh không nỡ cho Như biết cái sự thật kinh khủng đó....

**

-Ông nói cho tôi biết, không còn cách nào sao? – Minh bầu vai ông bác sĩ ban nãy, giọng lo lắng.

-Hiện tại các phương pháp điều trị bệnh ung thư máu chủ yếu vẫn là thay tủy xương của người bệnh với tủy xương của một người hiến có tủy xương phù hợp để thay thế phần tủy xương đã bị hư hỏng và kích thích sinh ra hồng cầu cũng như kim hãm sự gia tăng đột biến của bạch cầu. Tuy nhiên.... – Bác sĩ ngần ngại.

-Sao? Ông nói tiếp cho tôi nghe? – Minh không giấu được sự lo lắng bức rức trong lòng mình

-Dù có điều trị bằng phương pháp nào thì khả năng thành công cũng rất thấp, chỉ khoảng 10% và dù cho có thành công thì khả năng bệnh tái phát cũng rất lớn, hơn nữa... Do phải gây mê trong khi hút tủy, nên đôi khi xảy ra biến chứng, có khi tử vong vì gây mê – Bác sĩ kiên nhẫn giảng giải.

-Ông nghe cho rõ đây, bằng mọi cách ông phải trị khỏi cho cô ấy, cho dù phải dùng cách gì.... – Minh gằn giọng.

**

Như bất lực ngồi phệt xuống đất.....

Nãy giờ cô đứng ở ngoài.....

Và cô đã nghe hết.....nghe hết những gì mà cô không nên nghe.....

Nước mắt cô cứ thay nhau chảy dài.....

Minh vô tình bước ra khỏi phòng, anh hốt hoảng khi thấy Như ngồi ở đó.

-Nãy giờ.... – Minh lắp bắp.

-Tôi đã...nghe..hết rồi.... – Như nói trong tiếng nấc

-Xin lỗi...vì tôi đã ...không nói cho em biết.... – Minh đau xót khi thấy bộ dạng giờ đây của Như.

Như cười nhạt, cô cười vì biết được cái cuộc đời thật trở trêu... cô cười vì xót xa... cô cười vì mình vẫn còn nhiều việc chưa kịp làm....

-Anh có lỗi gì mà phải xin lỗi? Anh đã không nỡ cho tôi biết chuyện này... chỉ tại tôi lóc chóc, không chịu ngồi yên một chỗ.... – nước mắt Như lại chảy.

-Để tôi... báo cho Tường biết... - Minh toan mở điện thoại, nhưng điện thoại của anh đã mất màn hình rồi (do cú sốc ban nãy)

-Không!!!!!! – Như gào lên – Tôi xin anh, đừng cho anh ấy biết....

Minh ngăn người ra, thoáng một chút sững sờ, phản ứng của Như thật sự là quá khích. Nước mắt của Như cứ buông bình mà rơi xuống... Minh nhẹ nhàng cúi xuống đỡ Như ngồi dậy:

-Được rồi, được rồi, tôi không nói cho ai biết hết, để tôi đưa em về phòng...

**

16. Chương 16 : Giải Thoát.

Một mình Tường lái xe như điên giữa đường phố đông nghẹt, đôi mắt anh ngân ngấn nước. Anh khóc vì anh nhận ra mình đã có lỗi với Như, giá như hôm qua anh không nông nổi như vậy thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, giá như anh chịu suy nghĩ cho Như một chút thì hay biết mấy. Rõ ràng anh biết đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn (hay trong ý muốn của một ai đó), vậy mà anh vẫn ngang ngược không tin Như dù chỉ một lần. 6 ngày ư? 6 ngày là khoảng thời gian ngắn ngủi mà 2 người chính thức quen nhau, chỉ 6 ngày thôi mà chưa chan biết bao nhiêu kỉ niệm của 2 đứa, chỉ có 6 ngày thôi mà Tường nhận ra anh yêu Như biết đến

đường nào. Tại sao? Tại sao vậy? chẳng phải anh đã từng nói rằng cho dù Như có yêu ai thì anh cũng không bao giờ trách móc cô ấy, nhưng mà tại sao? Tại sao hôm qua anh lại mất hết lý trí như vậy? Anh đã vô tâm bỏ Như lại một mình giữa đường phố, anh đã không mần đến cảm xúc của Như khi anh buông những lời nói làm lòng cô đau nhói.

“Anh vô tình nhiều lần làm em phải khóc

Đã cho em với biết bao nỗi buồn

Nước mắt em nhiều lần vì anh rơi xuống

Mà vô tâm, anh nào có biết đâu

Rồi cứ thế vẫn cứ hay vui đùa

Rồi cứ thế đánh mất dần tình yêu

Đã để lại trong em những vết thương, anh sai rồi

Bỗng một ngày chẳng còn em bên anh nữa

Chẳng ai mong ai ngóng anh trở về

Đến lúc này chợt nhận ra em ý nghĩa

Và thân quen trong anh biết bao nhiêu

Giờ hối tiếc cứ trách “anh sai rồi”

Giờ hồi tiếc có trách em cũng xa thật rồi

Vì vô tâm nên anh đã mất em

Chỉ còn riêng anh trên thế gian...

Anh nhận ra một điều rằng anh đã sai thật nhiều

Lời xin lỗi chắc đã muộn màng

Chẳng biết em giờ đây ở phương trời xa ấy

Còn yêu anh như lúc xưa...

Quay về với hiện tại và anh phải cố dừng lại

Dù cuộc sống bỗng thấy quá dài

Thứ tha anh người ơi, gửi ngàn lời xin lỗi

Và em yêu ơi biết không anh nhớ em nhiều...”

(Anh sai rồi - Cao Thái Sơn)

-Như ơi, anh sai rồi, anh biết anh sai rồi, em đừng giận anh nữa, Như ơi!!!! – giọng Tường khản đặc giữa tiếng ồn ào náo nhiệt trên đường phố.

Tường cứ thế, anh cứ lái xe trong vô thức, không biết mình nên đi đâu về đâu, không biết mình sẽ làm gì để giải quyết cái rắc rối này, không biết phải đối diện với cái thực tế này như thế nào....

**

3 ngày sau.

Một mình Như ngồi co ro trong bệnh viện, đôi mắt cô ráo hoảnh nhìn xa xăm, đôi môi không buồn lên tiếng nói chuyện. Minh vẫn thế, vẫn ở bên cạnh Như suốt 3 ngày nay, vẫn là người duy nhất nắn nỉ Như khi đến giờ cơm, vẫn là người duy nhất chứng kiến những giọt nước mắt tội nghiệp của Như rơi xuống...

-Anh cho tôi biết....tôi còn có thể sống được bao lâu? – Như hỏi trong vô thức.

-Bác sĩ nói khoảng...khoảng... 4 tháng... - Minh nghẹn lời – nhưng nếu tìm được tủy xương thích hợp thì em sẽ không sao – Minh trấn an Như.

-Không sao ư? – Như cười nhạt – Chẳng phải bác sĩ nói khả năng thành công cũng chỉ có 10% thôi ư?

Minh nhìn thẳng vào mắt Như:

-Em cứ tin đi, nếu em phẫu thuật, nhất định sẽ có kì tích xảy ra....

-Còn nếu không có.... – Như nghẹn lời.

Minh im lặng, giờ phút này đây anh không biết nói gì nữa, anh không hề có khiếu trong việc an ủi người khác. Bây giờ cũng vậy, anh không biết phải nói với Như những gì đây nữa.

-Điện thoại của tôi...đâu rồi? – Như mới phát hiện ra, 3 ngày nay không thấy điện thoại của mình đâu hết.

-Lúc em bị ngã xỉu giữa đường, nó đã bị rút xuống đường nên tắt nguồn, tôi đang giữ nó giúp em – Minh trả lời, anh không biết mình đã thay đổi cách xưng hô với Như hồi nào nữa.

-Làm ơn....đưa cho tôi..... – Như nài nỉ.

Minh ngán ngẩm lắc đầu trước câu nói của Như, giờ phút này cô cần điện thoại để làm gì? Chẳng phải Như đang muốn tránh né cái thế giới bên ngoài kia ư?

Mở điện thoại lên, 14 tin nhắn lần lượt hiện lên trong máy Như....

-Heo con của anh, anh biết lỗi rồi đừng giận anh nữa mà.... I Love You.

-Sao không trả lời anh vậy nhóc? Đừng giận anh mà....

-Tại đầu heo của anh không biết suy nghĩ, tại anh, tại anh hết,

-Sao anh điện em không được vậy? giận anh nên tắt máy à? Cứ như trẻ con vậy ấy?

-Đừng như vậy nữa mà, có hay tin nhắn thì điện thoại lại cho anh nha, anh yêu heo con nhieu nhieu lúm

-.....

-.....

(còn nhieu nhieu nữa*__*)

Cầm điện thoại, nước mắt Như chảy dài, cô đã tha thứ cho anh lâu rồi nhưng cô không thể liên lạc với anh, cô không có quyền, cô thật sự không có quyền bước chân vào cuộc đời của Tường, cô không có quyền yêu Tường, cô không có bất kì một cái quyền nào hết.... Như ơi, mày chỉ sống được có 4 tháng nữa, mày có quyền gì mà bắt anh ấy chờ đợi mày? Mày có quyền gì để anh ấy đau khổ vì mày? Mày buông tay anh ấy ra đi, mày hãy để cho anh ấy tìm được một hạnh phúc mới, cái hạnh phúc không có chia ly, không có nước mắt, chỉ có vậy mới chứng minh được tình cảm của mày dành cho anh ấy thôi....

-Tôi muốn nhờ anh giúp tôi một việc..- Như lau nước mắt trên mặt, lên tiếng.

-Là chuyện gì? Em cứ nói, giúp được tôi sẽ giúp...

Như lặng lẽ bước xuống giường, cô nói cái gì đó với Minh, chỉ thấy đôi mắt Minh lay động, tỏ chút không đồng ý, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như van xin của Như, anh không thể làm gì hơn được nữa.

**

-Em xong chưa? Có muốn đi thi không thì bảo? – Minh đứng trước cửa nhà Như (nhà trọ ở Sài Gòn), nói vọng vào.

-Em xong rồi, làm gì khó tính dữ.

Như hốt hải chạy ra, Minh đang đứng đó, nhìn Như đầy chăm chú:

-Quái, em ăn mặc đơn giản thế này làm sao mà thi đậu được?

Như lờm Minh một cái thật dài, cô bước chân vào xe Minh, mỉm cười hạnh phúc (có “hạnh phúc” thật không ta?)

Nãy giờ Tường ở một góc đường, anh đau đớn khi đã chứng kiến tất cả...

Một lần nữa....nước mắt anh rơi....

Thì ra Như đã thay đổi, thay đổi từ khi anh bỏ mặc cô giữa đường...

Một lần nữa....anh lái xe như một tên điên..... anh không thiết gì cái mạng sống này nữa.. Bởi vì.. cái cuộc sống của anh mà không có sự xuất hiện của Như, thì cũng bằng thừa.

**

Reng...reng...reng.....

Như nhìn màn hình điện thoại, khẽ nhìn qua Minh, anh liếc nhìn cái tên hiện lên trên màn hình:

-Em cứ nghe đi, cứ nói chuyện bình thường,

Như nghe lời Minh, cô lẳng lặng nhấn nút.

-Alo.

-Anh đã thấy em bên người ấy...

-Anh hả?

-Em không cần phải nói gì hết, tại anh ngu ngơ, không biết giữ hạnh phúc cho riêng mình, tại anh, em cứ đi tìm hạnh phúc của em đi, anh không làm phiền cuộc sống của em nữa, anh sẽ là người bước ra đi. Chúc em hạnh phúc....

-.....

Tút...tút...tút...

“Con tìm anh nhói đau biết mấy lời thề xưa đây em có nhớ không vậy? Anh không thích nói lời đắng cay anh sẽ không bao giờ giận ai đây anh sẽ ra đi chẳng còn gì để mất hết muốn quên đi cuộc tình này thì em hãy nói đi rồi trách chi muộn màng, vậy thì không còn chút gì tiếc nuối ngồi tận trong hư vô ánh mắt ấy đắng cay” (Tan trong hư vô – lil’ Knight)

Ở bên kia đầu dây, Tường cười trong đau đớn....

Ở bên đây đầu dây, Như khóc nức nở.....

“Người yêu dấu chở cánh xa để mỗi đêm em trên con đường đêm khuya nhớ nhung, rồi mai sau không đớn đau ... Để cách xa như thiên đường trong mơ nguyện suốt kiếp chung tiếng yêu.

Sóng cuốn trôi niềm tin hòa tan một sớm mai hư vô

Mãi nỗi đau cùng sương mờ đen dần qua nơi đâu đây” (Tan trong hư vô – lil’ Knight)

Minh ngồi kế bên, anh chỉ biết im lặng, im lặng nhìn Như dần vật trong đau đớn mà không biết phải làm gì....

Như cười nhạt

-Anh ấy đòi chia tay! Cảm ơn anh đã giúp tôi.... – Như nhìn xa xăm.

-Không có gì. – Minh lạnh tanh.

17. Chương 17 : Những Ngày Đầu Của Những Ngày Cuối.

Minh đau xót khi thấy Như trở nên như vậy, cô đã không còn là Như của trước đây nữa, cô không phải là cô bé lanh chanh ngày nào làm anh phải mềm lòng, không còn là cô bé hậu đậu làm đổ cả nước lên sàn nhà để anh phải đưa tay đỡ dậy... Như đã thay đổi, cô bây giờ như một cô gái bí ẩn, ít nói, ít cười, ít thể hiện cảm xúc ra bên ngoài....

Anh không biết mình đã làm đúng hay sai khi giúp Như làm một việc quá ư là ngốc nghếch, anh không hề chấp nhận cái yêu cầu của Như, nhưng cái ánh mắt van lơn của Như đã làm anh lay động, lòng anh có cứng như sắt đá cũng không thể không mềm lòng khi phải đối diện với ánh mắt đau khổ của cô ấy.

**

2 ngày trước, tại phòng bệnh số 32, bệnh viện Đa khoa Cà Mau.

Một cô gái lặng lẽ bước xuống giường, nhìn chàng trai đối diện với ánh mắt thiết tha van lơn:

- Tôi...tôi muốn....trốn viện.... – Như ngập ngừng.

- Cái gì? – Minh chau mày, không biết Như lại muốn làm trò gì cho người khác lo lắng nữa đây.

- Tôi...muốn trốn khỏi nơi đây...

- Em bị điên à? – Minh lạnh băng nhìn Như.

- Không! Tôi không hề bị điên, tôi xin anh... tôi chỉ còn sống được có 4 tháng... tôi không muốn...không muốn những ngày tháng cuối cùng của mình lại bị chôn vùi nơi này.... – Như van nài, gần như muốn khóc.

- Em...em... - Minh không thể nói thêm được điều gì nữa, anh quá đỗi ngạc nhiên trước cái quyết định điên rồ của Như, bây giờ sức khỏe của cô đang rất yếu, cộng thêm tinh thần không được tỉnh táo và vừa mới đối diện với một cú sốc quá lớn, làm sao anh có thể để cô ra ngoài được chứ?

- Tôi.... Tôi... - Như sụp xuống, khóc nức nở - tôi muốn...những... ngày.... tháng cuối cùng... của... cuộc đời mình... phải... là...những...ngày...hạnh phúc...nhất...

Minh ngồi xuống, kéo Như đứng dậy, hai tay bám chặt vào 2 vai Như:

- Em nghe tôi nói, bệnh của em không phải là không còn cách nào chữa trị, tôi tin, em nhất định sẽ vượt qua, nhất định sẽ có kỳ tích xảy ra, em có biết hay không hả? Sao em lại có thể buông xuôi cuộc đời mình như thế chứ? Tôi không cho, tôi nhất định không cho.

Như yếu ớt ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn Minh:

- Anh không biết sao? Kiếm được người có tủy xương để hiến cho tôi còn khó hơn lên trời.. Anh không biết sao? Nếu...nếu kiếm được người thì sao? Khả năng thành công cũng chỉ có 10%... Anh không biết sao? Nếu tôi phẫu thuật ngay bây giờ có thể tôi không còn được sống 4 tháng còn lại nữa.... anh có biết hay không hả? tôi chưa thể báo hiếu cho cha mẹ, tôi chưa thể chăm sóc em gái tôi, tôi chưa thể để người yêu của tôi được hạnh phúc bên một người con gái khác...thì làm sao tôi có thể đi được? ANH...ANH CÓ..BIẾT HAY KHÔNG HẢ?

Như hét lớn, nước mắt không ngừng tuôn. Minh sững người....

Anh không thể nói thêm lời gì nữa.....

Thực tế anh không có quyền gì để bắt ép Như làm việc mà cô ấy không muốn....

Nhưng anh không thể nào nhìn người con gái anh thích, à không, là người con gái mà anh đem cả mạng sống ra mà yêu, từ từ biến mất trước mắt anh...

Như nắm chặt tay Minh:

- Anh cho tôi một tháng thôi, một tháng để tôi có thể thực hiện hết những gì mà tôi chưa làm... tôi xin anh...

Minh chần chừ trong giây lát, anh định từ chối nhưng cái ánh mắt như van lơn của Như làm anh xiêu lòng... ừ thì cho em một tháng, cho em hết một tháng rồi em sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi mà chữa bệnh... nghĩ đến đây, Minh chần chừ gật đầu...

Và trong đêm đó, hai người đã trốn viện (ghê nhi ^^) và chạy thẳng lên Sài Gòn.

Ngày thứ nhất, Như vui mình trong đồng sách vở, cố gắng học thuộc lại những gì đã bỏ quên trong suốt một tuần vừa qua.

Ngày thứ 2, Như cố ý nhờ Minh qua đón mình đi thi cuối học kỳ khi cô để ý thấy chiếc xe đen quen thuộc đang ở một góc đường theo dõi cô.....

Như bước vào trường với gương mặt tươi như không còn gì tươi hơn, đôi mắt cô rực sáng lên bao hi vọng về ngày hôm nay.

- Á á, hôm nay Như đi xế hộp luôn te!!!!!! – Nhỏ Ngọc la lên ha hả khi thấy Như bước ra từ chiếc xe du lịch màu trắng bóng loáng. Thoáng thấy bóng Minh bước ra tiễn Như, nhỏ Ngọc càng la oai oái:

- À há, thì ra... hix hix – Nhỏ gương to đôi mắt thất vọng – pà Như này sướng thiệt đấy!

Như tươi cười chào Minh rồi bước đi, không quên để lại lời dặn: “lát về khỏi rước tôi, tôi đi xe buýt được rồi”. Minh chỉ đứng đó nhìn bóng Như khuất dần trong đám người kia mà lòng anh nhói đau...

- Rửa đi!!!!!!!!!!!! – Cả đám bạn kéo Như qua một góc, không giấu vẻ tò mò.

- Rửa gì cơ? – Như tròn mắt ngạc nhiên.

- Theo quy định cũ – Nhỏ Ngọc trịnh trọng – Có gì mới thì rửa!!!

Rồi cả bọn cười lên đầy ẩn ý, mặt Như lúc này càng dần ra, cô thật sự không hiểu mấy đứa bạn quỷ quái của mình muốn gì. (sao tự nhiên khờ zậy te?)

- Pà còn giả vờ ngây ngô à? Rửa... bạn trai chứ rửa gì? Ka ka ka – Nhỏ Ngọc càng phấn khích.

- Trời! – Như đập mạnh vào trán mình, sao nãy giờ cô không chịu hiểu gì hết zậy ta? Phải thanh minh mới được, nếu không thì rửa chầu này hơi bị mệt à! Như ngán ngẩm nhìn cả đám bạn của mình, đếm sơ sơ cũng hơn chục đứa! (mệt ơy)

Môn thi đầu tiên, Lý thuyết kế toán, Như vượt qua một cách dễ dàng, hiệu suất làm bài vượt lên trên mức tưởng tượng.

Môn thi thứ hai, Kinh tế vi mô, cũng như ban nãy, Như làm bài nhanh đến chóng mặt, là người đầu tiên bước ra khỏi phòng thi mặc ấy đứa bạn mắt tròn mắt dẹt không hiểu chuyện gì đang xảy ra *_*. Cả ông thầy giám thị coi thi cũng mở tròn to đôi mắt khi thấy Như đem bài lên, ông ta còn mở miệng hỏi một câu “đề thi có gì không ổn à?”

Môn thi thứ 3, khảo sát và phân tích thị trường, nghe đến cái tên môn học là mặt Như lại nhăn nhu ..khỉ! Khi ông giám thị cầm đề thi, ông ta trịnh trọng tuyên bố:

- Do đây là môn học yêu cầu các anh chị có kỹ năng về thực hành hơn là lý thuyết, nên đề thi học phần lần này sẽ cho các anh chị kiến thức thực tế nhiều hơn. Theo quy định của nhà trường, tôi sẽ cho các anh chị đi thực tập ở một vài địa điểm cụ thể, sau đó làm thành một bài báo cáo và từng người sẽ thuyết trình về bài báo cáo của mình!

Tiếng ông giám thị vừa dứt, phía dưới lớp gần như im bật, chỉ còn nghe tiếng nghiêng răng ken két, tiếng mọi người liếc mắt nhìn nhau. Nhưng cảnh đó chỉ kéo được 10s (do ngổ ngang thôi ^.^), sau 10s, cả lớp ủa lên như một cái chợ!

- Không thầy ơi! Bài tập khó quá, sao tụi em làm được!

- Thôi đi thầy, đổi đề đi thầy!!!!!!!!!!!!

- Đổi đề đi thầy, năn nỉ thầy á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – tiếng con gái léo nhéo.

Thầy nghiêm trang nhìn mấy đứa học trò “iêu quý” của mình đang lao nhao không có một chút trật tự nào, ông ta kéo mắt kiếng xuống, nghiêm giọng nói:

- Thứ nhất, đây là quy định của nhà trường áp dụng cho khóa của các anh chị, thứ hai, đây cũng là cơ hội để anh chị nâng cao nhận thức, cho nên... - giọng thầy càng ngày càng dứt khoát – Không ý kiến ý cò gì hết!

Cả lớp tiu nghỉu nhìn ông thầy, sắc mặt không mấy thiện cảm (như muốn nhai chết ông ta ^^)

Như nặng nề bịch 2 tai lại, sức khỏe cô bây giờ rất không ổn, lại phải nghe thêm cái âm thanh ồn như cái chợ, cô thật sự không chịu nổi nữa rồi. Càng lúc cô càng mệt mỏi, đôi mắt cô sắp mở lên không nổi nữa rồi, cái đầu thì cứ nhức bang bang vậy ấy! cô ước rằng bây giờ có thể có một cây búa để đập nát cái đầu này cho rồi!

- Đề thi lần này tôi sẽ giao cho anh chị tự lựa chọn địa điểm, một điều vô cùng lưu ý với các anh chị, trong bài báo cáo nhất định phải có sử dụng phần mềm SPSS, còn nữa... tuyệt đối không cho các anh chị sử dụng số liệu không, bởi vì có thể các anh chị sẽ lựa chọn những địa điểm giống nhau, nếu số liệu có xê xích lớn thì tôi sẽ biết ngay! !! Còn nữa.....

- Thầy ơi!!!!!! Như bị xỉu rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – cả đám con gái lao nhao la lên.

Thầy ngưng giọng, nhìn xuống đám con gái đang lao nhao, Như đang nằm dài lên bàn, gương mặt xanh xao không còn một chút sức sống...

Một bạn nam trong lớp vội bế thốc Như lên, đưa vào phòng y tế. Bỗng tay Như va phải cây đinh trên tường, máu chảy ra từng giọt...

Cô vẫn đang bất động, không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra.....

**

Thầy hiệu trưởng nghiêm trang nhìn ông bác sĩ đang khám bệnh cho Như:

- Học trò của tôi có bị sao không?

Bác sĩ khẽ lắc đầu:

- Không sao, chỉ là do em ấy bị mệt mỏi quá thôi, nên cho em ấy có thêm thời gian để nghỉ ngơi.

Đám bạn lao nhao ban nãy bỗng thở phào nhẹ nhõm.....

Bỗng... như phát hiện ra một chuyện gì đó, nhỏ Ngọc la lên:

- Thầy ơi! Sao tay của bạn Như bị chảy máu vậy?

Bác sĩ khẽ sờ vào vết thương ban nãy của Như, đang chăm chú nhìn...

- Ê, hồi nãy tui nhớ tay Như bị va vào một cây đinh, lúc đó thấy mọi người lo lắng quá, với lại thấy cũng không có chuyện gì quan trọng nên tui không nói..... – Nhỏ Nguyên nhanh nhẩu đáp.

- Ban nãy là khi nào? – Bác sĩ nhìn nhỏ Nguyên, trong đầu hình như có một suy nghĩ gì đó, ông ta hỏi lại chỉ để biết suy nghĩ của mình có đúng hay không thôi.

- Dạ, lúc đưa bạn Như lên phòng y tế, hình như là nửa tiếng trước rồi ạ!!!!

Bác sĩ chau mày, đến giờ đây ông ta mới phát hiện ra những gì mình đang suy nghĩ là hoàn toàn đúng. Ông bác sĩ lặng lẽ thở dài, băng lại vết thương khi nãy cho Như. Ông nhìn thầy hiệu trưởng ra hiệu rồi bước vào phòng, thầy cũng hiểu ý nên theo ông ta vào trong.

- Tôi muốn báo một điều rằng.... – giọng bác sĩ ngập ngừng.

- Có chuyện gì ông cứ nói, đừng ngại – hiệu trưởng nhìn ông ta, lo lắng.

- Em ấy rất có khả năng đang bị ung thư máu.

- Ông nói gì cơ? – Lại ngạc nhiên.

- Nếu trong điều kiện bình thường, khi bị chảy máu do vết thương hoặc trầy xước thì chỉ khoảng 15 – 20p sau máu sẽ tự đông lại, trong trường hợp của em ấy, đã nửa tiếng trôi qua mà máu vẫn cứ chảy, không chịu đông, đây là hiện tượng máu khó đông do tiểu cầu bị hủy hoại. Mặt khác do thiếu hồng cầu nên em ấy thường xuyên mệt mỏi, yếu sức, da đổi thành màu trắng nhợt. Nên tôi có thể kết luận, rất có khả năng em ấy bị ung thư máu.

Ông hiệu trưởng lẳng lặng nhìn cô học trò nhỏ của mình đang nằm bất động trên giường mà lòng đầy đau xót. Đôi với ông, Như là một cô học trò chăm ngoan học giỏi, thường xuyên giành nhiều học bổng của trường. Là cô học trò ngoan ngoãn nhất mà ông từng gặp....

- Để tôi báo cho gia đình em ấy – Hiệu trưởng lên tiếng.

- Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, tốt nhất hãy bảo gia đình đưa em ấy đến bệnh viện kiểm tra, như vậy sẽ tốt hơn...

Như lờ mờ mở mắt ra, này giờ cô đã nghe được những gì mà 2 người kia nói với nhau. Cô nặng nề bước xuống giường bệnh, gương mặt vẫn thế, vẫn tái nhợt, đôi môi như tím ngắt. Cô bước đến trước mặt thầy hiệu trưởng:

-Dạ thưa thầy, em nghĩ thầy không cần phải báo về gia đình em đâu, gia đình em đã biết hết chuyện rồi, em xin được thi xong học phần đợt này rồi em sẽ theo gia đình vào lại bệnh viện, nhưng em không ngờ bệnh của em lại tiến triển nhanh như thế...(ây ủa lại nói dối)

-Em... em..biết chuyện này từ bao giờ? – Thầy đau lòng nhìn bộ dạng bây giờ của cô học trò nhỏ.

-Dạ, một tuần trước ạ - Đôi môi tái nhợt của Như lên tiếng, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần.

-Bác sĩ có nói.....

-Dạ, bác sĩ nói phải thay tủy xương, nếu không em chỉ còn sống được 4 tháng nữa – giọng Như trầm xuống – Mà nếu đã có người hiến tủy thì khả năng thành công cũng chỉ có... chỉ có... 10% - Mắt Như lại ngân ngấn nước.

-Vậy...đã có ai...

Như lặng lẽ lắc đầu, cả ông bác sĩ và ông thầy hiệu trưởng đều nín tiếng thở dài. Hơn ai hết Như hiểu được sức khỏe hiện giờ của mình như thế nào.

Thầy đặt tay lên vai Như, động viên:

-Em yên tâm, em nhất định sẽ gặp được thần hộ mệnh! Ông trời nhất định không ác đến nỗi bắt một thiên tài của trường này phải ra đi đâu!

Như mỉm cười yếu ớt nhìn thầy, đôi mắt cô ánh lên một chút hi vọng nhỏ nhoi..

-Nhưng còn môn thi học phần cuối cùng thì sao ạ?

-Tôi sẽ đặt cách cho em, khi nào khỏi bệnh em hãy đến trường mà thi.

-Không – Như hốt hoảng – Các bạn vẫn chưa ai biết em bị bệnh, em cũng không muốn cho các bạn ấy biết. Nếu thầy đặt cách như vậy các bạn sẽ nghi ngờ, em không muốn các bạn nói này nói nọ, thầy cứ để em thi bình thường, đến hạn em vẫn nộp bài và thuyết trình bình thường, nha thầy..... – Như nói như van lơn.

Thầy lẳng lặng suy nghĩ hồi lâu, như thế có tốt hay không đây, nếu vậy lỡ em ấy lại xui một lần nữa thì hậu quả sẽ khó lường... nhưng chẳng lẽ..gia đình em ấy đã cho phép như vậy, thầy hiệu trưởng cũng không nên cấm đoán làm gì...

-Được rồi..... - thầy miễn cưỡng gật đầu.

Như mỉm cười nhìn thầy, trong lòng thầm nói “em cảm ơn thầy”

-Em điện thoại cho người nhà lại rước đi, giờ này sắp hết giờ học rồi – Thầy giục.

-Dạ....

Như cầm điện thoại lên, nhưng thực sự cô không biết phải gọi...cho ai! Chẳng có ai thân thích nơi đất Sài Gòn này.. Như toan bấm số của Tường (đã xóa số nhưng cô lại nhớ đến từng con số) nhưng tay không đủ can đảm, không biết phải nói gì với anh ấy, không được để cho anh ấy biết những chuyện quái quỷ đang xảy ra, không được, nhất định không được...

Điện thoại Như vang lên, là Minh.

-Alo.

-Em vẫn khỏe chứ? – giọng Minh đầy lo lắng.

-Tôi...tôi vẫn khỏe – Như liếc nhìn thầy hiệu trưởng và ông bác sĩ đang lắc đầu ngao ngán khi cô học trò của họ bắt đầu biết...nói dối.

-Tôi có linh cảm... có chuyện không may đến với em...để tôi lại rước em về.....

-Thôi....khô....

Tut...tut..tut...

Chưa kịp nói hết câu rằng “không cần đâu” nhưng anh ta đã tắt máy mất tiêu rồi! Như lại ngán ngẩm chỉnh trang lại đầu tóc, cố gắng cười tươi nhất nếu có thể để không để ột người nào nữa phải lo lắng vì cô...

**

18. Chương 18 : Chạm Mặt

11h trưa...

Quán café Như Tường (đã đổi tên rồi ý)

-Khách đến kìa, cậu không thấy sao? Mau ra hỏi người ta uống gì!

-Mấy người làm việc kiểu gì vậy? Lau bàn mà để dơ thế này thì ai dám lại uống nữa!

-Tôi sẽ lần lượt đuổi việc từng người nếu làm việc không tốt...

-.....

-.....

(một loạt các câu nói khó nghe nhất mà nhân viên ở đây phải gánh chịu)

-Kìa, Hai làm gì mà khó tính quá vậy? Trước giờ có khi nào Hai khó chịu như vậy đâu? – Nhỏ Thư, em gái Tường đang cố gắng khuyên giải ông anh của mình khi thấy từ sáng giờ ông anh “iu quý” của mình tự nhiên thay đổi tính cách một cách đột ngột.

-..... (không thềm nói chuyện, tiếp tục la mắng)

-Hai.... Hay là anh em mình đi ăn kem đi... - Nhỏ Thư nũng nịu, vì không muốn nhân viên của quán mình từ từ “bốc hơi” mà không rõ nguyên nhân.

-Mày không thấy anh mày đang bận bịu hả? đi ăn mình ên đi – Lại cáu gắt..

-Hai ơi...Hai à.... Nhìn Hai lúc này giống... ông già quá à. Hai đừng có nhăn mặt nữa, khó coi lém ý, hihi – Nhỏ Thư cười lém lỉnh, trông nó lúc này sao mà dễ thương quá đi mất!

-Được...dám nói anh mày như vậy à? Mày đứng lại đó cho anh..... – Tường chạy rượt theo nhỏ em quý quái của mình (giống lúc 10 tuổi quá)

Đám nhân viên của quán lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thật là không có gì quý hơn anh em ruột thịt, chỉ có nhỏ em ruột của ông chủ mới có thể khiến anh ta cười vào lúc này!

**

Chiếc xe đen dừng lại ở một quán kem sang trọng, Tường trình trọng bước ra cũng nhỏ em gái “trời đánh” của mình.

-Dạ cho hỏi 2 anh chị ăn kem gì ạ!

-Dạ...kem.... Đẹp trai quá!!! – Nhỏ Thư mắt sáng rực khi nhìn thấy anh chàng ở bàn đối diện với mình đang cười...

-Dạ...xin lỗi chị, ở đây không có kem đó ạ ! – Cô nhân viên bối rối..

-À, làm ơn cho giùm 2 cây kem dâu – Tường mỉm cười với cô nhân viên đang nhìn nhỏ Thư với ánh mắt đầy ngạc nhiên...

Nhìn lại nhỏ em mình, nó đang bị hút hồn bởi anh chàng đẹp trai ngồi đối diện

(Tường không nhìn thấy bởi anh cũng đang đối diện nó). Theo phản xạ tự nhiên, anh quay mặt ra sau, để xem anh ta có quyền gì mà lại hút hồn nhỏ em quái quỷ của mình.

Tường thật không ngờ cái người cả gan đó lại là... Quốc Minh...

Minh đang ngồi cùng bàn với một cô gái... cô ta đang chăm chú nhìn lên màn hình laptop... cô gái đó...là Như...

Tường nhếch môi, lẩm bẩm “Hạnh phúc quá nhỉ?”

**

Ở bàn đối diện.

- Em có cần tôi giúp gì không? – Minh ân cần.

- Không, tôi biết làm cái này mà... - Như cự tuyệt trước sự giúp đỡ của Minh.

Vào mục Word, Như bắt đầu cho công việc soạn thảo bảng câu hỏi... bất chợt có một cái gì đó đang dần dần hiện lên trong đầu Như...

**

-Để anh chỉ cho – Chàng trai đến bên cô gái, lấy lại cái laptop

-Không, để em tự làm – Cô gái bướng bỉnh không nghe.

-Em lì thật đấy, đưa đây anh chỉ cho.

-Anh ồn ào quá đấy, để yên cho nhà quản trị tương lai làm việc!

Chàng trai cười thầm trước cái tự tin quá mức của cô bạn gái của mình.

-A! Em làm được rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Anh mới phát hiện ra em có thể làm loa phát thanh được đấy!

-Em làm được rồi nè, anh xem em làm mẫu khảo sát này được không? – cô gái hớn hỏ khoe “chiến công” của mình.

“Lần đầu nói chuyện với anh là em thích thích anh rồi đấy!” – Cô gái ngượng ngùng nói nhỏ vào tai chàng trai.

-À há, zậy mà không thèm cho anh bất cứ cơ hội nào hết, cứ bắt anh theo em như một cái đuôi zậy.. thì ra anh đã “quyền rũ” em ngay từ lần đầu tiên à? He he he

-Anh cười làm em rợn người luôn rồi nè, phải nói “nụ” cười của anh là có 1 không 2 đấy. Mà... sao anh lại yêu em thế?

-À, anh không biết nữa. Nhưng em có nét gì đó đáng yêu lắm.

-Nét gì là nét gì? – cô gái nhú mày không hiểu.

-Đó, là lúc này nè, em cứ như bà già 60 tuổi vậy, he he.

-Cứ tưởng em cái gì cũng biết chứ! Đồ ngốc!

Chàng trai véo tai cô gái, trách móc.

-Em đâu phải thần thánh. Mà anh cũng kì, người ta nói tiền phạt phải tiền tới tây thiên, giúp người thì phải giúp đến cùng chứ! Anh mới giúp em được có phân nửa rồi bỏ ngang đó cho em làm một mình là sao?

-Em hay nhỉ? Hồi này ai mới nói không cần anh giúp đỡ? Hồi này ai tự khen mình là thông minh vậy ta? Vậy mà bây giờ.....hehehe – anh ta cười ranh.

-Em không biết đâu, anh phải giúp em làm xong trong ngày hôm nay, ngày mai em phải đi đám nhỏ Nhi rồi. – cô kì kèo.

-Anh không giúp đấy, làm gì anh nào? Em tự làm đi nhá – Anh thách thức, anh biết rằng nếu không có sự giúp đỡ của anh thì cô sẽ không thể hoàn thành xong nhiệm vụ này đâu.

**

Không được rồi, nước mắt của Như sao cứ buông bình không nghe lời cô như thế này chứ?

Sao giờ đây nỗi nhớ anh trong cô lại mãnh liệt như thế này?

Như ơi, mày đừng nhớ người ta nữa... mày không xứng... mày thực sự không xứng...

Mình giờ đây chỉ biết im lặng...im lặng... và im lặng....

Anh không biết phải làm gì ngoài ...im lặng...

Thôi cứ để cho cô ấy khóc, khóc xong lòng sẽ nhẹ hơn rất nhiều...

**

-Hai ơi, em nhờ Hai một chuyện nha! ^.^

-Gì? – Tường bực mình, hôm nay trong lòng anh không hề vui một chút nào.

-Làm gì mà bực mình vậy? Hai.. Hai xin số điện thoại của cái anh kia kia giùm em được không? – nhỏ Thư nũng nịu.

-Nè, mày làm gì mà mê trai quá vậy? Nó tên Minh, là bạn hồi Đại học của tao, cũng là tình..... – Tường ngăn người, hình như anh nói hơi quá thì phải.

-Tình gì cơ? Sao trùng hợp thế nhỉ? Vậy cho em số điện thoại của anh ấy đi!

-Cho gì mà cho, nó có bạn gái rồi, mày không thấy à? – Tường càng lúc càng bực...

-Gì cơ? – Nhỏ Thư tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

-Mày muốn biết chính xác chứ gì? Để anh dẫn mày lại bàn đó!

Nói xong Tường kéo tay nhỏ Thư đến bàn đối diện.

-Chào 2 người, lâu quá không gặp, vẫn hạnh phúc chứ?

Cả Minh và Như đều sững sờ, một giọng nói quen thuộc, rất rất quen thuộc. Cả 2 đều ngược lên.

Mình ngớ người:

-Tường..... sao cậu lại ở đây?

-Tôi không thể ở đây ư? Tôi không thể đi ăn kem được ư? Đây là quán kem chỉ dành cho những cặp tình nhân hay sao? – Tường lạnh băng.

Như không nói được lời nào, ngay từ câu hỏi đầu tiên của Tường cũng làm Như nhói đau. Hạnh phúc ư? Giờ phút này cô có thể có được hạnh phúc ư? Hay người hạnh phúc là một người khác?

-Như! Em vẫn hạnh phúc chứ nhỉ? Sao em không nhìn thẳng vào mắt tôi? Em làm điều gì có lỗi với tôi à?
Từng lời nói của Tường như khứa sâu vào da vào thịt Như, lòng cô đau như cắt nhưng cô không thể... không thể nói lên điều gì nữa...

Bây giờ cô chỉ muốn chạy đến ôm chặt Tường vào lòng...nói với anh rằng “em yêu anh nhiều lắm”

Bây giờ cô chỉ muốn nói hết những điều thầm giấu trong lòng mình bấy lâu nay, cô muốn nói rằng..mọi chuyện không như anh nghĩ đâu...

Tại sao? Tại sao bây giờ Tường đang ở trước mặt cô mà cô không thể ôm chặt anh ấy? tại sao vậy?

-Tôi biết, em vẫn đang hạnh phúc... tôi biết..không có tôi em vẫn hạnh phúc... tôi biết, em chỉ đùa giỡn với tôi...tôi biết, em không hề yêu tôi thật lòng.

Như vẫn không nói gì, cô cố cắn chặt môi để không bật lên tiếng khóc...

-CẬU...IM...ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Minh gần giọng, nói rõ từng tiếng, từng tiếng.

-Sao? Cậu đau lòng sao?

Bốp.....

Một cú đấm như trời giáng lên mặt Tường, là Minh, anh ta đã không thể chịu nổi những lời lẽ quá khích đó.

-Cậu có quyền gì mà nói Như như vậy? tôi cho cậu hay, cậu không biết gì thì đừng có mà nói những lời làm người khác đau lòng như vậy..

Bốp....

Lại một cú đấm, nhưng lần này lên mặt Minh, Tường gần giọng:

-Còn cậu, cậu có quyền gì mà đánh tôi? Cậu cướp người yêu của tôi mà cậu còn dám đánh tôi? Phải? hạnh phúc dữ rồi... mấy người đang cười cợt tôi, mấy người đang chế giễu tôi. Phải... tôi thua mấy người rồi...tôi là kẻ thất bại – Tường nói mà nước mắt anh lại trào ra..

Minh tức giận, anh không thể kiềm chế được nữa, đôi mắt anh long sòng lên như muốn ăn tươi nuốt sống Tường.

-Anh Minh, đừng...đừng.... – Như gào thét yếu ớt

Minh để ngoài tai những gì Như van xin, anh ta chạy đến nắm cổ áo Tường kéo lên, gương mặt tối sầm lộ lên vẻ tức giận, trông Minh lúc này thật đáng sợ:

-Cậu nghe rõ những lời tôi nói đây, cố gắng nghe rõ từng câu từng lời tôi sẽ nói sau đây. Tôi và Như không hề có gì cả, Như đang bị ung thư máu, chỉ còn sống được có 4 tháng thôi. Như không cho tôi nói với cậu, cô ấy thà để cậu hận cô ấy đến suốt đời chứ không bao giờ cho cậu biết chuyện đó. CẬU CÓ NGHE RÕ CHƯA HẢ? –Minh hét lớn.

-Cá.....cái gì? Un....ung thư...ung thư máu.... – Tường lắp bắp...

Tường chạy đến bên Như, hai tay bấu hai vai Như, dồn dập hỏi:

-Em cho anh biết, có phải như vậy không?

Như yếu ớt không nói được lời nào, nước mắt Như cứ rơi xuống..

-Hãy nói cho anh biết, đó không phải là sự thật! Anh thà để em không yêu anh....chứ anh không thể...không thể...sống nổi nếu như em không còn trên đời này nữa.... em nói đi, anh xin em đó...em nói đi!!!!!!!!!!!!!! – Tường gào lên.

Như ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn Tường, yếu ớt nói:

-Đó...là sự thật...Anh...anh hãy quên em đi...quên em đi...em...em không...khô...không...xứng...vớ...i...vớ...với anh...anh – Như níu chặt cánh tay Tường, cô không nói được trọn vẹn vì đã bị tiếng nạt làm nghẹn lại.

Bỗng Tường ôm chầm Như...một cái ôm..thật chặt...

-Em là đồ heo con. Em là đồ heo góc. Ai kêu em gánh chịu một mình vậy hả? Ai kêu em làm anh đau lòng làm chi hả? Em đúng là ích kỷ, cái gì cũng muốn giữ lại một mình... em...em đúng là...

-Em xin lỗi..... - Như khóc nức lên.

-Anh mới là người phải xin lỗi – Tường lặng lẽ lau nước mắt trên má Như – Tại anh hết, anh không chịu suy nghĩ cho em, anh không chịu đặt mình vào trường hợp của em để có thể biết những gì em đang suy nghĩ...tại anh...tại anh hết...

Và....cả 2 người....đều khóc

Một mình Minh đứng một góc, anh cố kiềm nén cảm xúc trong lòng mình, anh cố không đau lòng khi nhìn thấy những giọt nước mắt của Như đang lặng lẽ rơi xuống...

-Đi, anh đưa em vào bệnh viện– Tường nắm tay Như, kéo đi.

-Không!!!! – Như hốt hoảng – Em không vào cái nơi u ám đó đâu, em ghét nơi đó!!!!!!

-Nghe lời anh đi!!!! – Tường nhẫn nại.

-Không!!!!!!!! Em nhất định không đi!!!!!! – Như hét lên.

Tường bất ngờ trước phản ứng của Như, anh không thể hiểu được Như đang suy nghĩ gì. Nhưng anh không thể ép Như làm việc mà cô ấy không muốn....

Anh nhìn sang Minh với ánh mắt chứa đầy nghi vấn....

-Ừ, không đi thì thôi, anh đưa em về nhà...

Tường nắm chặt tay Như, như thể anh sợ sau này anh sẽ không còn cơ hội để nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đó nữa...

2 người mỉm cười hạnh phúc.....

Bây giờ chỉ còn Minh và Thư đứng đó. Mặt cô bé như dần ra khi chứng kiến cảnh hồi nãy. Cô hỏi trong vô thức:

-Có ai ỉnh biết...chuyện gì đang xảy ra không????? (Ồi con bé, góc thế không biết!)

Minh khẽ liếc nhìn cô bé đang đứng bên cạnh mình. Đến bây giờ anh mới biết là có sự xuất hiện của cô.

Minh bước ra khỏi quán kem, không quên gọi với theo:

-Đi thôi!

Thư đứng ngây người ra đó, cô bé không biết anh ta đang nói chuyện với ai. Cứ như người trên không trung ấy! Thấy Thư không nhúc nhích, Minh quay mặt lại:

-Đi thôi!

-Dạ!

Thư lèo đèo đi theo sau Minh. Cô mỉm cười lém lỉnh, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc vì biết được anh ta vừa mới nói chuyện với mình ^.^

-Em tên Huỳnh Thư, là em gái của anh Tường, năm nay 18 tuổi, còn anh, tên gì vậy?

-.....

-Em hỏi anh tên gì vậy?????

-.....

-Sao khó chịu thế không biết!!!!!! (thất vọng)

-Cô ồn ào quá đấy! Có muốn đi bộ về hay không hả? – Minh lạnh lùng. Vừa lái xe lại vừa nghe con bé này... loi nhoi cái miệng thật là bực mình quá đi!

Con bé tiu nguỉ như mèo bị cắt tai, làm gì mà đối xử với phụ nữ tệ bạc vậy không biết!

**

Chiếc xe của Minh dừng lại trước cửa nhà con bé. Thư bước xuống xe, tiu nguỉ:

-Chào anh, cảm ơn anh!

-Khoan đã – Minh lên tiếng – Tôi muốn nói chuyện với anh cô.

-Anh Tường á? Không biết anh ấy đã về chưa nữa!

-Ừ tôi biết rồi! – Minh lạnh lùng đáp trả rồi để xe, đi thẳng.

Một mình Thư đứng đó, vẻ mặt con bé hiện lên nỗi thất vọng thấy rõ.

**

-Cậu muốn nói chuyện với tôi à? – Tường vừa bước vào quán café, chợt hỏi khi thấy Minh đang ngồi trầm ngâm ở đó.

-Tôi muốn xin lỗi cậu...chuyện hồi hôm bữa...tôi hơi mạnh tay – Minh bối rối.

-Không! Tôi cũng đánh cậu mà, vậy là huề nhé – Tường cười xòa.

-Như...cô ấy... vẫn khỏe chứ? – Minh ngập ngừng.

-Vẫn khỏe, chỉ có điều... Như nhất định không chịu vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe... - Tường âu rầu thấy rõ.

-Như không thích cái khung cảnh ẩm đạm ở nơi đó. Như sợ nếu vào bệnh viện một lần nữa thì chắc có lẽ là sẽ không còn ...cơ hội.. để...ra ngoài...một lần nữa..

Minh lặng lẽ khuấy ly café trước mặt, trong mắt anh hiện lên nỗi ưu sầu, một nỗi buồn âm đạm...

-Cậu phải giúp tôi.. – Minh chợt lên tiếng – Bằng mọi cách phải đưa cô ấy vào bệnh viện, sức khỏe của Như bây giờ đang rất yếu...

-Tôi biết rồi, cảm ơn cậu những ngày qua đã chăm sóc Như giúp tôi...mà...cậu...cậu thích Như phải không? – Tường chần chừ hỏi.

Minh trầm ngâm hồi lâu, anh lặng lẽ nhìn không gian trầm lắng bên ngoài, nói trong vô thức:

-Tôi không thích cô ấy...mà tôi đã yêu cô ấy mất rồi...

Tường cười xòa:

-Cậu còn nhớ... hồi Đại Học tại mình đã từng giao kèo chuyện gì hay không?

Minh ngớ người ra, anh thật sự không nhớ nổi anh và thằng bạn chí cốt đã từng giao kèo những gì..

-Nếu 2 đứa mình cùng yêu một người con gái, thì phải cạnh tranh công bằng, cậu đã nhớ chưa? – Tường nhấn nạt nhắc lại.

-Tôi...tôi thật sự không có quyền để cạnh tranh với cậu, Như yêu cậu và cậu cũng yêu Như, chuyện này ai ai cũng biết mà. – Giọng Minh trầm xuống.

-Cũng chưa biết được. Cậu biết không? Ngày trước cậu dùng bài hát “Chàng khờ thủy chung” để tỏ tình với Như, tôi bức tức lắm, chỉ muốn cho cậu một đấm! Còn bây giờ, tôi chợt nhận ra, cậu hay tôi..Như yêu ai đều không quan trọng. Quan trọng là ai có thể cho Như hạnh phúc được trọn vẹn... cho nên, cho dù Như có thích cậu, có yêu cậu, tôi cũng không trách móc gì cô ấy đâu – Tường vừa nhìn những hạt mưa rơi bên ngoài, trầm tư nói.

-Điều quan trọng bây giờ...cậu phải cho Như hạnh phúc được trọn vẹn... tôi chỉ giúp 2 người được tới đó, chúc 2 người hạnh phúc.. – Minh cười, trong mắt ẩn chứa một nỗi xót xa vô hạn.

19. Chương 19 : Lời Nói Dối Ngọt Ngào

-Heo con, xem anh có cái gì cho em này!

-Gì vậy? này, cầm anh kêu em bằng heo nha! – Như trừng mắt.

-Anh không nghe đấy! Làm gì anh nào?he he- Lại cười ranh – Em nhắm mắt lại đi!

-Làm gì cơ? – Như ngơ ngác.

-Nghe lời anh đi, ngoan đi anh thương!

Như ngoan ngoãn nhắm mắt lại...

-Được rồi! Mở mắt ra nào!!!!

Như mở to đôi mắt, nhìn xung quanh, sao chẳng có gì nhỉ? (ây za, cứ tưởng anh ta sẽ tạo bất ngờ, chả thấy bất ngờ nào cả ! thất vọng toàn tập! :(()

-Em nhìn ở đâu đấy? Ở gần thế này không nhìn?

Như ngơ người ra? Nhìn gì? Trong nhà cái gì cũng nằm yên một chỗ, chả có cái gì thay đổi thì có gì mà nhìn??

-Cô Hai ơi! – Tường dí dí ngón tay áp út của Như, đưa lên cho Như xem – Phản ứng chậm chạp thế? Anh đang cầu hôn em đó!

Như nghe đến 2 tiếng “cầu hôn”, bất ngờ nhìn xuống bàn tay của mình. À thì ra là... cảm giác bàn tay nặng hơn một chút ấy mà !

-Vậy là cầu hôn á hả? Chả giống trong phim Hàn Quốc chút nào, lãng...xẹt... - Như tỏ vẻ thất vọng thấy rõ.

-Há? – Tường há hốc mồm – Đây, biết bao cô muốn được như em mà không có đấy nhé!

-Em ư thêm! – Như quay mặt.

-Không thêm hả? Trả đây cho anh!

-Em không trả đấy – Như bướng bỉnh trêu Tường rồi bỏ chạy.

-Em đứng đấy cho anh!!!! Đồ heo con lì lợm!!!!!!

AAAA...bắt được em rồi.....

Làm sao mà Như có thể thoát khỏi tay Tường được chứ? Bằng chứng là bây giờ anh ta đã ranh mãnh ôm gọn Như vào lòng rồi...

-Em...Em...làm vợ anh nghe! – Tường thủ thỉ.

Như cười mỉm, toan định nói câu gì gì đó mà ai cũng biết thì trong lòng cô dâng lên một nỗi đau xót.

-Em...em...em...không... đồng ý... - Giọng Như nghẹn lại..

Hai tay Tường xoay Như lại đối diện với mình:

-Em nhìn thẳng vào mắt anh này... Em dám nói lại câu đó một lần nữa không?

Như cúi gầm mặt, cô không thể nói được, nhìn ánh mắt của Tường, Như không có đủ can đảm để nói ra câu đó. Tường biết trong lòng Như đang suy nghĩ gì, anh cười xòa:

-Nhấn của anh đã đeo vào tay em nghĩa là em đã đồng ý! Không được cãi, dám cãi anh cho ăn đòn!

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì nữa... nghe lời anh đi, ngày mai anh đưa em vào bệnh viện khám...

-Khô....

Không để Như nói hết câu, môi Tường đã chiếm trọn đôi môi Như.

-Anh chơi kỳ thật đấy! Toàn là hôn lén ! Không quân tử một chút nào! – Như đỏ mặt, xấu hổ.

-Anh còn nhiều trò không quân tử nữa! Có muốn thử không? – Tường cười...đều, nhìn Như, nụ cười rất không trong sáng, vô cùng không trong sáng ^.^

Như biết vậy nên cô không dám nói gì nữa hết. Thấy Như yếu thế, Tường được nước lấn tới:

-Ngày mai theo anh vào bệnh viện nha!

-Không! – Như nói mà không dám đối diện Tường (sợ gì thì ai cũng biết

—

).

Tường thở dài:

-Em lì thật đấy, vừa lì vừa cứng đầu! Vợ anh mà lì như thế sau này anh hành hạ cho em biết *_* - Lại cười đều.

-Em...em... nếu em vào bệnh viện... có phải em sẽ không ra được không? – Như lấp bắp hỏi.

-Em không hả?

-Anh dám chửi em à? Gan nhỉ? – Như véo tai Tường.

-Ui zaaaaa! Đồ hung dữ, đồ lì lợm, em như thế mà không hiểu sao anh lại yêu em. Ấy za, xem ra đó là một quyết định sai lầm. – Tường liên tục than thở.

Như trầm ngâm hồi lâu, cô đang suy nghĩ lại cuộc đời mình...

Cô không biết mình cương quyết như vậy là đúng hay sai?

Cô không biết... khi cô vào trong bệnh viện một lần nữa...thì có còn cơ hội để quay trở ra hay không?

Cô chỉ muốn...chỉ muốn những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình.... Không âu lo...không suy nghĩ...không sầu tư...

Cô chỉ muốn...chỉ muốn những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình....được hạnh phúc bên người mà cô yêu thương...

Chỉ vậy thôi... chẳng lẽ...như vậy là quá đáng lắm sao?

-Anh đã từng nghe một người nào đó nói “Nếu bạn nghĩ đến việc buông xuôi cuộc đời, bạn hãy suy nghĩ đến gương mặt hạnh phúc của cha mẹ bạn sẽ như thế nào khi biết bạn không còn trên đời này nữa”. Anh xin em đó, em không nghĩ cho em thì cũng phải nghĩ cho cha, mẹ em, hay ít nhất cũng phải nghĩ đến anh.... Có khi nào em nghĩ rằng nếu em còn hiện diện trên đời này..thì anh sẽ như thế nào hay không hả?

Tường kiên nhẫn khuyên nhủ Như, bằng mọi cách anh phải đưa cô ấy vào bệnh viện, bằng mọi cách anh phải cứu sống cô ấy.

Như ngẩn người ra.....

Cô không biết mình nên làm gì đây....

Tường nắm lấy đôi bàn tay của Như:

-Em nhìn xem, em đã đeo nhẫn của anh rồi thì em phải nghe lời anh. Anh tin, em sẽ có thể quay trở ra mà đường đường chính chính làm vợ anh! Nếu không, cô khác vợ được anh thì đừng có mà ân hận đấy nhé!

Như bật khóc, trong giờ phút này có Tường ở bên thì mọi ưu tư của cô đều tan biến hết. Cô ôm chặt lấy Tường:

-Anh không được phép cầu hôn người khác... em nhất định sẽ quay trở ra....anh không thoát khỏi em đâu! – Nước mắt Như cứ chảy dài.

-Em...em chịu...nghe lời anh rồi sao? – Tường ngạc nhiên.

Như vội vàng gạt đầu, trong giây phút này cô đã biết mình phải tiếp tục sống, phải sống vì cha mẹ, vì những người thân, và quan trọng là vì...vì cô đã nhận được một lời cầu hôn ngọt ngào nhất trên thế gian này.. &_&

**

-Bác sĩ, bác sĩ.. cho tôi biết, sức khỏe của vợ tôi thế nào rồi? – Tường hốt hoảng khi thấy ông cùng Như bước ra.

-Cậu, cậu phải kiểm tra người có thể hiến tủy cho cô ấy, sức khỏe cô ấy hiện giờ rất yếu, nếu như bị ngắt xủ một lần nữa thì tôi cũng không dám chắc được chuyện gì sẽ xảy ra.. – Bác sĩ ngần ngại nói.

-Tôi... bác sĩ... tôi có thể không? – Tường hỏi trong vội vàng.

-Anh Tường... đừng mà... - Ánh mắt yếu ớt của Như hiện lên một niềm lo lắng.

-Được, anh theo tôi đi kiểm tra – Bác sĩ khẽ nhắc kiếng, nhìn Tường từ đầu đến chân rồi bảo – Nhóm máu của cô ấy là nhóm máu hiếm, rất khó để tìm được một người có tủy phù hợp, để xem cậu và cô ấy có duyên hay không đã.

Tường khẽ nắm tay Như:

-Vợ yên tâm đi, đừng lo lắng gì hết, ngoan ngoãn ngồi ở đây nha.

Rồi Tường theo chân bác sĩ vào phòng kiểm tra...

10p sau.

Như ngồi ở đây mà trong lòng hiện lên một niềm lo lắng vô hạn, cầu mong cho tủy của Tường sẽ không thích hợp. Cô biết mình không thể liên lụy người mà cô yêu thương được... một mình cô ra đi đã đành, cô không muốn bất cứ người nào phải gánh chịu rủi ro giống mình, hưởng hồ chi đó lại là người mà cô yêu thương nhất. Chẳng phải khả năng cũng chỉ có 10% hay sao? Còn 90% còn lại khiến đầu óc Như rối bời lo lắng. Không được... nhất định không được...

Tường cùng bác sĩ bước ra. Hai người vừa đi vừa nói chuyện gì đó, khi thấy Như, Tường vội vã nói:

-Thật tiếc là tủy xương của anh không phù hợp, nhưng có một người đã đồng ý hiến tủy cho em khi người đó biết rằng tủy xương của người đó rất phù hợp với em.

Như thở phào nhẹ nhõm, tủy của Tường không phù hợp là tốt rồi.

-Anh và bác sĩ đã sắp xếp rồi, ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật, càng nhanh càng tốt nhe vợ yêu.

-Càng nhanh càng tốt ư? – Như lặp lại câu nói của Tường – Có phải chuyện gì cũng phải càng nhanh càng tốt?

**

Trong bệnh viện.

Minh đến gần bên Như, ánh mắt anh nhìn Như không ngớt. Như đang nằm trên giường, chuẩn bị cho bác sĩ tiến hành phẫu thuật. Như nhìn Minh, nở một nụ cười rất hiền:

-Anh có thể trả lời câu hỏi của tôi được không?

-Được, em cứ hỏi.

-Từ cái hôm đám cưới Ngọc Nhi, anh đã hoàn toàn thay đổi, từ ánh mắt, từ lời nói, từ giọng điệu, cả cách xưng hô anh cũng thay đổi, anh có thể cho tôi biết lý do tại sao không?

-Bởi vì... - Minh chần chừ trong giây lát – Tôi ...yêu ...em.... Ngay từ lúc em ngã nhào trên sàn nhà tôi đã yêu cái dáng vẻ ngây thơ vô tội của em, rồi đến lúc tôi tình cờ nghe hai nhân viên nữ nói chuyện với nhau

về chuyện em đang thiếu tiền về quê, tôi đã tìm cách giúp em, tôi không biết dùng lý do gì để đưa đến tận tay em số tiền đó nên tôi đã nói dối rằng đó là tiền thưởng của em... cho đến khi đám cưới Ngọc Nhi, tôi hoàn toàn bị chinh phục bởi vẻ đẹp của em. Hôm đó em giống như một nàng công chúa trong chuyện cổ tích, nét đẹp dịu dàng và thanh thoát. Rồi cũng cho đến khi Tường giới thiệu em là người yêu của anh ta, tôi chỉ biết cầm nín giấu tình cảm của mình ở trong lòng...

Như bất ngờ trước từng câu từng lời của Minh, cô hơi ngỡ ngàng trong giây lát. Cô không thể ngờ lại có người đơn phương yêu cô và lặng lẽ quan tâm cô đến từng ly từng tí như thế...

-Vì thế cho nên.. hôm nay em phải vượt qua... em phải cho tôi thấy rằng, em chính là người con gái mạnh mẽ nhất trên thế gian này....

Minh lặng lẽ lấy ra trên cổ mình một sợi dây có lá bùa bình an.

-Cố lên, tôi luôn ở bên em – Minh cười, một nụ cười rất nhẹ, nhưng Như biết, trong lòng anh đang dậy sóng, ngay cả cô cũng vậy, cô không thể không lo lắng cho ngày hôm nay, cũng có thể là cái ngày mà một anh chàng thần chết sẽ đến hôn cô, và đưa cô vào thế giới cực lạc (giống trong phim vậy ý)

-Anh Tường – Như lên tiếng – Anh Tường...chưa đến sao?

-À, Tường nó nói nó sẽ bận một chút.....

Như thất vọng, không được nhìn thấy Tường trong giờ phút này, lòng Như nhói đau vô cùng...

Đã đến giờ...

Bác sĩ đẩy Như vào phòng mổ... nước mắt cô trực trào trên khóe mi.. ngay trong những giây phút cuối cùng cô không gặp được Tường...lòng cô đang đau lắm..rất đau...

Một mình Minh đứng ở ngoài, anh mỉm cười:

- Cầu mong cho vợ chồng cậu bình an.

20. Chương 20 : Sự Thật Một Giấc Mơ

Như lờ mờ mở mắt, này giờ cô đã thiếp đi bao lâu rồi, khi mở mắt ra, khung cảnh cứ mờ mờ sao sao á... một nỗi buồn, Như nhắm tịt mắt lại.

-Sao thế? Có cần phải gọi bác sĩ không? – Giọng một người con gái

-Không cần, cứ để em con nó nghỉ ngơi một chút – Giọng một người phụ nữ.

Á á là sao đây? Sao nghe những giọng nói này quen quen, rất quen... chết! Là mẹ với chị Hai, ui da, đợt này tui rồi, ai kêu giấu nhem chuyện này làm gì? Mà ngộ, ai đã thông báo với gia đình cô thế? Cô mà biết là ai chắc cô mần thật người đó luôn quá ^.^ người đâu mà rảnh rỗi thế không biết...

- Cậu tên gì thế? Là bạn con Như nhà bác à?

- Dạ cháu tên Minh!

- Dù sao cũng cảm ơn cậu đã thông báo về gia đình bác. Con bé này nó cứng đầu lắm, cái gì cũng khẳng khái giữ một mình, không bao giờ chịu chia sẻ với ai hết.

À há, thì ra là tên Minh này, cái con người này rảnh rỗi nhỉ? Cứ để cho cha mẹ cô lo lắng như vậy anh ta vui lắm hay sao á.... Đau lòng quá.....

Không, không thể cứ nằm mãi nơi này được, phải ngồi dậy, phải ngồi dậy thôi, không được để cho người khác lo lắng như thế.....

Như mở to đôi mắt đảo đảo nhìn xung quanh, ủa? đâu phải cuộc họp gia đình đâu, làm gì mà đầy đủ và “long trọng” thế không biết?

-Con tỉnh rồi à? Con cảm thấy thế nào rồi? – Mẹ Như lo lắng hỏi.

-Dạ. con không sao, không sao ạ.

-Vậy là tốt rồi, làm mọi người lo lắng cho em này giờ - Chị Hai Như vui vẻ nói.

-Anh Tường, anh Tường đâu rồi hả mẹ? – Như lo lắng hỏi.

-À nó đang.... – Mẹ Như chợt lúng túng.

-Tường nó đang bận giải quyết chút việc! – Minh trả lời

Như chợt thất vọng. Công việc... công việc.. lại là công việc. Lúc vào phòng phẫu thuật Tường không đến được, là công việc. Lúc phẫu thuật xong cũng không thấy bóng dáng anh ấy đâu, lại là công việc. Công việc của anh ấy quan trọng hơn người vợ này chắc?

Nói cho cùng thì Như đã vượt qua được chuyện này rồi nhỉ? Ca phẫu thuật rất thành công, được bác sĩ cứu khỏi nộ hân của thần chết. Dù sao cũng phải cảm ơn ông trời và cũng cảm ơn ông Diêm Vương đã không nỡ mang cô đi. (sao không cảm ơn người đã hiến tủy cho cô nhỉ?)

-Cô tỉnh rồi à? – Một cô gái đang lĩnh khinh mang vào không biết bao nhiêu là hoa quả, trái cây.

Mọi người đảo đảo nhìn nhau, rồi nhìn sang Như. Như chợt lắc đầu. Minh nói:

-Cô à, hình như cô vào nhầm phòng thì phải?

-Không – Cô ta phân bua – Em không nhầm đâu, đây chẳng phải là phòng bệnh của cô Lê Huỳnh Như sao?

Mọi người lại nhìn nhau một lần nữa, rồi cũng chẳng ai biết được chuyện gì đang xảy ra.

-Vậy cô là...? – Như tò mò hỏi.

-Tôi tên Kiều My, là bạn...của anh Tường. – Cô gái nở một nụ cười rất nhẹ.

-Kiều My? Là cô? – Minh quay quắt người qua cô gái ban nãy, thì ra là cô ta. Anh đã từng nghe Tường nhắc về người con gái này, một cô gái không đơn giản một chút nào.

-Anh biết em sao?

-Anh biết cô ấy sao?

Cả Như và My đồng thanh hỏi.

-Đúng, tôi đã từng nghe Tường nhắc đến cái tên Kiều My, hôm nay mới được gặp.

-Thì ra là vậy? Hôm nay tôi đến đây thăm anh Tường, sẵn tiện ghé qua thăm cô luôn – My tươi cười.

-Cái gì? – Như ngạc nhiên, ánh mắt cô chợt nhìn sang Minh đang bối rối – Cô đến thăm anh Tường?

Minh lắc đầu ngao ngán, ầy za, kế hoạch nói dối sắp bị lộ rồi.

-Ừ, cô không biết sao? Anh Tường là người hiến tủy cho cô đó, đừng nói với tôi cô không biết chuyện này nha. – Từng câu nói của My hình như có gấn móc câu thì phải?

-Như à, nghe tôi nói... – Minh cố gắng phân trần rằng mình có lý do.

-Xin lỗi... – Như lạnh băng – Tôi muốn nói chuyện riêng với Kiều My.

-Như à, nghe tôi nói đi...

-Tôi muốn nói chuyện với Kiều My – Như nói gần như hét lên.

Cũng phải thôi, cảm giác bị người khác lừa là như thế nào ai cũng hiểu, mà người lừa cô không phải xa lạ gì, là người cô yêu nhất, là người âm thầm yêu cô, là người mẹ, người chị cùng sống chung với cô trong một mái nhà. Chứ có phải người xa lạ gì?

Mọi người lặng lẽ nhìn nhau rồi từ từ ra ngoài, trong phòng bây giờ chỉ còn 2 người.

Như nhìn My, bất chợt hỏi:

-Hình như cô muốn nói với tôi chuyện gì thì phải?

-Thì ra cô là người con gái mà anh Tường đã chết mê chết mệt – My nói mà không nhìn thẳng vào Như.

Câu nói này hình như hơi quá rồi nhỉ?

-Có gì ngạc nhiên à? – Như tròn mắt, linh cảm có điều gì không tốt lành sẽ đến.

-À, không có gì, chỉ có điều chuyện của 2 người là chuyện trước đây, tôi là người rộng lượng, không trách cứ – My mãi mê gọt trái lê đang dang dở.

-Ý cô là sao? – Đầu óc Như rối bời, cũng chẳng hiểu cô ta đang muốn nói cái gì? Những lời nói của cô ta hình như đang nâng dần cấp độ thì phải?

-Cũng đơn giản thôi, nể tình cô đã từng là bạn gái của anh Tường, nên tôi cũng thông báo cho cô một tiếng. Tôi và anh Tường sắp làm đám cưới, mong rằng ngày đó cô sẽ có thể đến dự....

Như há hốc mồm, tròn xoe mắt, không hiểu cô ta đang nói cái quái gì đây nữa, có phải là uống rượu nhiều quá rồi say không?

-Cô không cần phải ngạc nhiên như thế, cũng không cần phải thắc mắc làm gì. – My cười nửa miệng.

-Tôi không tin – Như kiên quyết, không thể, không thể, nhất định không thể có chuyện này xảy ra.

-Nếu tôi nói – My dừng tay đang gọt trái lê, nhìn thẳng vào Như – Tôi có thai với anh Tường, thì sao?

-Không, không thể nào!!!!!! – Như bịt chặt 2 tai lại, không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

-Nếu anh Tường còn yêu cô, thì chuyện anh ấy hiến tử cho cô phải nói cho cô biết chứ? Anh Tường chỉ đùa giỡn với cô thôi. Cô đừng nghĩ anh Tường hiến tử cho cô là vì anh ấy yêu cô, cô lầm rồi, vì anh ấy thấy cô đáng thương nên muốn bù đắp lại cho cô thôi – My cười, một nụ cười không hề đơn giản – Nói chung là, ngày đó cô nhất định đến dự, phải đến để xem chú rể của mình đang đám cưới với người khác – My lấy túi xách, đứng dậy – Tôi phải về chuẩn bị cho lễ cưới, chào cô.

My kiêu ngạo bước ra khỏi phòng để lại cho Như cảm giác đầy hụt hẫng. Thật ra chuyện này là sao? Chuyện này là thế nào? Tại sao....Tại sao....tại sao lại xuất hiện một người con gái nói này nói kia? Tại sao....tại sao..tại sao anh Tường..lại có thể như thế? Tại sao anh ấy lại thương hại mình? ??? Hàng tá câu hỏi xuất hiện trong đầu Như mà không có câu trả lời. Khóe mắt cô cay cay, hình như cô lại khóc thì phải...

Nãy giờ Minh đứng bên ngoài, thấy My “vô tư” bước ra, Minh hỏi lạnh lùng:

-Cô đã nói những gì với Như?

-Nói gì cơ?- Vẻ mặt My ngây thơ vô (số) tội.

-Tôi hỏi cô đã nói những gì với Như? – Minh kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi một lần nữa – Tôi được biết rằng con người cô không hề đơn giản.

My cười, nụ cười xinh đẹp trên môi My phải nói là say đắm lòng người:

-Anh làm gì mà lo dữ vậy? Thật ra, chỉ là.... – Giọng My ngọt như mía lùi, cô ta nhìn Minh bằng ánh mắt tha thiết, tay cô nắm chặt cánh tay Minh – Chỉ là.....

Minh khinh bỉ nhìn cử chỉ của My, anh lạnh lùng hất tay cô ta ra, nhếch môi:

-Cô đúng là không biết xấu hổ!

-Gì chứ? Em không đẹp bằng cô ta sao? – My cười nửa miệng.

-Cô không có gì để so sánh với cô ấy – Minh nhìn Như đầy khinh bỉ – Mà hình như...tôi đã gặp cô ở đâu thì phải?

My tức giận trước câu nói của anh ta, cô nhìn Minh không chớp mắt:

-Đàn ông các anh không biết bị cô ta cho uống bùa mê thuốc lú gì mà mê muội hết, tội nghiệp...tội nghiệp...
haizzzzz!!!

Nói xong My kiêu diễm bước đi. Một mình Minh đứng đó, anh cố lục lại kí ức xem đã từng gặp cô ta ở đâu, nhưng anh không tài nào nhớ nổi.

**

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, thấy Như đang ngồi đó, cô không khóc không cười, đôi mắt ráo hoảnh nhìn xa xăm...

-Cô ta đã nói những gì với em? – Minh lặng lẽ đến gần bên Như, ôn tồn hỏi.

-Không có gì – Như trả lời không chút cảm xúc, đôi mắt vô hồn cứ lẳng lẳng nhìn ra cửa sổ.

Minh đặt 2 tay lên vai Như, xoay Như đối diện với mình:

-Em nói thật cho anh biết, anh biết em đang nói dối.

Như lặng lẽ nhìn Minh, thực tế cô không thể che giấu được bất cứ chuyện gì qua ánh mắt tinh tường của anh ấy.... nỗi đau chợt ứa về... Như bật khóc...

-Anh ấy...anh ấy...sắp cưới vợ rồi...

-Gì cơ? – Minh vô cùng bất ngờ khi nghe được những lời đó – Em nói ai?

-Anh Tường... anh ấy...sẽ... cưới My...cô ấy...cô ấy... đã có...thai.... – Như không nói được trọn vẹn vì bị những tiếng nấc làm nghẹn lại.

-.....

-Tại sao? Tại sao vậy? Em ghét anh ấy...em ghét anh Tường...em ghét cay ghét đắng cái sự thương hại của anh ấy....

Như tựa vào lòng Minh khóc nức nở, nước mắt Như cứ thế, cứ buông bình mà rơi xuống.... những giọt pha lê từ khóe mắt Như rơi ra mà lòng Minh đau như cắt... có lẽ cô ấy đã dồn nén hết chúng vào trong lòng, cho nên bây giờ mới đau khổ như vậy.

Như vô tình làm trái tim Minh đau lên từng cơn, anh xót xa cho người con gái anh yêu lại phải chịu hết đau khổ này đến đau khổ khác, ông trời có quá bất công hay không?

Minh lặng lẽ lau từng giọt nước mắt trên mặt Như, nhẹ nhàng nói:

-Em đừng như vậy nữa, anh đau lắm.

-Em không thể... không khóc...cứ nghĩ đến chuyện đó, trái tim em như bị ai đó bóp chặt.... em không thể thở nổi...em...em....

-Như, em tỉnh lại đi – Minh hốt hoảng khi thấy Như ngất đi trên vai anh – BÁC SĨ, LÀM ƠN GỌI BÁC SĨ
- Minh hét lên.

**

-Mấy người có biết đang làm gì không hả? Cô ấy vừa mới phẫu thuật xong, sức khỏe còn đang rất yếu –
Bác sĩ tức giận.

-Xin lỗi... cô ấy có bị sao không bác sĩ? – Minh hốt hoảng.

-Cô ấy hiện giờ đã ổn, nhưng mà tôi xin mọi người, hãy để bệnh nhân được yên tĩnh, đừng quấy rầy cô ấy nữa – Bác sĩ thở dài.

Minh thở phào nhẹ nhõm, này giờ anh cứ bồn chồn lo lắng, nhưng bây giờ anh có thể yên tâm được rồi.

**

Reng...reng...reng...

Reng....reng....reng....

-Ồn ào quá đi mất, ai quấy rầy ta thế này... - Tường lâu bầu. Anh quên mất mình vừa mới phẫu thuật xong nên vô tình xoay người vớ lấy cái điện thoại đang reo...-Ui za..... đau quá – Anh nhắm mắt la lên...

-Alo.. dạ con nghe mẹ..

-Tôi không biết anh đã làm cái trò hay ho gì ở bên ngoài, để bây giờ con gái người ta vác cái bụng bầu đến nhà tôi là sao? – Giọng quát mắng vang lên trong điện thoại, Tường phải đưa điện thoại ra xa để không bị thùng màng nhĩ.

-Mẹ, mẹ nói cái gì con không hiểu?

-Con à, chẳng lẽ con không biết những gì con đã làm sao? Mẹ muốn con về nhà ngay lập tức.

-Nhưng mẹ ơi, con đâu....

Tút...tút...tút....

Đầu óc Tường nặng trĩu, mặt vẫn còn nhăn vì cơn đau ban nãy. Anh mới chợt nhớ ra mình mới vừa phẫu thuật. Đầu anh cứ nhức bang bang, lại gặp thêm chuyện mà lão bà bà quát mắng ban nãy, chẳng biết lại có chuyện gì nữa đây.

-Hai, Hai tỉnh rồi hả? – Nhỏ Thư tươi cười khi thấy ông anh “trời đánh” của mình đã ngồi dậy được.

-Như....Như thế nào rồi – Anh vội vàng hỏi.

-Dạ, em không biết, nãy giờ em trông coi quán, mới vắng khách rảnh tí em mới ghé qua thăm anh, mà anh thế nào rồi? – Giọng con bé lo lắng.

-Anh mày không sao – Tường cười xòa cho con bé khỏi phải lo lắng – Để anh đi thăm chị Hai của mày.

Nhỏ Thư tròn xoe mắt.... Hai nói cái gì cơ? Vậy là anh và chị Như....(ôi giờ lại suy nghĩ cái gì nữa đây!^.^)
rồi cười khúc khích.

Tường cú vào đầu nhỏ em iu quý của mình:

-Con nít đừng nên suy nghĩ chuyện người lớn, thôi anh đi đây.

-Khoan đã – Nhỏ Thư gọi với theo – Cho em đi theo với!

Tường mắt tròn mắt dẹt nhìn nhỏ em của mình, không hiểu con bé này muốn gì nữa đây? Nhưng nhìn nét ngây thơ vô (số) tội của con bé, anh không đành lòng mà từ chối. Tường đưa tay ra:

-Đi thôi!

**

Tường chợt thấy phòng bệnh của Như, anh đẩy cửa bước vào, Minh đang đứng trong phòng, lưng dựa tường, gương mặt lạnh lùng với đôi mắt hút hồn này không biết đã làm nhỏ Thư “chết hụt” bao nhiêu lần rồi! ^.^
haizzzzzzzz.

-Quốc Minh – Tường gọi – Cậu cũng ở đây à?

Đôi mắt Minh khẽ lay động khi nghe ai đó nhắc đến tên mình, anh nhìn hai anh em Tường đang bước vào rồi quay mặt đi, không nói gì.

-Như vẫn chưa tỉnh à? – Thấy Minh không trả lời câu hỏi của mình, Tường kiên nhẫn hỏi thêm.

-Huỳnh Thư, em trông chị Như giúp anh tí – Minh khẽ nói với Thư làm con bé ngây người ra, đây là câu nói lịch sự nhất mà nó được nghe từ miệng anh.

-Tôi muốn nói chuyện với cậu – Minh liếc nhìn Tường, rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Tường hiểu ý liền đi theo Minh ra ngoài khuôn viên bệnh viện.

-Có chuyện gì à? – Tường chợt hỏi khi thấy Minh nãy giờ cứ im lặng.

-Nếu bây giờ cậu không phải là bệnh nhân mới phẫu thuật xong thì tôi sẽ cho cậu một đấm! – Minh lạnh tanh.

-Có chuyện gì sao? – Tường lo lắng hỏi Minh – Tôi làm gì có lỗi với cậu à?

-Không phải có lỗi với tôi, mà có lỗi với Như. Hôm nay Kiều My đã đến bệnh viện tìm Như...

Tường càng lúc càng mơ hồ, anh thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Cậu còn giả vờ? Nói cho tôi biết, có phải cậu và My đã..... – Minh ngưng giọng, nhìn phản ứng của Tường, anh đang “đơ như cây cơ” không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Minh thở dài, nói tiếp – My đã có thai với cậu, phải không?

Tường hoàn toàn bàng hoàng, cái quái gì đang xảy ra vậy? Anh không hiểu Minh đang nói gì nhưng anh cảm nhận được Minh đang cố gắng nén giận để không phải xé xác anh ra thành trăm mảnh.

-Như đã biết chuyện đó, cô ấy đã bị sốc nặng và phải gọi bác sĩ một lần nữa, nói cho tôi biết... đó không phải là sự thật... – Minh nhìn qua Tường, trong đôi mắt còn hiện lên niềm hi vọng dù biết hi vọng đó rất mong manh.

Tường lặng người, trong đầu anh đang mường tượng về lễ cưới ngày hôm đó. Sau khi ghen tuông vô cớ với thằng bạn chí cốt, anh đã dửng dưng bỏ ra đi, hình như sau đó anh có vào quán bar, rồi sau đó anh đã gặp Kiều My – bạn gái cũ của anh, rồi sau đó...sau đó... anh không thể nhớ được chuyện gì nữa. Anh chỉ nhớ rằng sáng hôm sau thức dậy anh đã thấy mình nằm bên cạnh My, chẳng lẽ.... tối hôm đó....

-Chết rồi, cô ta đã đến nhà tôi, không biết cô ta đã nói những gì với mẹ tôi nữa – Anh chợt nhớ đến cuộc gọi của mẹ ban nãy.

-Khoan đã, cậu ổn chứ? – Minh đặt tay lên vai bạn mình – Tôi tin cậu không phải là người như vậy, nhưng cậu phải giải quyết cho ổn thỏa chuyện này.

-Cám ơn cậu đã tin tôi, tôi ổn mà, tôi có thể tự lái xe về, phiền cậu chăm sóc Như – Tường mỉm cười vì đã tìm được người tin tưởng mình, anh quên mất mình mới vừa phẫu thuật xong, anh quên hết nỗi đau của bản thân mình, trong lòng anh bây giờ đang lo sợ cho sức khỏe của Như, nỗi đau của Như cũng chính là nỗi đau của anh...

Anh lái xe với tốc độ nhanh nhất... linh cảm báo cho anh biết, có chuyện chẳng lành sắp sửa xảy ra...

-Chị Như, chị tỉnh rồi à?

Nhỏ Thư đang ngủ ngon lành chợt bị lay động, nó mở to đôi mắt đen láy xem ai cả gan dám phá giấc ngủ của mình, chợt nó bắt gặp Như đang nhìn nó chăm chú.

-Chị nhìn gì vậy? – Nó ngượng ngùng.

-Không có gì, chị thấy em và anh Tường có nhiều điểm rất giống nhau – Như cười hiền, trông cô lúc này thật xanh xao và yếu ớt nhưng nụ cười trên mặt cô có thể tạo cho người đối diện một cảm giác gần gũi, thân thiện.

-Vậy à? – Con bé cười tinh nghịch, nụ cười đẹp như tia nắng sớm mai, đôi mắt to tròn đen láy lung lay khiến Như cứ muốn nhìn mãi không thôi – Ai cũng nói vậy hết á!

Như thất thần nhìn con bé. Nó sở hữu một đôi mắt đẹp, trong veo to tròn như 2 hòn bi ve, một gương mặt thiên thần và lúc cười thì đôi môi đỏ mọng của nó càng đáng yêu. Như nhìn thấy được nét ngây thơ hồn nhiên của một đứa con gái 18 tuổi, cái tuổi biết yêu, biết ghét, cái tuổi chưa biết bao mơ mộng, hoài bão và những rung động của tình cảm mới chớm. Một đứa con gái không bao giờ biết bận tâm lo lắng, đơn giản vì nó không cần phải lo lắng gì hết, tất cả đều do Tường – anh 2 của nó lo tất tẩn tật. Cuộc sống và tình yêu đối với nó thật tươi đẹp, thật đơn giản. Chả bù cho Như, 16 tuổi khi mới học năm đầu của cấp III đã bắt đầu tập tành đi làm thêm, thích tự do “lăn lộn” với đời, 17 tuổi bắt đầu “ra đời” sống tự lập, bắt đầu biết kiếm tiền từ việc kinh doanh. Cho đến khi Như tìm được hạnh phúc của mình với mối tình đầu, Như bắt đầu biết thế nào là dựa dẫm vào người khác. Và cũng cho đến khi chia tay mối tình đầu, cô đã tự rút ra một bài học đắt giá của cuộc đời. Từ lúc đó, Như càng lúc càng cứng cỏi gai góc, tưởng chừng không bao

giờ phải yếu đuối và dựa dẫm vào người khác... cho đến khi... cô gặp được Tường, anh ấy đã thay đổi cuộc đời cô, cho cô một cái nhìn khác hơn về cuộc sống... và bây giờ, một lần nữa cô cảm thấy bản thân mình bị bỏ rơi :((

-Chị Như, chị làm gì nhìn em dữ vậy? Làm em ngượng chết đây này !- Con bé lại cười tinh nghịch, nụ cười trông thật đáng yêu.

Như chợt giật mình, phát hiện ra mình hơi...vô duyên, cứ nhìn chăm chăm vào con bé như thể không làm nó ngượng mới là chuyện lạ.

-Chị Như hiền và dễ thương thật đấy, chẳng trách anh Tường cứ nhắc đến chị suốt!

Câu nói vô tư của con bé khiến tim Như đau thắt lại, cô cố gắng tự nhủ với lòng mình là không bao giờ được khóc, không bao giờ được yếu đuối nữa...

-Anh Tường đâu rồi? – Như hỏi trong vô thức.

- Anh ấy với anh đẹp trai gì đó đang nói chuyện. Em nghe nói là chuyện riêng gì đó!

-Anh đẹp trai? – Như mở to mắt tỏ vẻ không hiểu. Cô thật sự không biết cái anh đẹp trai gì gì đó mà con bé vừa nói đến là ai, không giấu được vẻ tò mò.

Nhỏ Thư thấy Như không hiểu, nó cười ngây thơ:

-À, em quên, cái anh mà cao cao, trắng trắng, đẹp đẹp mà hôm bữa đi ăn kem với chị mà gặp em với anh Tường đó! - Nói đến đây mặt con bé đỏ ửng lên như người uống rượu say – Anh ấy thật đẹp, thật hiền, chỉ có điều.... – Giọng con bé trầm xuống, lộ vẻ thất vọng thấy rõ – Anh ấy khó gần quá chị à!

Như cười cười xoa đầu con bé:

-Anh Minh không khó gần đâu pé à, anh ấy dễ thương lắm, tại em không nói chuyện với anh ấy nhiều nên em không biết đấy thôi!

-Vậy hả chị? Mà chị mới nói anh ấy dễ thương, vậy chị có thương anh ấy không? – Câu hỏi quá ngây thơ của con bé khiến Như bật cười thành tiếng.

-Ấy chết, em quên, em nói câu này anh Hai mà nghe được chắc em chết – Con bé lo lắng.

Như không quan tâm đến những gì con bé đang nói, vì nó cứ nhắc đến Tường làm Như chợt nhớ đến những niềm đau mà không không muốn khơi gợi lại. Bất chợt Như nhìn con bé, nhỏ giọng hỏi:

-Em có thích chị không?

-Dạ thích, em càng thích hơn khi chị làm chị Hai của em – Con bé ngây thơ trả lời.

-Nếu....nếu người làm chị Hai của em là người khác, không phải là chị... vậy... - Như bỗng ngưng giọng, cô không biết tiếp theo phải nói những gì.

-Em chỉ thích chị Như thôi, anh Tường cũng chỉ thích chị Như thôi! – Mặt con bé đượm buồn – Chị Như, chị phải khỏi bệnh, chị không khỏi bệnh thì anh Hai em sẽ không bao giờ cười nữa đâu.

Như lặng im không nói gì, cô có thể nói gì nữa đây? Nói rằng “Anh Hai của em sẽ lấy người con gái khác, không phải là chị?” hay nói rằng “Anh Hai của em sẽ không bao giờ buồn vì chị đâu?” sẽ khiến con bé càng buồn thêm nữa. Như không đành lòng nhìn một đứa con gái ngây thơ hồn nhiên kia phải buồn bã, con bé phải xứng đáng được vui vẻ, được hạnh phúc.

**

Minh lặng lẽ bước vào phòng bệnh của Như, thấy 2 chị em đang nói chuyện, anh mỉm cười, một nụ cười thật hiền. Lúc ấy con bé Thư nhìn thấy được rằng khềnh cực duyên của anh, tim nó cứ nhảy loạn xạ, bất giác mặt đỏ bừng...

Như cũng thấy Minh bước vào, cô mỉm cười yếu ớt:

-Anh không lo việc kinh doanh ở cửa hàng sao? Em thấy anh cứ chạy tới chạy lui trong bệnh viện hoài, bỏ cửa hàng ai lo?

-Anh đóng cửa cửa hàng mấy ngày nay rồi, cửa hàng đang thiếu nhân viên, cộng thêm anh đang muốn mở rộng cửa hàng theo như phương hướng phát triển trong bài báo cáo của em nên anh đóng cửa trong một tuần.

-Vậy à? – Như mừng rỡ - Vậy là bài báo cáo của em có tác dụng nhỉ?

Minh cười xòa, sao càng lúc càng thấy anh ta cười nhiều nhỉ?

-Bài báo cáo của em nếu so với trình độ của sinh viên năm nhất thì đã vượt qua tiêu chuẩn, nhưng nếu so với anh thì thua xa đấy nhé!

-Hứ! Có gốc mới so sánh với anh – Như nguýt dài – Được, được, bỗng cô nương đây cũng quá tài giỏi rồi, không cần các người phải khen ngợi đâu nhé!

Cả Minh và nhỏ Thư đều phá lên cười, nụ cười giòn tan của con bé khiến cho người ta dù có mệt mỏi đến đâu đi chăng nữa thì cũng dần dần tan biến. Như cảm nhận được điều đó, trong lòng Như bây giờ đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

Như liếc nhìn qua Thư, con bé đang nhìn Minh không chớp mắt trong khi anh ta cứ liên tục lướt mắt trên tờ báo. Như tăng hăng nhẹ:

-Thư, hồn của em đâu mất rồi?

Minh đang chăm chú cũng phải ngược mắt lên xem chuyện gì đang xảy ra, anh bắt gặp ánh mắt ngây ngất của con bé nhìn mình, anh ngượng ngùng cúi xuống đọc cho xong tờ báo, nên anh không phát hiện rằng mặt con bé đang đỏ ửng khi bắt gặp cái nhìn của anh.

-Á, em quên, em định nấu cháo cho chị Như mà em quên mất, anh chị đợi em nhé, em về nhà nấu rồi đem qua liền.

Nói xong con bé chạy vụt đi, một niềm vui khôn tả hiện lên trên nét mặt rạng ngời của con bé.

Khi trong phòng chỉ còn lại 2 người, lúc này Như mới mở miệng hỏi:

-Anh Tường đã nói gì với anh?

Đôi mắt Minh chợt lay động, tuy nhiên đôi mắt ấy cũng không rời khỏi tờ báo:

-Em muốn biết?

-Vâng! – Như gật đầu chắc nịch.

Minh gấp tờ báo, ngược mắt lên nhìn Như, cô đang nhìn anh với ánh mắt tràn đầy hi vọng, cô hi vọng rằng, chuyện đó chỉ là hiểu lầm.

-Em phải bình tĩnh nghe anh nói – Minh nhìn thẳng vào Như, nhẹ nhàng.

-Vâng!

-Đó là sự thật, Kiều My đã đến nhà Tường nói chuyện với cha mẹ cậu ấy, và kết hôn là chuyện sớm muộn – Giọng Minh càng lúc càng nhỏ, dường như anh không muốn cho Như nghe hết câu nói của mình.

“Biết ngay mà, mày phải biết rằng, mày và anh ấy là người của hai thế giới, Huỳnh Như à, mày tỉnh lại, tỉnh lại, ngay từ đầu mày không nên chấp nhận tình cảm của anh ấy làm gì... bây giờ, một lần nữa mày nên buông tay anh ấy ra đi, Như ơi!”

-Em biết mà...

Như thoáng buồn, cô lặng lẽ tháo chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay áp út của mình, một ký ức chợt ùa về, nhớ lại cảnh Tường cầu hôn mình, Như chợt cười, một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má.

-Cái này, anh trả cho anh Tường giúp em. Em phải đi một thời gian.

-Đi ...? – Minh tỏ vẻ không hiểu.

-Không có gì đâu, chỉ là ban nãy có người bạn điện thoại cho em, nói rằng vài ngày nữa trường sẽ tổ chức lễ sơ kết học kỳ, trao học bổng cho sinh viên đạt thành tích cao. Và em may mắn được nhận học bổng cao nhất của trường, còn nữa – Mắt Như sáng rực lên – Đơn vị tài trợ học bổng lần này sẽ tài trợ một suất học bổng du học ở Mỹ, vì thế....

-Vì thế, em quyết định đi? – Minh ngắt lời Như.

-Vâng! – Như lại gật đầu chắc nịch.

-Em chắc chắn? – Minh nghi ngờ hỏi lại.

-Vâng! Em quyết định rồi, sau khi xuất viện em sẽ thu xếp thời gian.

Một chút thoáng buồn hiện lên trên đôi mắt Minh, anh im lặng không nói gì....

Như đang trốn tránh sự thật.

Anh biết rõ điều đó...

Nhưng anh có thể làm điều gì đây?

Quyết định của Như, không ai có thể thay đổi...

Đây cũng là cơ hội cho Như đi học hỏi thêm nhiều điều...

Vì vậy....anh đành phải nhìn Như...từ từ rời xa mình....

-Em sẽ đi bao lâu? – Minh chợt hỏi.

-3 năm, 4 năm, hoặc nếu điều kiện bên đó thuận lợi, em sẽ không về - Như vô tình trả lời mà quên mất sự thay đổi trên gương mặt Minh.

-Tùy em thôi – Minh đứng dậy – Quyết định của em không ai có thể thay đổi, anh chỉ có thể chúc em sớm thành công.

Minh bước ra, lòng nặng trĩu. Một cảm giác đau nhói dâng lên trong tim. Anh đang đau, rất đau. Anh chỉ muốn giữ Như ở mãi bên mình, nhưng không được nữa rồi.

**

Tiến con gái ra sân bay, mẹ Như rơm rớm nước mắt, cứ nắm chặt tay cô bé không buông. Thấy mẹ mình như vậy, Như không đành lòng mà bước ra đi. Cô nhận thấy mình quá bất hiếu, chưa kịp tạ ơn cho cha mẹ ngày nào mà bây giờ cứ muốn đi hết nơi này đến nơi khác. Nhưng... nhưng mà... Như không thể không đi, đây có thể nói là một cơ hội rất tốt để cô có thêm kiến thức chuyên ngành, có thêm nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống sau này; hơn nữa, đây là cái cơ duy nhất để để cô không phải đối mặt với cái sự thật phũ phàng kia, để cô không phải đau lòng khi nhìn thấy người mình yêu tay trong tay bước lên lễ đường với người con gái khác...

-Con gái, sao con cứ đi hoài vậy? Con gái lớn rồi, phải tìm một chỗ ở tạm, chứ cứ đi thế này hoài thì làm sao mà mẹ hết lo lắng đây con? - Mẹ Như ôm chặt cô vào lòng, thủ thủ.

-Mẹ à, mẹ đừng lo lắng cho con, con tự quyết định được tương lai của mình mà, mẹ yên tâm đi – Cô nhìn thẳng vào đôi mắt mẹ, đôi mắt chứa đựng biết bao nỗi cực nhọc, lo toan, gánh vác, không cầm lòng được, cô lại khóc – Mẹ yên tâm đi, con sẽ trở về, nhất định con sẽ trở về, mẹ thấy đấy, con đã từng mắc một căn bệnh tưởng chừng không thể vượt qua nổi, nhưng cuối cùng ông trời cũng không đành lòng để con ra đi; cho nên... con sẽ không sao đâu mẹ à...

Như cố gắng an ủi mẹ mình cũng như đang động viên chính bản thân mình. Mẹ Như mỉm cười, nụ cười thật hiền:

-Con phải trở về, phải lấy chồng, phải ẹ một đứa cháu mẹ mới yên lòng được.

Một lần nữa Như không cầm lòng được, nước mắt lại rơi.....

Minh lặng lẽ đứng gần 2 mẹ con, anh không nói gì được nữa. Anh cố ngăn cho nước mắt mình không rơi xuống....

Ở đâu đó một góc tường, một chàng trai lặng lẽ nhìn người con gái mình yêu bước ra đi, nhưng không thể làm gì được. Anh không biết phải nói gì với cô ấy, anh không biết phải làm gì khi nhìn cô ấy bước ra đi. Anh biết, lỗi tại anh, tại anh không biết giữ hạnh phúc cho riêng mình; chỉ tại anh mà 2 người lại phải cách xa nhau... Bàn tay anh nắm chặt chiếc nhẫn, chiếc nhẫn chứng minh tình yêu của 2 người, chiếc nhẫn mà anh đã vội vàng đeo vào tay Như vì sợ cô ấy sẽ từ chối rồi cuối cùng Như đã vội vàng tháo nó ra... chiếc nhẫn ấy... anh sẽ chỉ giữ cho riêng mình anh, vì Như không cần đến nó nữa rồi...

“Người ta thường nói nước mắt chỉ nên rơi cho người ở lại

Giọt nước mắt không nên rơi vì một người ra đi

Vì sao...tại sao anh đây không giống như người ta...

Ngày em đi giọt lệ anh đã rơi

Từ khi em đi nơi đây vắng em chỉ mình anh

Tìm em trong giấc mơ từng đêm

Lòng anh thầm mong có 1 ngày...

Bước chân em sẽ về đây và ta sẽ xóa mọi lỗi lầm

Nếu nước mắt sẽ làm em quay trở về thì anh sẽ...anh sẽ khóc vì em

Nước mắt ấy mang tình yêu chân thành mà từ trong con tim dành cho em”

(Không thể ngăn dòng nước mắt – Yuki Huy Nam)

Và...anh đã...không thể ngăn được dòng nước mắt đang chảy trong tim mình...

“Như ơi, anh yêu em, anh yêu em đến suốt đời suốt kiếp” – Một mình Tường âm thầm với nỗi đau, anh chỉ còn biết lặng thầm chúc Như được hạnh phúc..

21. Chương 21 : Đối Mặt.

-Sáng rồi! Có thức không thì bảo? – Một cô gái cố gắng lay động nhỏ bạn mình đang chìm trong giấc ngủ say.

-Gì vậy? Cho ngủ chút đi – Cô gái đang ngủ ào ào.

-Cậu không định về Việt Nam à? – Cô bạn nhắc khéo nhỏ bạn yêu quý của mình.

-Về Việt Nam....làm gì cơ chứ - Giọng điệu đang ngái ngủ khiến cho nhỏ bạn thở dài..

-.....

-Á á á á á.... Đúng rồi, về Việt Nam, hình như công ty mình còn một hợp đồng định ký kết với công ty gì gì đó ở Việt Nam... chết cha...không nhớ nổi là công ty gì..... Haizzzzzzzzzzzzzzzzzz – Như gãi gãi đầu, là công ty gì nhỉ? Tại sao không thể nhớ nổi? Hay là cô sớm mắc chứng bệnh đãng trí của người già rồi?

-Dạ... thưa ngài trưởng phòng kinh doanh... là hợp đồng với công ty cổ phần Hương Việt, ngài có nhớ chưa ạ? – Nhỏ bạn cung kính khiến cho Như phải phì cười mà ngồi bật dậy.

-À mình nhớ rồi – Như à lên một tiếng – Mà này, cậu có ý đồ gì mà lại lôi mình dậy sớm thế? Vé máy bay đến tận 5h chiều lận mà – Như nhăn nhó, định đắp mền lại ngủ tiếp.

-Cậu.. ình có đang về nhé, mình nhớ nhà quá à! – Nhỏ bạn năn nỉ.

Như tròn xoe mắt, ngạc nhiên:

-Này, cậu có sao không vậy? Mình nhớ cậu đã về hồi tháng trước rồi mà? Yêu gia đình đến thế cơ à? – Như cười trên.

-Không...không... - Nhỏ bạn phân bua – À, phải phải, mình nhớ nhà thật mà.

Như nhìn nhỏ bạn của mình, lắc lắc đầu:

-Chắc chắn là có chuyện gì đây?

-Mình....mình.... nghe nói...công ty mà cậu định ký hợp đồng, trước kia là do 2 công ty hợp tác lại...mà nghe đâu, là một ca sĩ đang nổi tiếng và một diễn viên đang ăn khách, cả hai boss lớn đều quá hoàn hảo, đẹp trai quá trời luôn á! ... - Nhỏ bạn thành thật.

Như ngó người ra, sao cô không nghe nói tới chuyện này nhỉ? Tổng giám đốc cũng kì thật, bảo ký hợp đồng lại không nói rõ đối tượng mà công ty sắp hợp tác là ai, nhờ đâu lại là công ty lừa đảo thì sao? Haizzzzzzzzzz

-Rành quá nhỉ? – Như liếc liếc mắt sang cô bạn đang mơ màng của mình – Cho cậu về chung cũng được, chỉ có điều.... cậu có đồng ý chui vào vali không? – Như cười ranh

-Chẳng lẽ cậu lại làm vậy? – Nhỏ bạn ỉu xiu – Nghe nói đâu... cả 2 anh đều đang độc thân... hay là thế này.. cậu một anh, mình một anh, vậy thì được chứ gì? Cho mình về chung nhé – Nhỏ bạn năn nỉ.

Như ngán ngẩm nhìn nhỏ bạn mình, đúng là mê trai hết thuốc chữa:

-Cậu lấy luôn hai anh cũng được, dù sao luật pháp đâu có cấm ngoại tình đâu nhỉ?

-Vậy mới đúng là bạn tốt, he he he Tớ đi mua đồ ăn sáng đây...

**

Đã 5 năm trôi qua, từ cái ngày Như vội vàng quyết định ra đi, cô đã sớm vạch ra một kế hoạch lâu dài cho cuộc đời của mình. Một cuộc sống với những ước mơ về tương lai, về sự nghiệp, mà hơn hết, đó là một cuộc sống không có bóng dáng của đàn ông. Và tất nhiên, Như lại càng không hứng thú với 2 ông Boss gì gì đó mà nhỏ bạn mình hào hứng khoe. Suốt 5 năm qua, Như đã nỗ lực hết mình để đạt được những gì mình mong ước, và thành công đã mỉm cười với cô khi cô tốt nghiệp với tấm bằng cử nhân xuất sắc. Nhưng cô không ngờ rằng khi cô vừa tốt nghiệp đã có một công ty tầm cỡ ở đây giữ chân cô ở lại vì nghe nói đến thành tích học tập của cô. Thật ra cũng cũng muốn sau khi tốt nghiệp, cô sẽ trở về Việt Nam để tìm việc, sẵn tiện chăm sóc cho cha mẹ. Nhưng khi xem xét thì mức lương ở đây cũng khá hấp dẫn, cộng thêm ở Việt Nam đang lạm phát, đồng tiền ở Việt Nam đang bị mất giá cho nên cô mới quyết định ở lại Mỹ làm việc một thời gian, khi nào cô thấy mình đủ đủ điều kiện thì mới trở về quê hương. Thật không ngờ, chỉ sau 1 năm, cô từ một nhân viên kinh doanh nhỏ bé đã dần dần lên trưởng phòng kinh doanh trước sự ngỡ ngàng và đố kỵ của biết bao nhiêu người. Và cũng vì thế nên cô không nỡ rời xa công việc đang thăng tiến của mình để trở về, nên cô cứ chần chừ ở đây mãi. Nếu không có cái hợp đồng này thì không biết đến bao giờ cô mới trở về Việt Nam được nữa.

**

Sân bay đông nghẹt người, cũng phải thôi, hôm nay là cuối tuần, ai cũng tranh thủ về để họp mặt với gia đình. Một mình Như lạc lõng giữa dòng người, giữa khói bụi và tiếng ồn ào náo nhiệt. Nhỏ bạn cô đang mua một vài thứ để có thể làm quà tặng cho gia đình và người thân. Bỗng cô cảm giác có một người nào đó đang nắm cánh tay mình, tiếng ồn ào ở đây khiến cô không thể nghe rõ anh ta đang nói gì, giọng Mỹ không ra giọng Mỹ mà giọng Anh cũng chẳng ra giọng Anh. Sau một hồi suy nghĩ, cô mới phát hiện ra anh ta là người...Việt! Ấy za, người Việt nói ngoại ngữ dở như thế thì qua đây làm gì nhỉ? Đang thắc mắc thì anh ta nín lấy cánh tay cô chặt hơn, ngăn ngừ:

-Si.. y... mai niu gơ... ren (she's my new girlfriend) (đến giờ cô mới hiểu nổi câu nói của anh ta)

Như cố nén không để mình cười ra tiếng, gì cơ? Sao lại có thể như thế? Bao nhiêu tuổi rồi mà nói tiếng Anh cứ như con nít đang tập tành tập nói vậy. Trong khi cô đang cười thâm trong bụng thì một cô gái khác đến nắm tay anh ta, bộ dạng như đang níu kéo:

-Anh à, đừng như thế mà, anh làm gì vậy? em yêu anh mà, đừng bỏ em – Rồi cô ta quay sang Như, giọng như van xin – Tôi xin chị....hức hức...đừng giành anh ấy với tôi, tôi yêu anh ấy lắm..

Ách! Gì cơ? Cô ta nói tiếng Việt chuẩn thế cơ à? Hay cô ta là người Việt? Lại thêm đôi mắt ướt ươn ướt của cô ta nữa, cô ta sắp khóc rồi....

Như không đành lòng, cô quay qua đối diện với người đàn ông này giờ cứ xem cô như một kẻ điên. Anh ta làm như mình là diễn viên nổi tiếng hay gì ấy, cứ mắt kiếng rồi khẩu trang, trông thật là ..dị hợm!

-Này anh kia, mình là người Việt thì làm ơn nói tiếng Việt, còn nữa, anh làm ơn tôn trọng người đối diện một chút được không?

Như mặc kệ anh ta đang ngơ ngác nhìn mình, cô quay lại cô gái ban nãy:

-Tôi thật sự không biết anh ta là ai, mà chị cũng đừng nên như thế, anh ta không phải người tốt lành gì đâu. Chị thấy đây, anh ta cứ liên tục tránh né chị, rồi mới ban nãy còn nói tôi là bạn gái mới của anh ta, chứng tỏ anh ta không phải là một người chứng chắn đằng hoàng.

Bất giác anh ta níu cánh tay cô lôi vào trong máy bay, máy bay cũng sắp cất cánh, tiếng thông báo cho hành khách vang lên inh ỏi, chỉ còn cô gái tội nghiệp đứng đó.....

-Anh làm cái trò gì vậy? Thả tôi ra – Như hét lên.

-Không phải cô muốn về Việt Nam sao? – Anh ta bốn cợt.

-Chuyện đó có liên quan gì đến anh? Tôi còn phải đợi người quen nữa, anh làm ơn cho tôi xuống – Như bực bội, lăm lăm trong đầu “Đúng là đồ bệnh hoạn”

-Người quen gì chứ? Nếu người đó có mua vé thì cũng phải biết giờ máy bay cất cánh chứ? – Anh ta kiêu ngạo.

Như dùng hết sức để cánh tay mình không bị cánh tay đó níu chặt.

-Cô không thoát khỏi tôi đâu – Anh ta chậm chạp tháo khẩu trang, mắt kiếng trên mặt mình – Mà cô tưởng tôi thích cô chắc? Chỉ là tôi không muốn cô ta cứ đeo theo tôi như một cái đuôi thôi. Mà tính ra... đẹp trai quá cũng khổ! Cô cũng đừng mơ tưởng gì nhé! – Anh ta cười ranh mãnh, vẻ mặt đều như không còn gì đều bằng.

Ách! Gì đây? Đến lúc anh ta đã tháo hết “phụ kiện” trên mặt xuống, Như không tự chủ được, nhìn anh ta không chớp mắt...

-Cô làm gì vậy? Tôi biết tôi đẹp trai mà – Anh ta nở một nụ cười đầy tự hào.

-Anh....anh....Tâm....phải không? – Như lắp bắp nói không nên lời khi phát hiện ra cái con người bệnh hoạn kia có nét mặt rất rất giống...

Anh ta hất mái tóc hạt dẻ lên, nhìn Như một cách rất...đều:

-Nếu cô muốn làm quen với tôi thì cách này là hữu hiệu nhất đấy! Này nhé, cô đừng nghĩ nói đúng tên tôi thì mình có thể làm quen, bổn thiếu gia của tập đoàn Hưng Thịnh nổi tiếng đến thế, cô biết tên thì làm được gì? – Anh ta nguýt dài nhìn Như một lượt từ đầu đến chân– haizzzzzzzzz cỡ con gái như cô, bổn thiếu gia chẳng thèm để ý đâu nhá!

Gì đây? Như thật không hiểu nổi anh ta vừa nói cái gì nữa. Ngay lúc này đây, cô đang bàng hoàng, rất bàng hoàng. Người đang ngồi bên cạnh cô đây không phải là Minh Tâm ư? Nếu không phải tại mái tóc hạt dẻ xù xù và cái bộ dạng rất giống dân ăn chơi thì Như đã nhận ra anh ta từ sớm. Như chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa, đối với cô, chuyện của 2 người đã là quá khứ của 6 năm trước, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy anh ta, ký ức xưa chợt ùa về.... tại sao anh ta....rất giống, phải nói là như 2 giọt nước..... nhưng về cách nói chuyện và tính cách thì 2 con người ấy khác xa một trời một vực. Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Chẳng lẽ anh ta có anh em sinh đôi?

-Nhà anh có mấy anh em? - Khi hỏi xong câu hỏi đó Như mới nhận ra đây là câu hỏi ngu ngốc nhất mà cô từng hỏi! ai đời mới gặp một người con trai lại hỏi người ta câu hỏi như thế!

Anh ta tròn xoe mắt nhìn Như, rồi hất hàm cười kênh kiệu:

-Bổn thiếu gia đây là con một nhé!

-Con một? – Như lặp lại lời nói của anh ta một cách ngạc nhiên

-Ừ, sao? Không thể à?

-VẬY.... anh có quen tôi không? – Câu hỏi ngu ngốc thứ 2.

-Không! Nếu tôi nói tôi quen cô thì chắc có lẽ tôi quen hết cả thế giới này rồi! đồ dở hơi!

Anh ta nhìn Như như nhìn một tên điên, rồi quay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chẳng thèm để ý xem mắt Như đã to đến như thế nào rồi

Điện thoại Như chợt reo, cô giật bản mình làm đánh rơi điện thoại xuống dưới. Chẳng hiểu sao lúc này cô lại mất bình tĩnh hơn bao giờ hết, cô hốt hoảng nhặt điện thoại lên thì vô tình chạm phải bàn tay của anh ta khi anh ta đang định nhặt điện thoại lên giúp cô. Một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng, như có một luồng điện chạy xẹt qua người mình (Như đã có một cuộc sống không có đàn ông trong suốt 5 năm qua mà)

Dường như nhận ra sự mất bình tĩnh của Như, anh ta lại cười, nếu không phải vì có thành kiến với anh ta từ trước thì có lẽ cô đã bị sét đánh bởi nụ cười này rồi ^.^ (cô cũng mê trai lắm chứ lì? !!!)

-Đừng căng thẳng như thế, chỉ chạm tay thôi mà đã cuống quýt như thế rồi à?

-Đồ bệnh hoạn – Không chịu nổi được nữa, Như mắng thẳng vào mặt anh ta, con trai mà cứ ngông nghênh, nhìn là biết chả có nghề ngỗng gì rồi, cộng thêm cái mặt đầy đắ ý tự hào về bản thân mình, làm cho Như chẳng có một tí thiện cảm nào với anh ta cả. Anh ta giống Minh Tâm thì sao? Chỉ là người giống người thôi mà, có gì đâu mà phải ngạc nhiên đến thế chứ?

-Như! Cậu lên máy bay mà chẳng inh hay một tiếng, nhớ có chuy.....

Nhỏ bạn Như hốt hải chạy lên máy bay, thấy Như đang ngồi đó, nó chưa kịp mừng rỡ thì chợt cứng họng khi thấy anh chàng ngồi kế bên Như. Như tròn xoe mắt nhìn nhỏ bạn yêu quý của mình:

-Minh sẵn sàng nhường chỗ ngồi này, dù gì mình cũng không muốn “được” lấy bệnh điên.

-VẬY à! Bạn tốt chứ! Hi hi! Chỉ có cậu là hiểu mình thôi!!!! – Nhỏ bạn hớn hở vì được nhường một chỗ ngồi rất đặc biệt này, được ngồi cạnh con trai của tập toàn Hưng Thịnh nổi tiếng khắp thế giới, ai lại không thích chứ?

Anh chàng ngồi kế bên khi nghe Như nói vậy, không chịu được, anh ta quát:

-Này, hình như cô là động vật quý hiếm còn sót lại thì phải? Sao chỉ có mình cô là chẳng thèm để ý đến tôi?

-Vì anh là một tên điên! – Như mỉm cười nhìn anh ta tức giận, nhỏ nhẹ nói, rồi bước ra chỗ khác ngồi, nhường cái chỗ đặc biệt ấy cho nhỏ bạn yêu quý của mình, không quên thì thầm vào tai nhỏ bạn “Coi chừng hấn đây, hấn ta không được bình thường!”

**

Một mình Như rảo bước khắp nẻo đường trên đất Sài Thành, nơi này cô đã bỏ lỡ hết 5 năm. Thay đổi nhiều quá, đường phố vẫn ồn ào náo nhiệt nhưng có phần đông vui hơn trước. Không khí không được trong lành lắm vì tiếng xô bồ náo nhiệt của đường phố. Chợt Như thấy thềm một miếng bánh chuối chiên, món ăn lề đường mà khi xưa cô và mấy đứa bạn cùng lê la thưởng thức vì không có nhiều tiền, nhưng qua đến bên Mỹ, muốn kiếm món bánh này cũng phải đổ cả con mắt. Mà kể ra, lúc đó Như cũng liều thật, con gái con đứa mà vừa đi vừa ăn, rồi cười ha hả! bây giờ nghĩ lại cô còn thấy xấu hổ, chẳng biết có ai nhận ra mình lúc ấy và bây giờ không nữa.

-Chị ơi, cho em 2 miếng bánh chuối chiên! – Tiếng lanh lảnh mà quen quen khiến Như phải quay đầu lại nhìn.

2s sững sờ.....

-Minh Thư!!!!!!

-Chị Như!!!!!!

Cả 2 đồng thanh, mừng rỡ ôm chầm lấy nhau khiến cho chàng trai bên cạnh nhỏ Thư phải đứng trơ ra đó mà không biết phải làm gì.

-Chị làm gì mà đi không nói lời từ biệt với em, lại em ngày nào cũng nhớ chị hết á! – Nhỏ cười ra nước mắt.

-Đâu có đâu, chị trở về rồi mà! – Như mừng rỡ không kém.

-Em.... Vẫn khỏe chứ? – Tiếng một người đàn ông khẽ vang lên làm Như giật mình

-À, em quên nói với chị, à à, này giờ anh Minh đi cùng em, em quên khuấy mất là anh ấy cũng có mặt ở đây! – Con bé cười toe thanh minh, trông thật đáng yêu.

-Gì? Anh Minh á? Anh Minh đâu? – Như nhìn dáo dác xung quanh nhưng có thấy anh Minh nào đâu!

Con bé Thư cười tinh nghịch, chỉ qua người đàn ông đang đứng bên cạnh mình. Quái! Này giờ Như không để ý thấy rằng hôm nay Như toàn gặp những người...dị hợm! anh chàng này cũng giống tên bệnh hoạn hồi này cô gặp, cũng mắt kiếng rồi khẩu trang, làm như người nổi tiếng lắm không bằng!

-Anh làm gì vậy? tháo mắt kiếng khẩu trang ra coi – Vừa nói Như vừa tháo ra cho Minh khiến nhỏ Thư phải hốt hoảng....

-Đừng chị! Anh Minh đang trốn fan hâm mộ, sáng giờ anh ấy không chịu đi đâu, em năn nỉ lắm mới chịu ra ngoài cùng em đó!

-Gì cơ? Fan hâm mộ á? – Như cười ngặt nghẽo – Làm như anh Minh là ca sĩ nổi tiếng không bằng!

-Đúng rồi đấy chị ạ! – Giọng nhỏ Thư lạnh lạnh khiến Như phải giật mình – Chị không biết à? Anh Minh đang rất nổi tiếng đấy, chị chưa từng nghe nói sao?

Như đành ngậm ngùi lắc đầu, mấy năm nay cô cứ vui đầu vào công việc, công việc và công việc, có để ý gì đến chuyện bên ngoài đâu, với lại bên đất nước Mỹ, cô lại càng không có cơ hội nghe nghe ngóng thông tin nhiều. Đến hôm nay cô mới biết rằng mình là ếch ngồi đáy giếng.

-Có....có...có thật....không? – Như lắp bắp hỏi lại.

-Chị muốn biết à? Để em kêu anh Minh lộ diện với mọi người thì chị sẽ biết thôi!

Nói xong nhỏ Thư quay lại tìm Minh thì Minh đã đi đâu mất rồi! nó nhìn Như bằng ánh mắt vô tội:

-Em không biết đâu, chắc tại ảnh sợ! hix hix

Như cười xoa xoa đầu con bé, lớn rồi, đã 23 tuổi rồi còn gì, vậy mà cứ như con nít ấy, trông thật là đáng yêu.

-Không sao đâu! Để hôm nào gặp chị xin chữ ký cũng được mà, à à

-À mà chị Như qua quán café của em tham quan nhé! – Con bé nháy mắt cười tinh nghịch.

-Gì? Quán café của em à? – Như tròn xoe mắt ngạc nhiên.

-Dạ! lúc trước là quán của anh Hai, nhưng bây giờ anh ấy không quản lý nữa, nên giao lại cho em.

-Mà.... Sao anh Tường không quản lý quán nữa? Cưới vợ rồi nên muốn ở nhà chăm sóc vợ à? – Như không giấu được tò mò.

-Vợ gì chị? Ôi trời! anh Hai có thềm cưới ai đâu, đã gần 30 tuổi rồi mà. Với lại, người ta nghe nói quán café này của anh Hai trước kia nên khách vào cũng nhiều lắm, quan trọng là để được nghe anh Minh hát và xem các bộ phim của anh Hai diễn thôi.

-Gì cơ? – Như nghe như bưng bưng lỗ tai, cổ véo vào má mình thật đau xem mình có đang nằm mơ hay ảo giác không mà hôm nay toàn nghe những lời kì quái vậy!

-Ừa? chị không biết sao? Anh Hai và anh Minh cùng bén duyên với nghệ thuật khi gặp được một ông bầu, ông ta nghe được giọng hát của anh Minh và vô tình thấy được khả năng diễn xuất của anh Hai nên 2 anh đã được nổi tiếng nhờ đó. Mà cũng hên anh nào cũng đẹp trai hút nên dễ dàng được nổi tiếng. hì hì hì

Như như không tin vào những gì mình nghe được nữa, có thể sao? Chuyện như thế này cũng có thể xảy ra được à?

-Chị không nằm mơ đấy chứ? Thì ra những người chị quen biết đều là người nổi tiếng, hì hì – Như cười không giấu được sự bất ngờ mà mình vừa được nghe thấy, chợt Như nhớ ra chuyện gì đó, cô tò mò hỏi – Anh Tường vẫn chưa cưới vợ?

-Dạ!

-Vậy Kiều My.....?

-Kiều My nào cơ? À, chị My bạn của anh Hai, hai người đó là bạn tốt của nhau mà. Với lại, Hai đã từng nói với mẹ rằng cả đời anh Hai chỉ yêu mình chị thôi – Giọng con bé trầm xuống – Từ lúc chị đi, anh Hai như người mất hồn, cứ đi đi về về, chẳng thèm nói chuyện với một ai, cho đến tận bây giờ, nếu bây giờ Hai biết chị về chắc anh ấy vui lắm nhỉ? – Mắt con bé sáng rực.

Như bàng hoàng với những gì mình vừa nghe được, tại sao lại vậy? Tại sao anh vẫn chưa cưới vợ? Tại sao? Tim Như đau thắt lại, những kỷ niệm xưa chợt ùa về trong ký ức. nước mắt cô chợt rơi. Cô không biết mình nên buồn hay nên vui đây? Cô không biết lần này gặp lại Tường có phải là duyên phận hay không nữa....

22. Chương 22 : Trái Tim Đập Lỗi Nhịp

Khẽ liếc nhìn đồng hồ, Như cuống quýt:

-Chị xin lỗi, hôm nay chị không tham quan quán của em được, chị bận rồi, hẹn em dịp khác nhé!

-Vậy hả chị? – Mặt con bé ỉu xiu – Vậy khi nào rảnh chị nhớ ghé nha!

-ừ, chị hứa mà – Như đưa 2 ngón tay lên trán ra điệu bộ như đang thề thốt, làm con bé phải phá lên cười.

**

Trên đường về đi kiếm khách sạn nghỉ ngơi, Như cứ suy nghĩ mãi về câu chuyện lúc nãy. Mọi thứ với Như đều đảo lộn. Từ khi quyết định rời bỏ nơi này để qua Mỹ, cô đã kiên quyết với chính bản thân mình, cố bắt bản thân mình không được nhớ về Tường nữa, bởi vì 2 người thuộc về 2 thế giới khác nhau, cuộc sống đưa đẩy 2 người gặp nhau, cùng nhau vượt qua không biết bao nhiêu là sóng gió, trắc trở, để rồi Như nhận ra một điều rằng Tường không thuộc về thế giới của cô và ngược lại. Cuộc sống quá trở trêu đủ để Như nhận ra rằng mình cần sống cho chính bản thân mình, cho những người xung quanh và nhất là phải cố sống thật tốt để cho Tường thấy rằng cái mạng sống mà Tường lấy lại cho cô từ tay thần chết là không vô nghĩa... Đã năm năm trôi qua, năm năm rồi, cái con số không quá lớn nhưng nó đủ để thay đổi cuộc đời của cô. Đã năm năm trôi qua cô chỉ biết vui đầu vào công việc, cô chỉ biết kiếm thật nhiều tiền nên không còn thời gian để suy nghĩ về quá khứ và cái tình yêu không có ý nghĩa. Khi một tình yêu ra đi, cái dư vị của nó trôi qua cuộc đời ta như một cơn gió, thoáng qua, rất nhẹ, để lại cho lòng ta một cảm giác thanh thản thoải mái. Nhưng rồi cơn gió đó cũng từ từ rời xa ta mà ta không hề hay biết....

Cô cũng vậy, cô đã có một khoảng thời gian rất rất hạnh phúc, rất rất thanh thản và nhẹ nhàng. Cô đã có một tình yêu mà cô đã yêu bằng cả trái tim của mình. Nhưng dù tình yêu ấy có lớn đến mấy, sâu đậm đến mấy thì cũng như một cơn gió, đến rất nhanh rồi đi cũng rất nhanh, chỉ để lại cho ta những cảm xúc không thể phai mờ. Năm năm qua, cứ ngỡ cô đã dần chìm cái hình ảnh ấy vào sâu trong đáy lòng, sâu trong ký ức, nhưng thật sự không phải. Và đến giờ phút này đây cái hình ảnh ấy rõ mồn một trong tâm trí cô. Từ hình ảnh một thằng con trai non choẹt khiến cho cô có cảm giác khó chịu trong lần đầu gặp mặt, rồi hình ảnh một tên con trai cứ bế thốc cô đặt vào trong xe vì không an tâm khi cô về quê một mình, cho đến hình ảnh

một chàng trai đặt lên môi cô một nụ hôn, đeo vào tay cô chiếc nhẫn cầu hôn... tất cả cứ lần lượt hiện lên trong đầu cô, cứ quay vòng vòng và không có một lối ra....

Một giọt nước mắt buống bình rơi trên má cô, rồi hai giọt, ba giọt... cứ thế, mắt cô sưng đỏ lên, những giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống mặc dù cô không muốn một chút nào.....

Sau khi lấy chìa khóa và từ tốn mở cửa phòng, Như ngã nhoài lên giường. Từ lúc lên máy bay đến giờ cô không được ngủ một lúc nào, bao nhiêu chuyện xảy đến với cô khiến cô không tài nào thở nổi. Bây giờ được tự do rồi, chẳng còn bị ai quấy rầy cả.

Từ tốn ăn món ăn mà phục vụ phòng mang lên, cô mở tivi lên, rồi thư giãn với ly trà nóng hổi. Một ly trà sau bữa ăn khiến cho ta có cảm giác thật dễ chịu và khiến cho thức ăn được tiêu hóa nhanh hơn, vì thế sẽ không gây béo phì. Như biết được điều này và đã tập thành thói quen của chính bản thân mình. Cô không hề biết rằng mình đã bỏ quên một cái gì đó rất quen thuộc với mình. Cũng phải thôi, cuộc đời mà, nếu được cái này thì phải chấp nhận mất một cái khác. Đó là một quy luật mà không ai có thể thay đổi được...

“Đến với chương trình trò chuyện cùng ca sĩ hôm nay, chúng ta sẽ gặp lại hai gương mặt nổi tiếng đã làm mưa làm gió làng nghệ thuật suốt hai năm qua. Đó là Duy Tường và Quốc Minh. Được biết rằng hai chàng trai này là từng là bạn thân hồi đại học và đã từng đem lòng yêu một cô gái.... Hai anh có thể chia sẻ chuyện tình tay ba cảm động này cho khán giả biết được không ạ?”

Tiếng cô MC lanh lảnh trong TV khiến Như giật mình mà ho sặc sụa. Một ngụm trà vừa mới vào trong miệng đã bị cô tống ra ngoài. Hai cái tên này nghe quen quá. Cô suýt phải bật ngửa ra khi hình ảnh Tường cứ hiện lên trong tivi, còn có cả Minh nữa chứ, anh ta đang nở một nụ cười (chết người) với khán giả. Chắc anh ta biết được lợi thế của mình hay gì á. Vậy là một lần nữa Như xác định được những gì mà bé Thư nói là sự thật, không còn phải nghi ngờ gì nữa. Mà gì cơ? Chuyện tình tay ba á? Cái cô MC này chắc muốn bị đánh đây này, nói bậy nói bạ mà còn cười ngậy ngất nhìn 2 nhân vật chính không chớp mắt nữa chứ! Như dám chắc rằng hồn của cô ta đã bay đi nơi đâu mất rồi!

-Trước tiên cho Minh và Tường xin gửi lời chào trân trọng đến khán giả đang tham dự chương trình và những vị khán giả đang ngồi trước màn ảnh nhỏ để theo dõi chương trình và nhất là những vị khán giả đã ủng hộ nhóm nhạc N&MT hết mình. Cả Tường và Minh đây đã từng là bạn chí cốt trong những năm học Đại Học, đã từng gắn bó với nhau rất khăng khít trong những ngày tháng sinh viên...

-Vậy hai anh chắc đã từng theo học trường Nghệ Thuật? – Cô MC lên tiếng hỏi.

-Nếu nói ra điều này thì chắc các bạn sẽ bất ngờ lắm – Minh trả lời – Bởi vì 2 chúng tôi đã từng theo học trường Đại Học Kinh Tế Tài Chính, chứ không phải là trường Nghệ Thuật đâu ạ!

-Thật vậy á? – Cô MC và cả khán giả bên dưới đều ồ lên ngạc nhiên. Như chắc chắn rằng những ai đang xem trực tiếp chương trình này đều phải sửng sốt (tất nhiên là trừ Như ra)

-Đúng vậy!- Tường tiếp lời – Thật ra, cả hai chúng tôi đều yêu thích kinh doanh và đều mong muốn trở thành một nhà doanh nhân thành đạt.

-Vậy điều gì đã khiến hai anh bén duyên với nghệ thuật và bước chân vào làng showbiz?

-À là do một lần vô tình chúng tôi gặp một ông bầu, ông ấy nghe chúng tôi hát và đã đề nghị chúng tôi ký hợp đồng để ông ấy lăng xê chúng tôi trở thành ca sĩ chuyên nghiệp – Minh từ tốn trả lời.

-Nhưng anh Duy Tường đây đã từng là diễn viên nổi tiếng và đã được sự ủng hộ hết mình cho nam diễn viên xuất sắc nhất, vậy tại sao anh không tiếp tục sự nghiệp đóng phim của mình mà lặn sấn sang ca hát?

-Đơn giản vì tôi thấy mình thích hợp với ca hát hơn – Tường mỉm cười trả lời

-Tôi có một thắc mắc mà tôi chắc chắn rằng khán giả ở đây cũng thắc mắc giống tôi, tại sao hai anh không đặt cho nhóm nhạc của mình một cái tên khác mà lại lấy tên là N&MT?

-Tôi xin được giải thích lý do vì sao mà chúng tôi lại lấy cái tên như thế - Minh mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính (hay anh ta biết là Như đang xem chương trình này nhỉ?) – N là tên một cô gái đã vô tình bước vào cuộc đời của hai chúng tôi, và cũng vô tình rời xa hai chúng tôi.

Cả hội trường lại một lần nữa ồ lên kinh ngạc, và cả cô MC cũng không tránh khỏi sự ngạc nhiên.

-Tại sao cô ấy lại rời xa hai anh? Trong khi hai anh rất nổi tiếng với một sự nghiệp vững vàng? – Cô MC run run giọng hỏi lại.

-Các bạn hiểu lầm rồi, lúc cô ấy rời xa chúng tôi đã là 5 năm về trước, lúc ấy cả hai chúng tôi đều chưa nổi tiếng và vì một lỗi lầm không thể tha thứ của tôi mà cô ấy rời xa – Tường trầm giọng xuống, cả hội trường im bất để nghe những gì anh ấy đang nói, cả Như cũng vậy, cô đang lặng im để lắng nghe những gì mà Tường sắp nói đến....

-Vậy... cô ấy yêu ai trong hai anh? – Cô MC không giấu được tò mò.

-Là Tường – Minh trả lời đột ngột – Tôi chỉ là người âm thầm yêu cô ấy mà cô ấy không hay biết. Lúc cô ấy biết thì trái tim cô ấy đã thuộc về thằng bạn chí cốt của tôi – Minh nhìn sang Tường, mỉm cười nhẹ - Nhưng cho dù cô ấy có yêu ai, tôi vẫn âm thầm dõi theo từng bước chân của cô ấy....

Tim Như bắt giắc đập thành thịch, mặt cô lại đỏ bừng. Vậy là 5 năm, đã 5 năm trôi qua mà Minh vẫn yêu cô, Minh vẫn chờ đợi cô ư? Tại sao? Anh ta biết rõ người cô yêu là Tường mà?

-Vậy hai anh có thể bắt mí cô gái may mắn ấy là ai không ạ?

-Cô ấy đã sang Mỹ từ 5 năm trước và chúng tôi đã mất liên lạc hoàn toàn với cô ấy – Tường buồn bã trả lời.

-Qua Mỹ? – Lại tò mò, cô MC này đúng là một bà tám nhiều chuyện.

-Đúng, là vì một lỗi lầm do tôi gây ra mà cô ấy đã rời xa – Tường trầm giọng

Ai nói vậy? đó chỉ là một nguyên nhân phụ thôi mà, hizz, Như bức xúc nhìn lên màn hình tivi mà không làm gì được!

-Vậy hai anh có muốn nói gì với cô ấy không?

-Tôi chỉ muốn nói rằng “Anh mong em luôn hạnh phúc và thành công với con đường em đã chọn” – Minh chậm rãi nói.

-Còn anh Tường?

-Tôi, tôi không biết mình có tư cách để nói những lời này hay không nữa, nhưng tôi vẫn muốn nói với cô ấy “Anh yêu em, bây giờ và mãi mãi vẫn thế, sẽ không có gì có thể thay đổi tình yêu của anh dành cho em”

Cả hội trường như náo nhiệt hẳn lên, tiếng bàn tán vang lên mỗi ngày một lớn. Cả cô MC cũng chỉ biết ôm nỗi thất vọng trong lòng. Chỉ có ông bầu của 2 nhân vật chính đang lắc đầu thất vọng, thử hỏi 2 nam ca sĩ đang nổi như cồn trong giới showbiz làm diễn đạo không biết bao nhiêu đầu óc non nớt của bao nhiêu fan nữ lại có thể công khai thông báo rằng đã từng yêu một cô gái và sẽ mãi mãi đợi cô gái ấy. Vậy có phải là ngu ngốc quá không?

23. Chương 23 : Sự Thật

Tắt tivi, Như lặng người ra đó, thật sự cô không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra trong suốt 5 năm qua. Rõ ràng Kiều My đã có thai với anh Tường, tại sao hai người lại không cưới nhau? Và bây giờ anh ấy lại nói rằng anh ấy sẽ chỉ yêu có một mình cô, như thế là như thế nào? Nếu Tường là một người đàn ông có trách nhiệm thì chắc chắn sẽ phải cưới Kiều My chứ? Tại sao? Còn đứa con của Kiều My? Đứa bé ấy vô tội mà, tại sao người lớn cứ làm ra sai lầm rồi bắt những đứa trẻ vô tội phải gánh chịu? Sao cuộc đời lại trở trêu như vậy chứ?

**

Sáng, đứng trước gương Như xem xét lại ngoại hình của mình một chút. Trông Như chừng chạc hơn với bộ váy công sở, bộ váy ấy ôm sát người làm tôn lên dáng chuẩn như người mẫu của Như. Mà nói ra cũng ngộ,

5 năm qua Mỹ, 5 năm thay đổi cả những thói quen lẫn phong cách sống, thế nhưng dáng người của Như vẫn như thế, vẫn eo thon, vẫn da trắng, chẳng thay đổi gì cả. Mà hình có ai đó nói rằng dù cô có ăn thế nào đi chăng nữa cũng không thể mập nổi (^.^). Khi thấy mình đã ổn, Như vớ lấy cái túi xách cùng với bộ hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn, từ tốn bước ra ngoài. Thật ra hôm nay Như có một cái hẹn với đối tác là một công ty Việt Nam. Vì thế nên Như cũng phải trang điểm nhẹ dù cô không thích gì việc cứ thoa lên mặt bao nhiêu là son phấn. Dù sao cũng là đối tác của công ty mình, Như cũng phải tạo cho đối phương thiện cảm ngay từ lần đầu gặp mặt nên mới miễn cưỡng mà make up suốt cả buổi sáng ^^!

Đi taxi đến quán café mà đối tác cứ nằng nặc đòi ký hợp đồng tại quán café đó. Kệ, phải chiều theo ý của đối phương một chút thì đâu có gì. Chiếc taxi đột ngột dừng lại, Như ngược mắt nhìn lên, hình như chỗ này quen quen, quen lắm nhưng cô không thể nhớ được. Một quán café mang phong cách cổ điển, sang trọng nhưng yên tĩnh. Như thầm khen người nào mà tinh ý lại chọn quán café này làm nơi ký hợp đồng. Chọn một chỗ ngồi yên tĩnh, Như điềm tĩnh mở laptop, xem xét lại những điều khoản trong hợp đồng, nhớ lại những gì mà cô sẽ phải nói trong ngày hôm nay.

Chợt.....

- Chào cô, Lê Huỳnh Như!

Nghe đến tên mình, Như mở to mắt ngược nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình. Một gương mặt quen quen....

Cố lục lại ký ức, hình như đã gặp cô ta ở đâu rồi....

- Tôi không nhận nhầm người chứ?

Một lần nữa Như tròn xoe mắt nhìn cô gái đó. Cô ta có một gương mặt khá xinh nhưng mỗi tội trang điểm đậm quá, khiến gương mặt già lên trông thấy. Như đoán cô ta cũng bằng tuổi mình thôi.

- Tôi là Kiều My, cô vẫn còn nhớ tôi chứ? – Cô gái cứ liên tục bắt chuyện với Như trong khi Như đang cố gắng nhớ lại xem đã gặp cô ta ở đâu rồi. Khi nghe đến cái tên Kiều My, Như mới giật mình mà ngó người ra. Thì ra cô gái này chính là Kiều My, cái tên đã khiến cô phải đau khổ suốt một khoảng thời gian dài, cái tên khiến cô phải sống như người mất hồn. My thay đổi hẳn, trông cô ấy chừng chắc hơn trông thấy, và có lẽ cũng hơi già dặn hơn so với tuổi thật của mình.

- Thì ra là cô? Kiều My, cái tên đã in một vết sâu trong lòng tôi, cô...vẫn khỏe chứ? – Như điềm đạm nhắc lại quá khứ, một cái gì đó đau nhói dâng lên trong lòng.

My không trả lời liền, cô lặng lẽ kéo ghế ngồi đối diện với Như, trong khi Như đang (cố tình) nhìn chăm chăm vào laptop của mình..

- Mình nói chuyện được chứ? – My vẫn là người bắt chuyện.

- Ủ! – Như trả lời gọn lỏn

- Về chuyện 5 năm trước..... - My chợt ngừng giọng.

Lúc này Như mới ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp đang ngồi đối diện mình:

- Chuyện gì? Chuyện vì sao mà cô có thai với anh Tường? Hay chuyện đứa bé của hai người đã lớn đến chừng nào rồi? Hay lại là chuyện..... kêu tôi rời xa Tường? xin cô nhớ rằng, anh ấy bây giờ là ba của đứa bé kết tinh từ tình yêu của hai người, xin đừng kéo tôi vào cuộc – Như nói, giọng điệu cổ mĩa mai đến mức có thể.

- Tôi xin lỗi.... về chuyện đó.... – My xuống giọng, sao giọng điệu của cô ta hôm nay lại có thể khác xa với cái ngày định mệnh 5 năm trước nhỉ?

- Xin lỗi, thật sự tôi đang rất bận! – Như lại cúi đầu nhìn vào laptop của mình, dường như không để ý gì đến những chuyện đang xảy ra xung quanh mình

Một chút đau buồn hiện lên trên đôi mắt đen long lanh xinh đẹp của My, cô ấy cúi đầu vôn về ngón tay của mình, trông cô ấy hôm nay như một con nai con gặp phải con hổ lớn vậy. Thấy My không nói gì, Như khẽ liếc nhìn đồng hồ:

- Xin lỗi, nếu không có chuyện gì thì xin mời cô đi cho, tôi còn đang rất bận.

Như nói ngoài miệng vậy thôi chứ thật sự cô không muốn My rời khỏi đây một chút nào. Cô vẫn còn đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong 5 năm qua, tại sao mọi chuyện lại đảo ngược lên thế? Tại sao My đã có thai với anh Tường mà 2 người lại chưa cưới? không lẽ anh ra phớ mặc trách nhiệm hay sao? Như muốn biết lắm, rất rất muốn biết. Nhưng vì lòng tự tôn của bản thân mình, Như đã không cho phép mình giữ cô ta lại, cô cố tỏ ra rằng mình không hề quan tâm đến chuyện đó, không hề quan tâm xem người đàn ông mà cô yêu đã sống hạnh phúc với người con gái khác như thế nào.

- Chẳng lẽ... cô không muốn biết....tôi và anh Tường....

- Nếu có hứng thú cô cứ việc nói, chỉ có điều... tôi chỉ còn 10 phút dành cho cô – Như lẳng lẳng nhìn đồng hồ.

- Được... tôi chỉ muốn nói với cô rằng... tôi xin lỗi.... – My ngưng giọng, đôi mắt cô ta ngân ngấn nước – Tôi yêu anh Tường, tôi đã từng yêu anh ấy hơn cả mạng sống của mình, nhưng trái tim anh ấy đã thuộc về cô, bây giờ và mãi mãi vẫn thế. Cho dù tôi có dùng bất cứ cách gì cũng không thể giữ anh ấy ở bên cạnh mình. Anh ấy yêu cô và tôi chúc 2 người được hạnh phúc.... Ngày mai....tôi sẽ bay sang Hàn... theo yêu cầu của ba mẹ... tôi sẽ không làm kỳ đà cản mũi 2 người nữa đâu – My chợt khóc, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê cứ thay nhau rơi xuống

Như lẳng lẽ đặt vào tay My một miếng khăn giấy:

- Cô cứ khóc như vậy người ta cứ tưởng tôi đang mắng cô đấy! Mà.... tại sao cô phải qua Hàn? - Như không giấu được sự tò mò của mình – Còn đứa con? Chắc cũng được 4 tuổi rồi nhỉ? Chẳng lẽ cô từ bỏ tất cả sao?

- Không phải tôi từ bỏ tất cả, mà vì tôi không có gì để mà từ bỏ....

-

- Chị My, chị Như! Hai chị đang ở đây à? Sao mà trùng hợp quá vậy ta? – Cái tiếng lanh lảnh không lẫn vào đâu được của con bé Thư làm cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 người.

- Thư! Sao em lại ở đây? – Như ngạc nhiên.

- Chị này hỏi ngô! Em không thể ở trong quán café của mình sao? – Con bé tròn xoe mắt ngạc nhiên, rồi đột nhiên vỗ nhẹ vào đầu mình một cái – À em quên mất, em chưa nói với chị là đây quán café của em mà!

- Ủa? Thật vậy à?

- Dạ! đây là quán trước đây của anh Tường mà chị, do em và anh Hai sửa sang lại theo một phong cách hoàn toàn mới đấy chị ạ!

Hèn gì khi mới bước vào, Như đã có một cảm giác rất quen thuộc, mà lại chẳng biết quen thuộc như thế nào. Thì ra đây là quán của anh Tường, haizzzznhắc đến Tường, tim cô lại đau nữa rồi!

- Tôi xin phép đi trước, tôi phải về chuẩn bị hành lý cho chuyến đi ngày mai – My đứng dậy, cô ôm chặt con bé Thư khiến nó như muốn ngạt thở - Chị phải đi rồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại em... nói với anh Tường một tiếng giùm chị, chị không đủ can đảm để gặp anh ấy – Hai hàng nước mắt My chợt chảy dài.

- Chị My, chị đi đâu?

- Chị đi xa lắm em à! – My揩 lau dòng nước mắt trên mặt mình.

- Xa là đi đâu hả chị? – Con bé cứ tò mò

- Chị đi....đi....lấy chồng....

Tiếng My vừa dứt thì đến lượt Như sững sốt, cô như không tin vào tai mình nữa, sự thật là sao đây? Cô muốn biết, cô muốn biết sự thật chuyện này là như thế nào...

- Đừng nói với tôi... cô...cô.... qua Hàn lấy chồng theo ý ba mẹ mình? – Như lấp bắp không nói nên lời, mong chờ một cái lắc đầu từ cô ấy. Trước giờ Như thật sự không thích cái tên Kiều My này cho lắm, nhưng rồi cô nhận ra rằng My không độc ác và ích kỷ như cô tưởng, cho nên cô vẫn mong rằng đó không phải là sự thật.

My khẽ gạt đầu. Nước mắt lại rơi xuống.....

Như bàng hoàng..... cô không thể tin những gì mà mình vừa nghe....

- Nói đi, vì sao? Gia đình người đó giàu có? Người đó yêu cô? Hay vì đây là cuộc hôn nhân đã được sắp đặt từ trước? – Như nói gần như hét lên.

- Thật ra....là do đã được hứa hôn sẵn từ khi tôi và anh ta còn nằm trong bụng mẹ. Định sẵn rằng năm 20 tuổi sẽ cho 2 đứa lấy nhau. Sau khi ra đời, anh ta được ba mẹ đưa sang Hàn sống cho đến tận bây giờ... đến năm 20, gia đình 2 bên hối thúc quá, mẹ tôi cũng ưng ý chàng rể này nên cứ thúc ép tôi.... – My cố gắng giải thích, trong mắt ánh lên một nỗi buồn vô hạn.

- Vậy tại sao... cho đến tận bây giờ?

- Lúc ấy, tôi yêu Tường và chỉ yêu một mình anh ấy, tôi phải tìm cách nói dối rằng mình có thai để có thể được lấy anh ấy... nhưng anh ấy.... anh ấy...chỉ yêu có một mình cô. Suốt năm năm qua, tôi là người con gái duy nhất ở bên anh ấy, tôi kiên nhẫn quan tâm lo lắng cho anh ấy. Nhưng đổi ngược lại, tôi nhận được từ anh ấy chỉ là ánh mắt lạnh lùng vô cảm....

- Cái gì? Do cô nói dối? – Như tròn xoe mắt, hét lên.

- Tôi xin lỗi, chỉ là vì tôi không muốn phải lấy người mình không yêu.... Khi.. mọi chuyện bị đổ vỡ, ba mẹ bắt tôi phải lập tức lấy anh ta... khi ấy, tôi đã đánh liều bỏ nhà đi, chỉ để sống cùng anh Tường... tôi....đã đi suốt 5 năm... và tôi biết...mình nên trở về... để chuộc lỗi cho những gì tôi gây ra cho 2 người, và cả người con trai bị tôi làm tổn thương....

Như cố nén xúc động, cô ôm chặt My, lần đầu tiên cô làm như thế với người mà mình ghét cay ghét đắng. Nhưng thật sự My đáng thương quá. Như không cầm lòng được, nước mắt Như đã rơi, rơi vì một người mà mình cứ ngỡ như kẻ thù.

- Anh ta.... yêu cô chứ?

My khẽ gạt đầu:

- Anh ấy yêu tôi nhiều lắm, khi biết tôi có thai với người khác, anh ấy vẫn bao dung và mong được lấy tôi

- Người đàn ông như vậy thật khó tìm – Như cảm thấy an tâm khi nghe My nói như vậy - Vậy..... cô có yêu anh ta không?

My chợt im lặng, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi:

- Từ từ rồi cũng sẽ yêu.... Cô....cô không trách tôi chứ? – My nhìn thẳng vào mắt Như, nhỏ giọng hỏi.

- Không, không bao giờ tôi trách cô! Cô thật đáng thương... tôi mong rằng cô sẽ tìm được hạnh phúc – Như nức lên, cô lại khóc nữa rồi

24. Chương 24 : Ký Hợp Đồng

Reng..... rengreng.....

Đang lẫn lộn trong đầu hàng ngàn câu hỏi, hàng ngàn hỗn độn về My, về cuộc sống, con người và cả tình yêu của cô gái ấy thì tiếng chuông điện thoại đưa Như về với thực tại, Kiều My đã từ giả Như về trước để còn chuẩn bị cho chuyến bay ngày mai, con bé Thư lại đang tất bật với khách hàng, chỉ còn một mình Như ngồi đây và suy nghĩ mông lung thì tiếng chuông điện thoại làm cô giật mình hốt hoảng (cứ như là mình vừa làm một chuyện gì đó sai trái vậy á ^.^)

-Alo.

-Chào cô, cô có phải là người đại diện cho tập đoàn ACB ở Mỹ không ạ?

-Vâng!

-Tôi là đối tác sẽ ký hợp đồng với cô trong dịp tung ra sản phẩm mới của tập đoàn.

-Vâng! Tôi và anh đã có một lần nói chuyện rồi phải không ạ?

-Đúng vậy, cô đang ở đâu đấy?

-À, quán café Ký Ước mà anh chọn đấy!

-Tôi đang ở đó.

-Đâu?

-Tôi đang ở đây!

Như quay ngoắt người lại, xuất hiện trước mặt cô là một người... kỳ dị như không còn gì kì dị bằng! Anh ta được “trang bị” bởi cái mắt kiếng to đoành, cái khẩu trang bịt kín mặt. Như vô cùng ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt mình. Trời ơi, gì đây? Người kỳ dị như thế mà lại dám ký hợp đồng với một tập đoàn tầm cỡ như ACB sao? Thật là nực cười, có sự nhầm lẫn nào ở đây không nhỉ?

Người đó nhìn Như không chớp mắt (Như đoán vậy vì đôi mắt của anh ta cứ dán chặt vào Như). Khóe môi anh ta khẽ cười (phía sau khẩu trang ấy). Anh ta nắm chặt cổ tay Như, kéo đi khiến Như hốt hoảng:

-Anh gì ơi, anh làm gì vậy?

-Nghe tôi nói đây, tôi là đối tác của công ty cô, nếu cô muốn ký hợp đồng với tôi thì cứ ngoan ngoãn mà đi theo tôi – Anh ta vừa nói vừa kéo Như đi trước bao nhiêu cặp mắt tò mò trong quán.

-Anh làm cái trò gì vậy – Như bực bội cố kéo tay ra để thoát khỏi sức mạnh từ tay anh ta, nhưng vô hiệu.

Thấy được sự phản kháng của Như, anh ta nới lỏng tay mình ra, đến bây giờ anh mới biết là mình hơi ...bạo lực!

Dù đang rất bực bội vì cái tên mà Như gọi là “bệnh hoạn” này, nhưng biết phải làm sao khi anh ta chính là đối tác lần này của công ty. Nghĩ vậy nên Như cố gắng kiên nhẫn mà đi theo.

Đến một khoảng đất rộng phía sau quán Ký Ước, một khung cảnh thật tuyệt vời với không khí thật trong lành. Ngộ thật, lúc trước Như đã từng nhiều lần đến quán café của Tường nhưng sao cô không phát hiện ra, phía sau quán café ấy lại có một không gian tuyệt vời như thế. Như vui vẻ hít một hơi thật sâu rồi ngồi bệt xuống thảm cỏ xanh mướt mà không biết rằng cái con người “dị hợm” kia đang chăm chú nhìn cô không chớp mắt. Anh lặng lẽ tháo mắt kiếng và khẩu trang trên mặt mình ra, ngồi xuống cạnh Như, nói nhỏ:

-Nơi này đẹp chứ?

Nghe một giọng nói trầm ấm bên tai, Như cảm thấy hơi...nổi da gà!Nhưng cô không dám biểu lộ ra bên ngoài, chỉ cười cười một tiếng mà không nhìn thẳng vào đối phương:

-Ừ! Đẹp lắm! tôi rất thích nơi này!

-Nếu thích, sau này mình làm đám cưới ở đây nhé?

Nghe xong câu nói đó, Như trợn trừng đôi mắt quay lại nhìn cái con người mà nãy giờ Như cho là “bệnh hoạn” kia. Chẳng biết anh ta là ai mà có thể nói ra một câu như thế, chỉ câu nói đó thôi cũng đủ để Như đánh cho anh ta một trận, cho dù anh ta có là đối tác quan trọng như thế nào với công ty cô đi chăng nữa thì cô cũng mặc kệ! Há chẳng phải anh ta tự biểu hiện ra rằng mình là một tên...dê già hay sao?

Nhưng..... Như không đánh anh ta được.....

Như cũng không thể mắng mỏ anh ta.....

Bởi vì anh ta sở hữu một gương mặt rất...rất giống...

Ôi trời ơi, lạy chúa tôi! Sao lại có thể?????

Đồ mý bạn, người đó là ai? T___T

-Anh... anh.... Chu...chuyện này....là thế nào? – Như lấp bắp không nói thành tiếng.

-Thế nào là thế nào? Anh là đối tác của em, mình sẽ ký hợp đồng. Vậy thôi!

-Sao.. sao anh có thể...là...- Như lại lấp bắp

-Tại sao lại không thể, em buồn cười nhỉ? Em có thể làm việc tại một tập đoàn tầm cỡ như thế, còn anh thì không thể nổi tiếng được à?

Như ngẩn người ra mà nhìn người đang ông trước mặt mình đây. Đã 5 năm trôi qua, 5 năm rồi, anh ấy vẫn không thay đổi gì, nếu có cũng chỉ là phong độ hơn thôi! Tường vẫn như ngày nào, vẫn nở với Như nụ cười thân thiện, một nụ cười đã bao lần làm tim Như rung động, làm lòng Như rối bời. Sao Tường lúc nào cũng thế, không bao giờ tạo cho Như cảm giác được an toàn khi ở bên cạnh anh ấy. Giờ phút này đây cũng vậy, Như đang lo sợ, rất rất lo sợ, sợ một cái gì đó vô hình lại một lần nữa cắn vào tim cô, làm cô đau đớn thêm một lần nữa.

Tường cũng vậy, anh nhận thấy ở Như một sự khác biệt. Như không còn là cô bé ngây thơ của 5 năm trước, Như đã trưởng thành hơn, cứng chạc hơn trong bộ váy công sở mà cô đang mặc. Thật kỳ lạ, 5 năm trôi qua, những tưởng tình cảm đã phai nhòa trong anh, nhưng giờ đây, những cảm xúc ngày xưa chợt ùa về. Khiến tim anh đau nhói lên từng cơn. Từ cái ngày Như bước đi, anh không còn màng đến sự sống của mình, không còn quan tâm xem mình còn sống hay đã chết. Anh biết rằng nếu thiếu sự hiện diện của Như trong cuộc đời mình thì cuộc sống trở nên vô nghĩa. Lúc đó anh không thể trách ai ngoài bản thân mình, chỉ tại một phút nông nổi, một phút bốc đồng, ghen tuông vô cớ mà anh đã vượt mặt Như khỏi tầm tay. Những ngày tháng đó anh như sống trong địa ngục, anh còn cảm xúc với mọi thứ xung quanh mình. Rồi đến khi biết chuyện Kiều My có thai là do cô ta bịa đặt, anh càng căm thù mọi thứ xung quanh mình hơn, mặc cho My là người con gái kiên nhẫn nhất đi theo anh suốt 5 năm, là người con gái duy nhất có thể “dày mặt” mà ở bên cạnh anh, anh vẫn thờ ơ như thế. Anh ghét cô ta, chỉ vì cô ta mà anh đã mất người con gái anh yêu nhất, chỉ vì cô ta mà anh phải sống dở chết dở với dư luận, và cũng chỉ vì cô ta mà anh không còn là chính mình nữa.

-Nếu sau này mình làm đám cưới, mình sẽ chọn nơi này nhé?

Giọng nói của Tường đủ nhẹ, đủ nhỏ để Như có thể nghe rõ từng lời. Tim Như lại một lần nữa lỡ nhịp, cái cảm xúc của 5 năm qua chợt ùa về. Nhưng sao Như lại có thể im lặng như thế, đây chẳng phải là câu nói mà Như mong muốn nhất sao, sao bây giờ cô lại im lặng? thật ra cô còn mong đợi cái gì nữa?

-Xin lỗi, chuyện của anh và em chỉ còn là quá khứ, chỉ là quá khứ thôi anh có hiểu không? – Như nói rõ từng tiếng, từng tiếng một.

-Em....vẫn còn hận anh sao? – Tường dịu dàng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Như, siết chặt.

Như vội vàng giựt tay mình lại như một phản ứng tự nhiên. Tường nhận thấy được nhưng anh không tức giận. Anh hiểu rõ cái cảm giác bây giờ của Như. Một cô gái đang hạnh phúc trong tình yêu của mình, đừng một cái lại nghe tin một cô gái khác đã có thai với người yêu của mình, như thế có phải là quá độc ác? Cho đến bây giờ đây, anh hối hận vì những chuyện mình làm, anh muốn quay về với tình yêu ngày nào....nhưng... đã quá trễ, đã quá trễ rồi...

-Em không bao giờ tha thứ cho anh sao? – Tường cố nhẫn nại.

-Em hỏi anh – Như nhìn thẳng vào mắt Tường – Anh và Kiều My, là như thế nào?

-My là bạn gái cũ của anh.

-Bạn gái cũ? Vậy em muốn anh nói cho em biết, chuyện cô ấy có thai là như thế nào?

-Là do cô ta bịa đặt.

-Bịa đặt? nếu không phải là sự thật, vậy tại sao anh không giải thích với em, mà lại chuẩn bị đám cưới với cô ấy? – Như tức giận khi nghe câu trả lời của Tường.

-.....

-Không nói được à? Hay... anh và cô ấy có chuyện gì rồi nên khi biết cô ấy có thai, anh không có một chút phản ứng phân bua hay giải thích?

-Anh....anh....

-VẬY... em hiểu anh rồi. Xin lỗi, em xin nhắc lại, chuyện của em và anh chỉ còn là quá khứ. Mối quan hệ hiện giờ của hai chúng ta là đối tác làm ăn. Xin anh từ này đừng nhắc đến chuyện này nữa.

Nói xong Như đứng ngoắt dậy, bước vội ra về, cố không cho người ta nhìn thấy giọt nước mắt đang rơi....

Tường vội chạy theo, đôi tay anh ôm chặt lấy vòng eo của Như, thủ thủ:

-Anh xin lỗi.... anh xin lỗi....cho anh một cơ hội được yêu em có được không?

Như ngẩn người ra trong giây lát, Như thấy lòng mình ầm ập khi có một vòng tay ôm chặt lấy mình. Nhưng cô có thể tha thứ cho cái lỗi lầm của Tường hay không? Như cảm thấy bản thân mình còn yêu Tường nhiều lắm, ở gần bên Tường, Như được tự do thoải mái, được hạnh phúc vô tư, được sống thật với con người của chính mình. Nhưng liệu cô và Tường có được hạnh phúc khi xen giữa tình cảm của 2 người lại có thêm hình ảnh của một cô gái khác? Cô muốn tin tưởng Tường lắm, cô vẫn còn hi vọng khi hỏi anh: “anh và cô ấy có chuyện gì rồi nên khi biết cô ấy có thai, anh không có một chút phản ứng phân bua hay giải thích?” Nhưng anh lại im lặng, sự im lặng của anh đồng nghĩa với chuyện anh thừa nhận mình có lỗi với cô, thừa nhận rằng... anh và My... đã có gì rồi....

Như gỡ đôi tay Tường đang ôm chặt mình từ phía sau, rồi từ từ bước đi, không buồn nhìn lại xem phản ứng của Tường như thế nào. Chắc Tường sẽ buồn, sẽ đau khổ. Nhưng đó là cách duy nhất để xem tình cảm của anh đối với cô là như thế nào, và tình cảm của cô đối với anh lớn bao nhiêu. Nếu giữa 2 người tồn tại một thứ gọi là tình yêu, thì chắc chắn duyên số sẽ mỉm cười với họ. Còn bây giờ.... vẫn chưa phải lúc...

Một mình Tường vẫn lặng lẽ đứng đó, một giọt nước mắt.... vô tình rơi.....

“Cũng vì anh đã không lắng nghe những khi em buồn

Để em vội vàng bước đi lạnh lùng

Lần sau cuối xin em thứ tha, mong em đừng khóc

Hãy cho tình yêu hiểu ra, để rồi thêm 1 lần nữa yêu.

Sẽ mãi luôn yêu em, luôn bên em quan tâm em mỗi ngày

Vì anh không muốn mất em lần nữa, hãy lắng nghe lòng anh

Bởi vì khi xa nhau, tim anh đau, nhớ đến em rất nhiều

Từng ngày cố gắng, vượt qua đêm, lúc ấy anh nhận ra có lẽ đã muộn”

(Hãy Để Anh Yêu Em Lần Nữa – The Men)

-Này, sao cậu đi ký hợp đồng mà không inh hay gì hết? – Nhỏ bạn Như vừa thấy Như bước vào nhà, vội chạy ra mà mắng mỏ một trận.

-Ồ, mình có cho cậu hay rồi mà – Như ngơ ngác, cô nhớ rõ ràng cô có cho nhỏ bạn yêu quý của mình biết rồi mà T_T

-Hu hu, mình không biết đâu, bỏ mất cơ hội được gặp thần tượng rồi – Nhỏ bạn khóc lóc mè nheo y hệt con nít khiến Như phải phì cười.

-Làm gì mà đau lòng zũ zậy? Thôi.... Thôi.... được rồi.... mình sẽ cho cậu được gặp thần tượng của mình một lần nữa. – Như thở dài khi thấy nhỏ bạn mình đang lún sâu vào mê muội ^.^

-Giúp gì mà giúp, cậu đã ký hợp đồng rồi mà, giúp được gì nữa chứ? Thế là mất công toi về Việt Nam rồi!!!!!! hu hu

Như không biết làm gì hơn, chẳng biết 2 con người mà nhỏ bạn nói là 2 boss lớn có gì mà mê hoặc nhỏ bạn mình đến thế. Nhưng thấy nhỏ bạn mình như thế, Như không đành lòng nhìn vẻ mặt thất vọng của nó. Nhưng

Có nên nói cho nhỏ biết rằng, 2 boss lớn kia chính là người rất rất quen với cô hay không? 0_0

Có nên nói rằng, 2 boss lớn kia đã nhiều lần làm Như muốn đứng tim hay không? T_T

Nếu nói ra, có khi nào nhỏ bạn khủng bố Như luôn không nhỉ?

Nghĩ đến đây, cô chợt rùng mình.... “Có khi nó còn muốn ăn tươi nuốt sống mình cũng nên”

-Này, sao cậu nín thinh thế, hức... hức... khi nào bay qua Mỹ nhớ thông báo cho tớ hay một tiếng. hiz hiz. Buồn quá đi, về Việt Nam công toi rồi. Hức...hức.....

Nhỏ bạn không để Như thở ra tiếng đã vội vàng dồn dập cô khiến càng lúc cô càng ngạc thở! Giờ cô phải công nhận rằng, sắc đẹp của một người có một sức mạnh quá lớn khiến người khác phải đánh đổi cả nhỏ bạn thân của mình (Mà điển hình là cô đang dần bị đánh đổi đây. Haizzzzzzzzzz)

-Ừm tùy cậu vậy – Như thở dài – Mà này, cái thằng điên điên hôm bữa trên máy bay ấy, có còn liên lạc với cậu không? – Chợt nhớ đến cái tên mà Như gọi là anh em sinh đôi với Tâm, Như chợt hỏi nhỏ bạn mình – Cậu cũng hay nhỉ, từ bữa đó đến giờ chẳng thấy liên lạc với mình, cho đến khi biết mình đi ký hợp đồng, mình mới thấy được mặt cậu đấy!

-Cậu đừng nhắc đến tên đểu đó nữa, hần ta hẹn mình ra rồi bỏ mình cho leo cây, vậy mà hôm bữa còn cho số điện thoại. Ách, cho số điện thoại làm gì mà điện hoài không được, hại mình leo cây cả tiếng đồng hồ. Đúng là đồ đểu, đồ sở khanh!!!!!!!!!!!!!!1

Vừa nghe đến cái tên Tâm đang ghét kia, nhỏ bạn được cao hứng mà sử dụng sợi dây thanh quản của mình. Lại được một lần chửi rửa anh ta, nhỏ khoái chí vô cùng, chỉ mỗi tội cho anh ta, chắc phải hắc xì dừ lắm đây *_* Như cũng chẳng ngạc nhiên gì mấy với thông tin này. Thật ran gay từ lần đầu nói chuyện với anh ta, Như đã sớm nhận ra được điều đó.

-Cậu đã biết được anh ta là đồ đểu rồi à? Còn mình thì nhận ra điều đó từ lần đầu nói chuyện với anh ta – Như nguyền dài – Phải thôi, đáng đời nhà người, cái tật mê trai không bỏ, khả khả!

Như cười khoái chí, nhỏ bạn chỉ biết ủ rũ mặt mày:

-Này, cậu nói xem, sao số mình khổ thế không biết, sao mình thích anh nào cũng không được chấp nhận vậy nhỏ?

-Haizzzzzzzz, ai kêu trèo cao làm gì, mê trai vừa vừa, đủ xài là được rồi. Mà xem ra, cậu cũng xinh đẹp dịu dàng cơ mà, sao đến giờ vẫn còn cô đơn ấy nhỉ?

-Cậu có mà đi hỏi ông trời ấy – Nhỏ bạn càng lúc càng buồn rũ rượi – Thôi, không nói chuyện với hòn đá như cậu nữa, chả có cảm xúc gì hết, mình về đây.

Nói xong nhỏ bạn ngoắc ngoắc tay ra hiệu phải ra về, Như cười cười với nó như thể chào tạm biệt. Thế là xong một ngày chẳng có hiệu quả gì, Như định bụng hôm nay mình đủ tự tin để có thể ký hợp đồng với công ty này. Nhưng với tình hình hiện giờ thì chắc chắn sẽ còn phải khó khăn dài dài đây T_T.

Khoan đã, nếu nói vậy, chẳng phải anh Minh cũng đang hợp tác với tập đoàn ACB sao? Vậy tại sao không thể nhờ anh Minh ký hợp đồng nhỉ? Nếu được như vậy, Như sẽ chẳng phải suy nghĩ làm sao để mà đối mặt với Tường, như thế có lẽ sẽ tốt hơn. Bây giờ vẫn chưa phải là lúc cho tình cảm của hai người, Như còn muốn xem xem cái tình cảm của cô dành cho Tường là như thế nào, và cái tình cảm mà Tường dành cho cô sâu đậm đến bao nhiêu. Người ta thường nói “Hãy để thời gian chứng minh tất cả”, cho nên, Như càng phải đợi thời gian lâu hơn một chút, để xem xem cái tình cảm mà anh dành cho cô anh như thế nào. Nhưng nói gì thì nói, cũng phải ký cho xong cái hợp đồng này đã, đây là nhiệm vụ trước mắt mà Như phải hoàn thành, càng sớm càng tốt.

25. Chương 25 : Hãy Lấy Anh, Nếu Muốn Ký Hợp Đồng

-Alo, Quốc Minh nghe

-Anh Minh hả? Em Như nè – Giọng Như ngọt như mía lùi trong điện thoại.

-Như hả? Em đang ở đâu thế? Từ hôm bữa gặp em ngoài đường đến giờ anh không còn liên lạc được với em nữa – Quốc Minh hỏi dồn dập trong điện thoại.

-Hiện em đang ở khách sạn HG - Như cười cười

-Thế à? Em vẫn khỏe chứ?

-Vâng, em vẫn khỏe, em có chuyện này muốn nhờ anh!

-Là chuyện gì? Giúp được anh sẽ giúp!

-Thật trùng hợp khi em chính là người đại diện cho tập đoàn ACB bên Mỹ...

-Anh biết tập đoàn đó, hình như có một hợp tác gì đó với Hương Việt.

-Vâng! – Như mừng hóm, như vậy thì sẽ dễ nói chuyện hơn – Lần này em về Việt Nam là để ký hợp đồng với công ty anh.

-Vậy à? – Minh ngạc nhiên nhưng không giấu được sự vui mừng của mình – Thật là trùng hợp.

-Em..em... - Như ngập ngừng không nói nên lời.

-Có chuyện gì à? – Quốc Minh lo lắng hỏi.

-À, không, chỉ là em không muốn gặp anh Tường nên em có thể ký hợp đồng với anh chứ?

-Trời, tưởng chuyện gì, được thôi – Minh cười xòa

-Vậy à, vậy anh rảnh bữa nào? Có thể cho em một cái hẹn được chứ? - Giọng Như nhẹ nhàng, từ tốn trong điện thoại

Như không biết rằng, ở đầu dây bên kia, Minh suýt đánh rơi điện thoại xuống đất. anh quá đỗi ngạc nhiên trước giọng nói ngọt như mía lùi của Như.

-Sao em khách sáo quá vậy? em cứ nghĩ anh còn là ông chủ lạnh lùng, khó tính, lầm lì, ít nói như lúc trước sao?

-Hi hi, anh còn nhớ rõ như thế à? Đùa với anh thôi – Như cười khúc khích – Vậy anh nói đi, bao giờ anh rảnh?

-Bây giờ được chứ?

-Bây giờ? – Như nhắm mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 9h tối, chẳng biết anh ta suy nghĩ cái gì ấy nhỉ? Chắc nổi tiếng rồi, không có thời gian rảnh nên cứ ép mình đi giờ này đây mà! – Em....em....

-Yên tâm đi, anh qua rước.

-Nhưng....

Tút....Tút...Tút...

Lại cúp máy ngang, sao mấy người nổi tiếng ưa ngạo mạn như vậy nhỉ? T__T

Chưa đầy 15 phút sau, chiếc xe hơi đậu ngay trước khách sạn. Trời ạ! Có ai đi ký hợp đồng mà được đối tác đưa rước như thế này hay không?

-Alo. Em ra chưa?

-Chưa! Em thấy hơi mệt – Như nhăn nhó, thực tế cô chưa kịp chuẩn bị gì thì anh ta đã đến rồi.

-Sao thế? Em bị bệnh à? Cứ ở yên đó, anh vào!

-Khôn.....g

Tút...tút....tút

Lại thế!!!!!!!!!!!!!!

Cầm điện thoại, mặt Như cứ “đơ như cây cơ”. Cô không thể kiểm soát được chuyện gì đang xảy ra nữa. Một ca sĩ đang nổi tiếng lại có thể vì một bản hợp đồng mà chạy đến tận chỗ ở của đối tác lúc gần 10h đêm. Chuyện này mà được lên báo chắc Như cũng nổi tiếng theo quá (=.=)

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài khách sạn, Như mở cửa phòng chạy ra bên ngoài. Thì ra có một chàng trai đang gây sóng gậy gió ở đây vì khiến nhiều nhân viên nữ chết mê chết mệt rồi đây này. Một lần nữa Như phải công nhận rằng, sắc đẹp của một con người có một lực sát thương quá lớn!

-Cho tôi hỏi.... – Minh vừa bước vào khách sạn đã vội vã hỏi mặc cho những cô nàng trong đây cứ nhìn anh không chớp mắt. Hình như có một vài người nhận ra ca sĩ Quốc Minh đang nổi như cồn trong làng giải trí.

-Anh Minh – Như từ tốn bước ra, trông cô mộc mạc với bộ đồ giản dị, gương mặt không một chút son phấn, cô bước đến bên Minh, tươi cười:

-Em nghĩ ở đây chúng ta không thể bàn công việc được, mình đi tìm một quán café nói chuyện nhé?

-Nhưng em không khỏe? – Minh tỏ vẻ lo lắng.

-Em không sao – Cô tươi cười, thì thầm vào tai Minh – Hôm nay em không khỏe thì ngày mai tên tuổi của em còn nổi hơn cả anh nữa đấy!

-Vậy à? – Minh chợt nhận ra rằng mình đã bị bại lộ thân phận – Vậy thì mình đi.

-Không! – Như chần chừ - Anh ra xe trước đi, em thay đồ rồi em ra sau.

-Cần gì như vậy chứ? – Minh ngạc nhiên hỏi.

Cả đám nhân viên nữ suýt xoa ‘Sao cô ấy may mắn như vậy nhỉ?’

Như xấu hổ nhìn mọi người, rồi ngượng ngùng đẩy Minh ra xe:

-Anh ở đây chờ em, tí nữa em ra, nếu anh không muốn mình nổi (tai) tiếng thì nghe lời em đi.

Nói rồi Như đi vào phòng mình, làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Mặc cho ánh mắt của mấy nhân viên nữ ở đây nhìn cô không chớp. Ôi trời ạ, hình như điều mà cô lo lắng sắp xảy ra rồi >.<>

5 phút sau, Như bước ra cùng với cái túi xách, mặc ọi người vẫn còn dòm ngó cô. Kệ, ai muốn nghĩ gì thì nghĩ, cô không cần thanh minh làm gì ệt. T_T

Minh đang chờ Như ở trong xe, trong ánh mắt của anh còn hiện lên một suy nghĩ gì đó sâu xa mà không ai biết được. Anh là thế, chẳng ai đoán được những suy nghĩ trong anh, có lẽ vì thế mà anh nổi tiếng chẳng? Còn nhớ những ngày còn làm nhân viên bán bánh kem, Như đã nhiều phen phải hú vía vì cái ánh mắt này, nhiều phen đứng tim vì cái ánh mắt này &_&

Bước lên xe, Minh chạy một hơi đến quán café quen thuộc.

-Khoan đã – Như lên tiếng – Anh chở em đi đâu đấy?

-Café Ký Ức

-Sao....sao lại đến chỗ đó? – Như hốt hoảng, rõ ràng cô nói rằng, cô không muốn gặp Tường mà.

-Sao lại không đến chỗ đó? Giờ này còn quán café nào mở cửa? Tường đã nói cho anh chuyện của 2 người rồi, anh nghĩ cần cho 2 người một khoảng thời gian để nói chuyện.

-Anh....anh... - Như tức quá không nói được gì hết

-Anh làm sao? – Minh cười nhẹ, nụ cười của Minh khiến Như thôi không bực tức nữa, mà có muốn bực tức cũng không được! (Là sao ta?)

Như không nghĩ rằng mình nên nói chuyện với Tường, rõ ràng người làm sai là Tường, người khiến Như đau khổ là Tường, vậy tại sao lại bắt cô nói chuyện với anh ta chứ?

Quán Ký Ưc bây giờ không một bóng người, nhỏ Thư đang loay hoay dọn dẹp quán. Như chợt nhận ra Tường đang ngồi ở một bàn gần cửa sổ, đôi mắt vô hình của anh nhìn vào xa xăm...

-Cậu đợi tôi lâu chưa? – Minh cười cười bước đến chỗ Tường đang ngồi, Như lèo đèo theo sau, dường như này giờ Tường không hề hay biết rằng có sự xuất hiện của Minh, hay nói đúng hơn anh không hề quan tâm mọi chuyện xảy ra xung quanh mình, bởi vì anh đang theo đuổi với những suy nghĩ của riêng mình.

-Cũng không lâu lắm – Tường hơi giật mình nhìn Minh – Cũng khoảng 10 phút thôi, tôi cũng đang muốn tìm một khoảng lặng để nhớ về những kỷ niệm rất rất đẹp của 5 năm trước – Tường không nhìn thẳng vào mắt người đối diện, khuôn mặt anh cứ vô hồn nhìn ra khoảng trời vắng lặng bên ngoài cửa sổ.

-Cậu vẫn còn nhớ Như?

Tường gật đầu trong vô thức, không một chút đắn đo suy nghĩ. Như chợt giật mình, cô nhận ra một điều rằng hình như mình là người thừa ở đây .=

-Nếu giờ được gặp Như, cậu sẽ nói gì? – Minh hỏi tiếp.

Chân mày Tường khẽ nhíu lại, anh đắn đo suy nghĩ, rồi chợt lên tiếng:

-Cô ấy không muốn gặp tôi, tôi nghĩ mình không có quyền gì để cho cô ấy được hạnh phúc, tôi sẽ buông tay cô ấy, bởi vì...thực tế..cô ấy không thuộc về tôi...

Nghe đến đây, Như không chịu nổi nữa, cô đẩy Minh qua một bên khi này giờ Minh cứ đứng trước mặt cô, thì ra là do này giờ cô đứng sau lưng Minh. Tường lại càng không để ý gì đến sự xuất hiện của thằng bạn chí cốt này nên anh không phát hiện ra Như đang ở đây, một khoảng cách rất gần...

-Anh nói gì? Anh dám nói lại lần nữa không?

-Như! Em.... – Tường ngạc nhiên nhìn Như rồi đôi mắt anh chợt đổi hướng sang Minh.

-Đừng nhìn tôi như thế! Hai người nói chuyện đi, tôi về trước, lát cậu đưa Như về khách sạn nhé!

Nói rồi Minh chợt bỏ đi chứ tiếp tục ở lại lỡ hai người họ đánh hội đồng thì anh chết ^.^ . Thật ra Tường không hề biết rằng Như đi theo anh đến quán Ký Ưc, tất cả là do một tay Minh sắp xếp. Chả trách gì Tường lại ngạc nhiên như thế khi thấy sự xuất hiện của Như...

Có phải các bạn đang nghĩ... Minh không còn yêu Như nên mới làm như vậy??????

Có phải các bạn đang nghĩ... Minh thật là ngu ngốc khi đẩy người con gái mình yêu suốt 5 năm trời cho thằng bạn chí cốt của mình???????

Hay các bạn nghĩ rằng... Minh đã trở thành con người vô cảm nên không còn cảm xúc nào với những người xung quanh anh, một người anh yêu nhất, còn một người là thằng bạn rất thân??????

Các bạn đừng vội trách Như vô tình trước tình cảm của Tường, cũng đừng vội trách Minh vội vàng bỏ cuộc. Thật ra, không phải Như vô tình hay hững hờ, chỉ vì... cô đang bối rối trước 2 chàng trai...

Cô không chọn Tường... vì cô sợ nếu sai lầm vì sự lựa chọn của mình... sẽ khiến cho cả 2 thêm đau khổ.

Cô không chọn Minh, mặc dù nhiều lần Minh làm cô muốn đứng tim >.<. dấu="” biết="” rằng="” minh="” đã="” âm="” thâm="” yêu="” cô="” suốt="” 5="” năm="” nay,"” từ="” lúc="” như="” đang="” nằm="” bắt="” tinh="” trong="” bệnh="” viện="” với="” căn="” bệnh="” quái="” ác,"” như="” đã="” cảm="” nhận="” được="” giọt="” nước="” mắt="” nóng="” hổi="” rơi="” xuống="” bàn="” tay="” cô,"” đến="” bây="” giờ,"” minh="” vẫn="” là="” người="” lặng="” lẽ="” quan="” tâm="” như,"” vẫn="” là="” người="” luôn="” theo="” dõi="” từng="” bước="” chân="” của="” như..."” lúc="” ấy,"” như="” nhận="” ra="” trái="” tim="” minh="” đang="” đập="” lỗi="” nhịp..."”>

Như không biết.... tình cảm mà mình dành cho Minh là như thế nào... và Như càng không biết.... tình cảm mà Tường dành cho cô lớn đến mức nào.... Phải chăng trước giờ cô đã vô tình làm trái tim của một người đau khổ? Nếu nói vậy thì huê, tại lúc trước Minh đã làm cô nhiều lần muốn đứng tim chi? *_*

Các bạn đừng trách Như như thế, cô cũng là con gái, cũng biết rung động trước tình cảm của một người con trai. Trái tim Như làm bằng da bằng thịt chứ không phải bằng sắt thép. Với một chàng trai hoàn hảo như Minh thì lại càng khiến Như khó xử...

Vì thế.... Như không dám ra quyết định, chọn ai và không chọn ai....

Vì cô biết.... quyết định của mình sẽ khiến trái tim của một chàng trai bị tổn thương.

**

Giờ phút này, chỉ còn Tường và Như ở đó, quán Ký Ưc sẽ không đóng cửa, nếu vẫn còn hai con người đó ở đây. Một không gian yên tĩnh bao trùm 2 con người, không ai dám mở lời trước, cũng chẳng ai dám vui vẻ như trước kia nữa.

-Trông em gầy hơn trước.... – Tường chợt lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

-.....

-Sao em lại ở đây???

-Em.... – Như ngập ngừng, đến giờ cô mới chịu mở miệng T__T – Em....ký hợp đồng....với...

Như lúng túng, cô thật sự không dám nhìn vào đôi mắt của Tường, cô sợ, lại một lần nữa cô lại mềm lòng vì ánh mắt đó.

-Lại ký hợp đồng à?

-Sao lại là “lại” được, em định ký với anh Minh cơ mà, tại em bị anh Minh lừa đến đây – Như sừng cổ cãi lại, chẳng biết sao cô lại nóng tính đến như thế &_&

-Vậy à, anh cũng bị lừa đến đây đấy – Tường bắt giắc mỉm cười – Minh nói có chuyện quan trọng muốn bàn với anh, kết quả là anh lại bàn công việc với em chứ không phải của cậu ta!

-Thì ra, anh cũng là người bị hại à? – Như tròn xoe mắt hỏi Tường, thì ra toàn bộ chuyện này là do Minh sắp xếp, thì ra, Minh đã có ý định tác hợp cho cô và Tường rồi..

-Này, nếu em không ký được hợp đồng với công ty anh, thì sao? – Tường chợt hỏi, câu hỏi của anh thật khiến Như rất khó trả lời. Chết thật, nếu Tường không chịu ký thì làm sao cô còn mặt mũi mà quay về Mỹ chứ? Haizzzzzzzzzz

-.....

-Thôi! Anh không muốn nhắc công việc ở đây – Tường lên tiếng khi anh thấy được sự im lặng của Như (thật ra cô đang suy nghĩ, nhưng vẫn chưa ra ^^) – Anh có một chuyện muốn hỏi em.

-Anh hỏi đi!

-Có phải khi người ta muốn thành công thì người ta sẽ bất chấp tất cả?

Như suýt té ngã trước câu hỏi của Tường,. Cô dần nhận ra, câu hỏi của Tường thật không đơn giản, rất không đơn giản !

-Tùy trường hợp thôi anh à – Sau khi lấy lại được bình tĩnh, Như mới đủ can đảm để trả lời.

Im lặng.....

5 giây trôi qua.....

- Được rồi – Tường chợt lên tiếng – Một câu nữa, anh muốn hỏi em – Tường nhìn thẳng vào mắt Như khiến cô chợt bối rối – Em... còn yêu anh không?

Im lặng..... lại im lặng.....

10 giây.....

Nếu nói “Im lặng là vàng” thì đến giờ này Tường đã là tỷ phú! \$_\$_

-Thôi được rồi, em không trả lời, anh đã hiểu. Anh còn một câu hỏi, nếu em trả lời được, anh sẽ ký hợp đồng với em.

Nghe đến ký hợp đồng, Như mừng hóm, mắt cô sáng rực hẳn lên, cô vội vã gật đầu, vì giờ đây cô chỉ mong ký xong hợp đồng, càng sớm càng tốt.

-Nếu anh bảo em lấy anh để được ký hợp đồng, em có đồng ý không?

Vừa mới vui vẻ vì sắp được nhận lời ký hợp đồng, bây giờ cô suýt té xỉu vì cái đề nghị “từ trên trời rơi xuống” đó.

Đó có phải là ép buộc không nhỉ?

Hay Như cũng đang mong có chuyện đó xảy ra?

Thật ra là sao đây?

Sao cô lại phân tâm như thế chứ?

Haizzzzzzzzzz ! Nếu xét theo luật kinh tế, Tường đã vi phạm rồi. Anh đã ép buộc đối phương ký hợp đồng bằng cái điều kiện mà “ai cũng muốn” T_T duy chỉ có Như là bối rối, cô không biết phải trả lời như thế nào đây nữa. Ôi mẹ ơi, như vậy là phước hay họa đây?

26. Chương 26 : Ngày Gặp Lại

Im lặng....

Lại im lặng....

Tường đang chờ đợi câu trả lời của Như

Tim anh đang muốn nhảy ra ngoài....

Ôi trời ạ, nếu nói im lặng là vàng..

Thì Tường không muốn làm tí phú một chút nào T_T

Ngay cả Như cũng cảm thấy mình đang bối rối. Nếu chuyện này xảy ra lúc 5 năm trước, chắc có lẽ Như đã không suy nghĩ mà sẽ cho câu trả lời ngay lập tức. Nhưng bây giờ đã khác, thời gian thay đổi, Như cũng thay đổi. Cô thật sự không biết rốt cuộc mình đã thay đổi cái gì, nhưng hiện tại cô thấy mình đang phân vân trước tình cảm mà cô đã từng rất mơ mộng rất nhiều. Có cái gì đó trong tim Như đang nhói lên từng cơn, cô không đau, không buồn, chỉ là cô thấy hơi tiếc nuối cho những kỉ niệm đẹp của 2 đứa mà thôi.

Sự im lặng của Như khiến Tường như muốn ngạt thở, anh đã dần nhận ra sự thay đổi trong Như, anh đã dần biết được.... tình cảm của Như dành cho anh...đã hết rồi...

-Anh... anh không ép buộc em – Tường không muốn mình sẽ bị chìm chết trong cái không gian ngột ngạt này – Tùy quyết định của em, anh chỉ muốn nói rằng, anh còn yêu em, nhiều nhiều lắm, suốt cuộc đời này anh chỉ yêu một người con gái mà thôi.

Nói xong anh quay mặt bước ra khỏi quán Ký Ức với một nỗi đau dần xé trong tim. Như đã thay đổi. Phải, Như đã thay đổi thật rồi, Như đã thay đổi từ khi cô nghe tin Kiều My có thai với anh. Bắt đầu từ giờ phút đó, trái tim Như đã đông lại thành băng, lòng Như đã cứng như sắt thép. Phải, Như đã thay đổi, nhưng trách ai được đây? Tất cả lỗi là do anh gây ra, cho nên, anh không có quyền trách Như thay đổi, cũng không có quyền mang đến hạnh phúc cho Như... Tường đã quyết định rồi, một lần nữa, một lần nữa Tường sẽ buông tay Như ra, cho Như lựa chọn người mà cô yêu, cho Như biết được, tình cảm của cô dành cho anh là như thế nào...

-Anh.....Tường.... – Như gọi với theo.

Tường chợt dừng chân, nhưng anh không quay đầu lại.

-Em.... xin.... lỗi....

Tiếng Như vừa dứt thì bước chân Tường cũng nhanh hơn, anh muốn chạy ra khỏi cái nơi này, nơi đây ngột ngạt quá, anh không thể tiếp tục ở lại. Anh không muốn mình lại rơi nước mắt trước mặt người con gái mà anh thương yêu... Tại sao vậy? Anh không muốn nghe lời xin lỗi đó, anh thật sự không muốn... đến giờ phút này, anh đã hiểu, trong lòng Như đang suy nghĩ gì.

Một mình Như ở lại quán Ký Ưu với những giọt nước mắt chảy dài. Cô không hiểu sao mình lại có thể nói ra những lời đó. Cô thật sự không muốn làm Tường tổn thương, cô thật sự không muốn làm Tường đau khổ. Nhưng... đã muộn rồi, tất cả mọi chuyện đã quá muộn màng. Không phải là Như không còn yêu Tường, cũng không phải Như đã thay lòng. Chỉ vì cô đang phân vân với sự lựa chọn của mình. Có phải, quyết định của cô là sai? Có phải, 5 năm trước, người mà cô yêu là Minh chứ không phải Tường? Có phải, cô đã vô tình làm cả 2 người con trai đau khổ vì mình? Trời ơi, cô biết phải làm sao đây?

Trong đầu Như chợt hiện lên ký ức của 7 năm trước. Ký ức về một cô bé ngây thơ với mối tình đầu hồn nhiên trong sáng, rồi sau đó là một cô gái cứng cỏi gai góc khi mối tình đầu tan vỡ, tiếp đó là hình ảnh một cô bé lốc chốc khi chợt say nắng một chàng trai mà cô gọi là “sếp” trong cửa hàng mà cô làm việc, rồi một cô gái chiều chiều cứ lẳng lặng kêu “cà phê không đường” rồi thả mình vào dòng người tấp nập trên đường phố. Cũng trong quán café ấy, cô gái đó đã gặp một chàng trai cứ đeo theo cô hết ngày này qua ngày khác, cũng chàng trai đó đã mang đến cho cô nụ cười của cuộc đời, cho cô thấy cuộc đời không phải chỉ có màu đen, cuộc đời không phải chỉ có một vị đắng chát. Cô đã yêu chàng trai ấy, yêu bằng tất cả trái tim của mình. Chàng trai ấy cũng yêu cô, yêu đến nỗi âm thầm hiến tủy để cứu sống cô... Những ký ức ngày xưa chợt quay về bên cô, vui cũng có, buồn cũng có, đau khổ cũng có. Tất cả cứ tạo thành một vòng xoáy mà Như không thể nào tìm được lối ra ình.

Một mình Như rời khỏi quán Ký Ưu, đi vô định về một hướng nào đó, không ý thức được bây giờ đã là mấy giờ, cũng không ý thức được rằng mình sẽ đi đâu, sẽ về đâu. Cô cứ lặng lẽ bước đi trên con đường quen thuộc. Như không khóc, vì chẳng ai thấy giọt nước mắt đang chảy trong tim cô. Như đang ngập tràn trong nỗi đau nên không ý thức được chân tay mình đang bủn rủn.

- Em đi đâu về tối thế?

Hai thanh niên ở đâu chợt bữa vậy lấy Như, Như cố mở to mắt xem ai đã cản đường mình. Hai tên đều cao to và lực lưỡng, vì trời tối quá nên Như không thấy được mặt mũi bọn chúng ra sao. Hai tên ấy đẩy Như vào một góc tường, nhìn nhau rồi phá lên cười:

-Nhỏ này được đó, trông bộ ngon ghê cơ!

-Mấy anh thả tôi ra – Như đã dần hiểu ra được bọn chúng muốn gì, cô cố ra sức giãy dụa nhưng vô hiệu.

Nhưng một mình Như yếu ớt thì làm sao mà có thể đấu lại 2 tên to xác kia, Như càng giãy dụa thì bọn chúng càng thích thú, không chịu thả cô ra. Đến giờ phút này, nước mắt Như ứa ra, cô gọi trong yếu ớt:

-Anh Tường... anh Tường.. cứu em...

-Anh Tường nào vậy em? – Một tên cười ha hả - Tụi anh cho em hay, bây giờ đã gần 12h rồi, chẳng có ma nào mà cứu em đâu, ngoan ngoãn mà chiều tụi anh đi cưng! Ha ha ha

Như cố gắng lấy hết sức lực còn lại của mình mà vùng vẫy khỏi những bàn tay ghê tởm kia nhưng vô hiệu. Chợt thấy cánh tay ghê sợ đang cố gắng mò mẫm cơ thể mình, Như sợ hãi thật sự, nước mắt cô ứa ra như mưa, miệng cô cứ lắp bắp không ngừng “Anh Tường...anh Tường...cứu...em...”

-Á!!!!!!!!!!

Một cú đấm như trời giáng xuống đầu một tên làm hấn ngã ngay xuống đất, tên còn lại ra sức đánh trả vào chàng trai vừa với đấm tên kia, nhưng chàng trai ấy như một hiệp sĩ, chưa đầy 2 phút đã hạ gục được tên còn lại... Như sợ sệt ngồi tựa vào góc tường, khóc thút thít, cô không dám nhớ lại những chuyện vừa xảy ra. Nhìn chàng trai ấy hạ gục 2 tên xấu xa, Như càng sợ sệt, bật khóc nức nở.

-Cô không sao chứ? – Anh ta đến chỗ Như đang ngồi, dịu dàng hỏi.

-Cứu...em...anh...anh...Tuồng...anh...Tuồng...anh đang ở đâu....anh đừng bỏ em...mà...

Như chợt khóc nức lên khiến chàng trai bối rối.

-Cô à, cô cô không sao chứ? Cô ơi...cô....

Anh ta chưa kịp nói hết câu thì Như đã ngất xỉu, anh cố gắng lay Như dậy, nhưng do quá sợ hãi và không còn một chút sức lực nào cả, cô đã ngất xỉu trên tay anh.

**

Trời sáng sớm thật dễ chịu, từng tia nắng chiếu xuyên qua từng kẽ lá đánh thức những ai đang còn trong chăn. Như chợt mở mắt khi có một tia nắng chiếu qua khung cửa sổ, chiếu thẳng đến chỗ Như đang ngủ. Cô hít một hơi thật sâu, không khí thật mát mẻ và dễ chịu. Chợt Như thấy đầu mình nhức bang bang, chẳng biết vì lý do gì mà Như có một cảm giác lo sợ.

Khoan đã, Như đang ở đâu đây? Sau 1 phút định thần, Như đã phát hiện ra, cô không ở trong khách sạn của mình. Vậy thì nơi đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây? Như cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, nhưng do đầu Như đang nhức nên không thể nhớ thêm được chuyện gì nữa.

Bước chân ra khỏi phòng, Như chợt nhận ra mình đang ở trong một biệt thự hạng sang. Một không gian thật sang trọng với đầy đủ những tiện nghi, nhưng cô không quan tâm đến chuyện đó, vì bây giờ thật sự cô đang rất lo sợ, cô thật sự không biết mình đang ở đâu, và tại sao mình lại ở nơi này.

Đi ngang qua một căn phòng, Như chợt nghe tiếng tranh cãi ồn ào. Cô dừng chân lại, và vì tò mò nên cô đứng nép vào một góc để nghe.

-Bà giấu chuyện này làm gì nữa, thằng Tâm nó lớn rồi, nó có quyền được biết! – Giọng của một người đàn ông vang lên.

-Tâm, con nghe mẹ nói, thật ra mẹ không muốn giấu con, chỉ tại.... – Giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng nói.

-Ba, mẹ! Đừng nói nữa, con đau đầu lắm – Giọng một tên con trai

Như chợt né sang một bên khi nghe tiếng cửa mở, một tên con trai ôm đầu chạy ra ngoài, anh ta không để ý những chuyện gì đang xảy ra với mình, anh ta cố sức chạy ra khỏi nhà với tâm trạng rối bời.

-Tôi thật sự không biết ông suy nghĩ gì, đã giấu được 5 năm rồi, tại sao lại khơi gợi cho nó biết? – Người phụ nữ nhìn người đang ông trước mặt mình rồi thở dài bước ra ngoài, bà ấy chợt thấy Như đang đang ở một góc, một chút ngạc nhiên hiện lên trên đôi mắt của bà, rồi bà không nhìn Như nữa, một lần nữa bà thở dài rồi bước vội ra ngoài.

-Nhu! Con vào đây! – Người đàn ông trong căn phòng chợt thấy Như đang đứng trước cửa, ông lên tiếng.

Vâng! Người đó chính là cha của Tâm, cha của mối tình đầu đau khổ của Như, cô vẫn còn nhớ như in gương mặt ấy, gương mặt hiện lên một sự nghiêm khắc nhưng không khó tính, đôi mắt ấy chứa đựng một nỗi âu lo về đứa con trai của mình. Đó là ấn tượng của Như khi lần đầu tiên Như theo Tâm về nhà, nhưng ngôi nhà lúc ấy không sang trọng như ngôi biệt thự này, nên khi cô đang ở bên cạnh Tâm, bên cạnh cha mẹ Tâm mà cô không hề hay biết.

không phải không có ai quan tâm đâu bạn! mình mong bạn ra chap mới hàng ngày đó! hi... chỉ là k có tgian ment thôi! truyện còn dài nữa k gocmai?

27. Chương 27 : Thì Ra...sự Thật Là Vậy...

Người đàn ông trung niên một tay mân mê điều thuốc, đôi mắt chứa đầy nỗi âu lo xen lẫn một chút hối hận về những chuyện mình đã làm. Ông nén tiếng thở dài, chậm rãi nói:

-Thật ra thằng Tâm đã bị một tai nạn giao thông 6 năm trước. Khi đưa nó vào viện, bác sĩ nói rằng nó đã bị chấn thương phần não nghiêm trọng, rất may nó vẫn còn có thể sống sót sau cơn nguy kịch đó nhưng nó đã mất đi toàn bộ trí nhớ của mình. Mẹ nó vì không muốn nó nhớ đến con nữa nên đã giấu nhem chuyện nó và con từng ở bên nhau. Đã 6 năm trôi qua, nó vẫn cứ sống như thế, không biết nó đã đem bao nhiêu cô gái về nhà chơi, nhưng khi bảo nó cưới thì nó nhất quyết không chịu, bác thật sự chẳng biết nó đang suy nghĩ cái gì...

Ông Lâm – cha của Tâm – đột ngột im lặng, không biết ông đang suy nghĩ đến chuyện gì mà chân mày ông chợt nhíu lại, ông đưa 2 tay lên xoay xoay hai bên thái dương, rồi thở dài nói tiếp:

-Bác nghĩ, nó sẽ không chịu cưới ai ngoài cháu, bởi vì, bây giờ nó đã nhớ hết tất cả rồi...

Một không gian bao trùm cả 2 người, cả 2, một già một trẻ, đều đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Tâm trạng Như bây giờ thật sự rối bời, cô thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi cô nói lời chia tay Tâm, nhưng bây giờ cô có thể tờ mờ hiểu ra rằng, tại sao anh chàng mà cô gặp trên chuyến bay hôm bữa rất rất giống Tâm, tại sao khi nói chuyện với anh ta, có một cảm giác là lạ dâng lên trong lòng mình, cứ như tìm lại được ký ức 6 năm trước vậy. Thì ra Tâm đã bị mất trí nhớ, mất luôn những ngày tháng bên nhau của 2 đứa. Tự dưng trong lòng Như bây giờ có một niềm vui nho nhỏ, chẳng biết vui vì chuyện gì, chẳng biết khi biết chuyện này, Như nên làm gì bây giờ đây nữa.

Như chợt thấy đầu mình nhức bang bang, cô không thể suy nghĩ được chuyện gì nữa, cô ôm đầu ngồi bẹp xuống đất, đầu óc trống rỗng....

Những ký ức về Tâm, về Tường, về Minh....cứ lần lượt hiện lên trong đầu Như...

Nếu nói Như không có một chút tình cảm với 3 người thì là nói dối...

Nhưng nếu nói Như yêu cả 3 người thì cũng là nói dối...

Mà nếu hỏi Như chọn ai trong 3 người...thì Như hoàn toàn chịu thua

Không được! Như không thể tham lam như thế. Cũng không thể chọn hết 3 người. Như đang dần bị tình cảm vùi lấp tư tưởng của mình rồi. Không được! Như thật xấu xa, cứ muốn yêu hết cả 3! Trời ạ, không được rồi, Như đã trở thành loại người mà chính bản thân cô cũng rất khinh bỉ! Loại người tham lam, cứ muốn giành hết tất cả về mình..

**

Như quay về căn phòng ban nãy, đầu óc trống rỗng, cô phải rời khỏi nơi đây, nhất định phải rời khỏi cái nơi này, vì nếu cứ tiếp tục ở lại, cô sẽ bị những ký ức ngày xưa vùi lấp mất.

-Em... đi đâu đó?

Tâm vừa bước vào phòng đã thấy Như chuẩn bị bước ra ngoài, anh chợt lên tiếng hỏi.

-Em đi về nhà! – Như đáp mà không nhìn thẳng vào đôi mắt của Tâm.

-Như! – Tâm gọi theo, Như chợt dừng chân.

-Anh...anh...đã...nhớ hết...rồi...

Tâm chợt nắm lấy đôi bàn tay của Như, một luồng điện xẹt từ bàn tay lên đến tim, khiến cho dây thần kinh của Như dường như tê liệt. Như hốt hoảng giật tay mình lại theo một phản xạ tự nhiên.

-Anh... sao anh lại có thể như vậy chứ, thật ra, là do ba mẹ anh giấu nhem chuyện của 2 đứa mình. Chả trách gì lần gặp em trên chuyến bay, anh đã có một cảm giác rất quen thuộc, nhưng anh không thể nào nhớ nổi em là ai. Em, có phải, em đã nhận ra anh rồi phải không? Vậy thì tại sao em không nói?

Giọng nói của Tâm vang lên trong không gian yên tĩnh, một không gian chỉ còn có thể nghe được tiếng thở của 2 người. Bây giờ Như cứ im lặng, cô im lặng vì trong lòng cô đang rất rất rối bời...

-Như, sao em không nói gì hết?

Tâm lại cầm đôi bàn tay nhỏ bé của Như, lần này Như không phản kháng, cũng không giật tay lại, cô chỉ chột miệng hỏi:

-Thùy An, cô ấy sao rồi?

Câu hỏi của Như khiến Tâm như chết đứng. Thùy An là nhỏ bạn thân của Như khi còn học cấp 3, Tâm và An biết mặt nhau khi lần đầu An bắt gặp 2 người đang đi siêu thị, ngay từ giờ phút đó, Như đã nhận ra được ánh mắt của Tâm nhìn An, không đơn giản là nhìn một người bạn mới quen biết. Thật ra, đó chỉ là chuyện dĩ nhiên, khi Thùy An đẹp 10 phần thì Như chỉ có 8, nên khi biết chuyện người yêu của mình bị nhỏ bạn thân cướp mất, Như cũng không bất ngờ ấy.

-Anh không biết!

Tiếng trả lời của Tâm làm Như tức tối, chỉ muốn cho anh ta một bạt tay. Nói “không biết” là sao? Bỏ người yêu của mình để đi theo một người con gái khác, vậy mà bây giờ lại nói “không biết” là sao? Sao anh ta có thể vô trách nhiệm như thế được chứ?

-Từ ngày giao thừa 6 năm trước, sau khi nhận được điện thoại của An, anh đã nói dối em rằng, gia đình anh có chuyện, vì anh không muốn em suy nghĩ lung tung nên anh mới nói như thế, anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi... thật ra, hôm đó anh gặp An, chỉ là để nói rõ với cô ấy rằng, người anh yêu là em, anh không thể nào có lỗi với em được nữa – Giọng Tâm càng lúc càng nhỏ - Lúc đó, khi nhận được lời chia tay của em, anh đã như một người điên, vội chạy ngay về quán café em đang ngồi, nhưng khi An nhận được tin nhắn của em, lại nghe anh nói rằng người anh yêu là em, nên cô ấy rất đau khổ, cô ấy chỉ muốn anh ở bên cô ấy một chút nữa thôi....

-Anh đừng nói nữa – Như ôm đầu – Em đau đầu lắm, anh đừng nói nữa, phải chi lúc đó, anh đừng lừa dối em, thì chúng ta sẽ không như bây giờ! Bây giờ anh có nói gì thì cũng muộn màng rồi, anh có biết hay không hả?

Như ôm đầu chạy miết ra đường, đầu óc cô rối bời, cô thật sự không biết, mình nên làm gì ngay lúc này.

-Như! – Tâm gọi với theo – ANH YÊU EM!

Như không còn tâm trạng nghe bất cứ điều gì nữa....

Cô chạy ra ngoài đường như người điên....

28. Chương 28 : Về Quê

Một mình Như với đầu óc trống rỗng. Như mệt lắm, cô thật sự rất mệt. Muốn tìm một nơi nào đó để có thể suy nghĩ lại những gì mình đã làm, suy nghĩ lại những gì mà cuộc sống mang đến cho cô. Phải! Như cần có thời gian, một khoảng thời gian để tìm lại con người thật của chính mình.

**

Cà Mau trước kia là vậy, bây giờ khi quay lại nơi này, Như mới cảm nhận được những gì đổi thay của cuộc sống, của con người nơi đây. Duy chỉ có 1 điều không thay đổi, đó là con người nơi đây chất phác thật thà, quanh năm chỉ biết làm lụng với đồng ruộng. Tuy nghèo nhưng lòng dạ sắc son, tuy đơn giản nhưng hiền hậu. Bước chân trên con đường về quê, Như có một cảm giác lạ lạ. Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu Như không bước chân về đây? Đã bao lâu Như không có được một cảm giác thanh bình êm ả? Cuộc sống với những sóng gió, những trắc trở và cả những mục tiêu, ước mơ hoài bão; tất cả khiến cho Như đánh mất ký ức về quê hương của mình, nơi mà ông bà Như chôn nhau cắt rốn. Có phải Như đã bắt đầu? Bắt đầu khi quên mất cội nguồn tổ tiên của mình?

Vớ lấy cái điện thoại trong vali, không cuộc gọi nhỡ, cũng chẳng có tin nhắn. Một chút gì đó thất vọng xen lẫn hụt hẫng trong Như, cô không biết mình thất vọng vì điều gì nữa. Nhưng thôi, Như cần phải quên nó

đi, quên tất cả những gì đã khiến cho cô đau khổ để có thể làm lại từ đầu. Tiện tay nhấn phím tắt nguồn, để không phải bị làm phiền trong những ngày này, Như xách vali vào nhà.

-Chị Ba! Chị Ba về rồi mẹ ơi!!!!!! – Nhỏ em út chạy tuốt vào nhà, la lớn.

-Em về rồi à? – Chị Hai Như thấy Như về, vui vẻ ra phụ em gái mình đem đồ vào nhà – Đi đường xa về mệt không em?

-Dạ không đâu chị Hai – Như tươi cười – Mẹ đâu rồi chị?

-Mẹ đang nấu cơm sau bếp, chị phải chăm thằng ku Bin nên không phụ mẹ được.

-Vậy à! Để em vào phụ mẹ - Nói xong Như chạy vội vào bếp không để cho chị Hai mình ngăn cản.

-Mẹ!!!!

Như chạy ra sau bếp, thấy mẹ đang loay hoay với bếp củi, không kiềm lòng được, Như ôm chầm lấy mẹ của mình.

-Cái con bé này, lớn đầu rồi mà làm như còn con nít vậy đó!

-Hi hi – Như cười vui vẻ - Con nhớ mẹ quá à!

Một không gian vắng lặng của buổi chiều bao trùm lấy 2 con người. Như chợt thấy khóe mắt mình cay cay, chẳng biết vì khói bếp than hay vì một lý do nào khác.

-Thôi con mới về mệt rồi, nghỉ ngơi đi rồi chút xuống ăn cơm – Mẹ Như mỉm cười nhìn con gái mình trưởng thành hơn từng ngày, một chút tự hào vươn lên trên đôi mắt chứa đầy nỗi âu lo gánh vác gia đình. Đúng, Như đã trưởng thành, trưởng thành hơn để bảo vệ những người xung quanh mình T_T

Lặng xăng dọn cơm lên, Như chợt nhìn lên mái nhà (vì ăn cơm ngoài sân mà), có một chút gì đó thay đổi trong căn nhà của mình, Như lên tiếng hỏi chị Hai:

-Chị à, nóc nhà nhà mình ai sửa thế nhỉ?

-À, là anh Hai mày, ông thấy nhà không được rắn chắc nên sửa lại đó mà.

-Vậy.. à...

Như chợt nhìn lên, một cảm giác là lạ dâng lên trong lòng. Một chút ký ức hiện về...

**

- Anh Tường..... anh lên tiếng đi.....anh đâu rồi..... “già đầu” rồi mà còn chạy lung tung nữa không sợ con nít nó cười cho à?

- Anh ở đây nè!!!!

Nghe giọng của Tường, cô gái mừng rỡ, dáo dác nhìn xung quanh....

Quái..... có thấy ai đâu?

Hay là anh ta định chơi trò trốn tìm nhỉ?

Chắc anh ta nghĩ mình rảnh rồi mà chơi với anh ta?

- Anh ở đâu? Ra đây mau, tôi không đùa với anh đâu.

- Anh ở trên đây!

-Anh làm cái trò gì ở trên đấy vậy hả?

- Ở đây cũng thú vị quá nhỉ, chẳng có một tí tín hiệu nào hết, sóng điện thoại thì lúc có lúc không, anh phải leo lên đây mới bắt được sóng đó. Mà nghĩ lại cũng tốt, không có sóng thì khỏi phải lo ung thư não hay nhiễm sóng điện từ gì gì đó....he he

**

Một giọt nước mắt vô tình rơi xuống. Đưa tay quệt vội giọt nước mắt lì lợm đó, Như không muốn nhớ đến cái con người đó nữa, hãy để thời gian cuốn trôi hết tất cả đi....

-Như nè, nghe mẹ nói em qua đến tận Mỹ làm việc à? Thế có bắt được anh nào mắt xanh môi đỏ bên đó không? – Chị Hạnh nhìn Như, cười lém lỉnh.

-Ừ đúng rồi đó chị Ba, em muốn sang bên ấy lắm, nhưng mẹ nói lại nói em là “con nít con nôi”, người ta đã 15 tuổi rồi chứ bộ - Nhỏ em vừa dọn chén đĩa ra, vừa lanh chanh cái miệng.

-Mẹ đã nói rồi, chị Ba mà cứ đi hoài, ngay cả mà cũng đi nữa thì bỏ bà già này ở nhà một mình à? – Mẹ Như tươi cười dọn thức ăn ra.

-Dạ... qua bên có quen gì đâu chị ơi, bên đó anh nào anh nấy cũng đẹp trai hết á, nhưng em muốn lấy chồng Việt Nam cơ! – Như tươi cười trả lời chị mình.

-Thế à? Thế thì....

-Ấy...ấy.. không được đâu, em méc anh Hai à! – Như biết được những gì chị mình đang suy nghĩ, nhanh chóng dẹp tất cái “ước mơ” của chị.

Tối, Như lại loay hoay với đồng chén đĩa sau bếp. Ái chà, sống trên thành thị quen rồi, cộng thêm 5 năm bên Mỹ nữa, chắc Như đã quen với cuộc sống đô thị rồi, nên khi về đây mỗi lần nhóm bếp lên là y như có ai đó vẽ mặt mèo cho Như vậy! Khiến chị Hai Như nhìn thấy cô em gái vụng về của mình không khỏi không bật cười. Chị Hai còn trêu, sau này Như phải lấy chồng ở đô thị, chứ không được lấy chồng ở đây ^.^ (Lý do vì sao thì ai cũng hiểu) T_T

Có tiếng chó sủa ở bên ngoài. Trời đất, đã 7h tối rồi, giờ này ở quê Như ai cũng đóng cửa tắt đèn hết rồi, còn ai lại rảnh rỗi mà đập cửa nhà người khác thế? Lau qua loa đôi tay, Như bực bội ra mở cửa.

-Đã giờ này ai mà rảnh thế khôn...

Như đơ cứng họng khi nhìn thấy vị khách “không mời mà đến”. Thật ra đó không phải là trùm khủng bố hay mang một vẻ mặt đầy những vết chém đáng sợ như trong phim Như thường thấy. Như đơ cứng họng vì người này quá...đẹp trai! Mà có một lý do hơn nữa khiến Như không nói được lời nào, đó là vị khách đáng quý đây chính là...là... Tâm!

-Anh biết ngay là em sẽ ở đây mà!

Tâm tươi cười vác vali vào nhà. Như chỉ biết đứng đó há hốc mồm và ...đơ cứng người ra! Anh ta định đi đâu, định làm gì ở đây mà lại mang vali theo thế này? Như chỉ biết đứng đó với duy nhất một câu hỏi ấy trong đầu nhưng không dám hỏi thẳng mặt anh. Bởi vì Như sợ...câu trả lời của anh ta!

-Đừng nhìn anh như thế, anh sẽ ở đây! – Tâm vừa cười vừa nói.

-Há??????????? – Như càng há hốc mồm hơn khi nghe anh ta nói như vậy, thật đúng là Như sợ câu trả lời mà!

-Há cái gì mà há, mẹ đâu em? Anh muốn gặp mẹ!

-Mẹ ai???????????

-Mẹ em cũng là mẹ anh mà!

Như không buồn hỏi thêm cũng không buồn trả lời trả vốn gì với anh ta nữa. Như mạnh tay đẩy Tâm ra khỏi cửa:

-Anh đi đi cho tôi nhờ! Tôi muốn yên, anh để cho tôi yên được không?

Một đôi tay ấm áp ôm chặt lấy Như khiến cô cảm thấy như có một luồng điện xẹt qua người mình. Tim Như như muốn không ở yên chỗ đó mà nhảy lưng tung ra ngoài. Ôi trời, cái quái gì đang xảy ra thế này?

Bất ngờ Như đẩy Tâm ra như một phản xạ tự nhiên. Mặc dù vòng tay ấy rất ấm áp nhưng Như không thể nhận lấy nó. Nó không thuộc về Như.

-Anh yêu em Như à! – Tâm bầu lấy 2 vai Như, quay Như vào đối diện với mình, hét lớn – Từ ngày em bỏ chạy ra ngoài đường, anh sống cũng như chết, anh biết trong quá khứ anh đã sai, sai rất nhiều khi khiến em đau khổ vì anh, nhưng mà... em cho anh một cơ hội được không Như?

-Anh....đúng...là...đồ....điên... - Như gắng lên từng tiếng, cô cố gắng thoát khỏi đôi bàn tay mạnh bạo đó, nhưng hoàn toàn bất lực.

-Đúng! Anh điên, anh điên vì trước kia anh đã bị hút hồn bởi Thùy An, anh điên vì anh đã phản bội em, nhưng anh... anh thật sự...thật sự...rất yêu em!

Giọng Tâm càng lúc càng chậm. Nhưng hình như nỗi đau trong lòng anh thì luôn luôn mạnh mẽ, nó khiến anh không thể không nói những lời này.

-Anh buông tôi ra! – Như hét lớn, nước mắt lặng lẽ rơi – Anh nói vậy mà anh nghe được hả? Anh khiến tôi đau khổ như thế chưa đủ sao? Anh còn muốn tiếp tục hành hạ tôi nữa à?

Tiếng hét của Như đủ lớn để phá tan cái không gian yên tĩnh nơi đây Tâm hốt hoảng khi thấy Như phản kháng mạnh mẽ như vậy, anh nắm chặt lấy tay Như, kéo ra ngoài.

-Anh buông tôi ra! – Như cố vùng vẫy khỏi bàn tay mạnh bạo đó nhưng không được rồi.

Đến một bờ sông, Tâm mới từ từ thả lỏng tay Như ra, cô cố gắng giết tay mình lại. Nhưng ôi thôi, bàn tay của Như đã hằn lên những vết đỏ khi Tâm đã dùng hết sức của mình để kéo đi. Cô đau đớn xoa xoa bàn tay mình. Những giọt nước mắt lại rơi vì đau và bức tức.

Tâm nhìn thấy những vết hằn đỏ đó, anh hốt hoảng:

-Anh xin lỗi...anh không cố ý...

-Anh không cần xin lỗi – Như bực mình – Nếu muốn xin lỗi thì làm ơn anh về giùm tôi đi, tôi sẽ biết ơn anh lắm!

Nói rồi Như bực mình bước về nhà mình, thật không hiểu nổi, cô đã muốn tránh né con người đó nên mới về đây, thật không ngờ anh ta lại không tha cho cô, kiếm đến tận nơi này.

Tâm thấy Như bực mình và bước đi trước mặt mình. Nỗi bực tức trong lòng anh dâng lên đến đỉnh điểm. Bao nhiêu dồn nén mấy ngày qua bây giờ bỗng chốc vỡ ra khiến Tâm không chịu đựng được nữa. Anh chạy theo Như, nắm lấy bàn tay mới ban nãy hằn lên vì sự mạnh bạo của anh.

-Như, tại sao em lại như thế? Chẳng lẽ em không còn một chút tình cảm nào với anh sao?

Như không trả lời, giết tay lại, bước đi tiếp.

-Là tại vì Duy Tường? Hay Quốc Minh?

Nỗi đau dần xé trong Tâm không chịu nằm yên đó nữa, nó đã bị dồn nén quá lâu khiến Tâm bị ngạt thở. Anh đã không chịu nổi nữa nên đã nói toẹt ra những gì cất giấu trong lòng mình bao ngày nay.

Như đứng khựng lại đó, không bước đi tiếp cũng không quay mặt lại. Tại sao anh ta lại biết Quốc Minh và Duy Tường? Tại sao? Tại sao cô muốn thoát khỏi hình ảnh 2 con người đó mà không được?

-Sao anh lại biết? – Như bỗng quay mặt lại, hỏi lớn.

-Hai người đó đã công khai trên báo mỗi tính tay ba với em, anh đã biết chuyện đó nên anh mới tìm em để hỏi cho ra lẽ...

Vừa nói Tam vừa tiến gần đến Như, nỗi bực tức như cào xé tâm hồn anh. Lúc này trông Tâm đang sợ như một con mãnh thú.

-Em nói đi! Chẳng lẽ em không còn một chút tình cảm nào với anh sao?

Như nhìn thẳng vào đôi mắt Tâm, chính đôi mắt này năm xưa đã khiến Như chết mê chết mệt. Nhưng bây giờ trong đôi mắt ấy hằn lên một sự tức giận khôn nguôi, đôi mắt rực lửa ấy như muốn thiêu chết Như.

-Đúng! Tôi hết yêu anh từ lâu rồi!

-Vậy còn 2 người kia? – Tâm khẽ nhếch môi khinh bỉ - Tình cảm nhỏ? Lên báo nói này nói nọ! Như vậy là hay lắm sao? Nói cho cùng bọn họ cũng chỉ là mấy thằng hèn, cướp người yêu của người khác!

-Anh im đi! – Như hét lớn – Anh không có quyền nói 2 người đó như vậy! Anh bỏ tôi để đi theo Thùy An, bây giờ anh còn nói những lời đó được sao?

-Thì ra.... Thì ra... em...không còn yêu anh nữa rồi... Em có thể vì hai con người đó mà hét lớn với anh...

-Đúng!

Nói rồi Như bực bội bước đi, cô không muốn tiếp tục ở lại cái nơi này nữa. Tâm tức giận nhìn Như quay mặt đi mà không làm gì được. Như đã vì hai người kia mà lại có thể lớn tiếng với anh như thế, anh không chịu đựng được, không bao giờ anh chịu đựng được chuyện đó xảy ra. Tâm chạy đến trước mặt Như, không cho cô bước đi tiếp được nữa.

-Anh muốn gì?

-Em không là của anh thì em cũng không được là của ai khác!

Tâm nói rõ từng chữ một, đôi mắt rực lửa của anh khiến Như hoảng sợ thật sự. Cô cố vùng vằng khỏi con người đáng sợ này nhưng hoàn toàn vô ích. Anh đẩy Như nằm xuống bờ cát, rồi đặt lên môi Như một nụ hôn, một nụ hôn nồng cháy..

-Buông....buông....buông....em....ra.....em xin anh.....em....xin...anh...đó....

Như cố lấy hết sức mình để thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Tâm nhưng hoàn toàn vô hiệu. Tâm hoàn toàn không muốn buông tha Như, bờ môi của anh cứ liên tục hôn Như khiến Như hoảng sợ thật sự. Cô không biết phải làm gì, nước mắt cứ tuôn ra. Những giọt nước mắt như pha lê rơi xuống má Như rồi bất giờ Tâm nắm được vị mặn của nó. Một chút sưng sờ trên khuôn mặt Tâm, anh đột ngột buông Như ra, đôi mắt anh đỏ dần. Anh thật sự không thể ngờ người con gái anh yêu và cũng là người con gái đã từng yêu anh lại không muốn cùng anh.... Anh cũng thật sự không thể ngờ, Như lại khóc, khóc vì bất lực hay khóc vì sự dè tiện đáng khinh bỉ của anh?

Nhưng Tâm không thả Như ra, anh cố đè chặt Như để Như không thể chạy thoát. Một sự tức giận hiện lên trên khuôn mặt của Tâm, một ngọn lửa như muốn thiêu cháy tất cả mọi thứ xung quanh mình, trong đó có cả Như. Anh không muốn Như chạy khỏi vòng tay anh một lần nữa, vì thế, trong lúc này, anh càng không thể do dự.

Như vẫn cố hết sức giãy dụa, mồ hôi chảy ra đầm đìa, đôi mắt đỏ hoe vì khóc nức. Như cố gọi trong tuyệt vọng:

-Anh Tường...anh Tường..... cứu.... em.... anh.... Tường.... em... xin... lỗi..... em.... em....

Vì đã giãy dụa quá sức, Như ngắt xỉu trong vòng tay của Tâm. Chiếc cúc áo ban nãy đã bị Tâm mở tung ra, khiến Tâm không thể kiềm chế được. Giờ đây Như đã ngắt xỉu chẳng phải Tâm lại có thể dễ dàng sao?

Anh nhẹ nhàng mở tung những chiếc cúc áo còn lại, rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Như..

Khuôn mặt anh bỗng trắng bệch ra....

Đôi mắt Như đỏ hoe vì khóc...

Gương mặt Như vẫn còn vương vấn những giọt nước mắt còn sót lại....

Tâm cảm nhận được vị mặn của nó...

Trong cơn mơ, Như vẫn lẩm bẩm: “Anh....Tường...anh...Tường....em....xin...lỗi...”

Đôi tay Tâm bỗng dừng dừng lại, anh khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt thon trắng của Như. Tâm sưng sờ trong giây lát. Rồi cũng không biết vì sao...anh lại nhẹ nhàng gài cúc áo lại cho Như...

Anh YÊU Như, nhưng anh không thể làm trò thấp hèn đó để có được cô...

Tâm lạng lạng đứng dậy, nhưng anh không đứng vững.... vừa mới đứng lên đã bị một cú đâm khiến anh ngã chúi chúi..

-Thằng khốn, mày đã làm gì Như? Đồ khốn nạn!!!!

Tường liên tục đánh mạnh vào mặt Tâm khiến Tâm lại ngã xuống đất.

Hôm qua, khi thấy Như bỏ đi, Tường chạy vạy khắp nơi tìm Như mà không có. Điện thoại lại tắt mất khiến lòng anh bồn chồn không yên. Anh chợt nhớ rằng Như còn một chỗ để yên tĩnh nên anh đoán Như đã về quê. Anh chạy xe như điên về quê Như vì anh linh tính có chuyện gì đó không may sắp xảy ra. Khi chạy đến nơi đây, Tường đã nhìn thấy Tâm định giở trò với Như, anh cố chạy thật nhanh đến... anh không muốn....mất người con gái anh yêu một lần nữa....

Mặt Tâm bây giờ đã bầm tím vì những cú đấm của Tường. Nhưng Tâm không đánh trả cũng không giải thích, anh cứ đứng yên đấy mà chịu những cú đấm như trời giáng và những lời lẽ như muốn ăn tươi nuốt sống Tâm vào trong bụng vậy...

Khi không còn sức lực để đánh tiếp, Tường loạng choạng đến bên Như, bế Như đặt vào trong xe, bắt chợt một giọt nước mắt của anh rơi xuống khuôn mặt Như:

-Anh xin lỗi, Như ơi, anh xin lỗi...anh không nên để em đi một mình như thế....

Tâm vẫn đứng yên đấy, nhìn 2 còn người ấy cùng nhau lên xe mà lòng anh đau nhói. Anh có lỗi với Như, anh không xứng đáng để có được Như nữa... anh phải cho Như được tự do thôi.....

Tâm ngồi xuống bờ sông, khuôn mặt đầy những vết thâm tím nhưng bây giờ anh không còn bất cứ cảm giác nào hết. Anh cứ ngồi đấy, ngồi đấy như một con người vô hồn. Thật ra, anh đã làm gì với Như, anh đã suy nghĩ cái quái gì trong đầu mà lại có thể làm như vậy với người con gái anh yêu thương nhất. Anh thật là một con thú chứ không phải con người, anh đã khiến Như sợ hãi và ghê tởm, chính anh cũng phải ghê tởm bản thân mình....

**

Trên xe, Tường chạy đi như một tên điên. Anh tự trách bản thân mình đã không thể bảo vệ cho Như, không thể mang đến hạnh phúc cho Như, để bây giờ lại có chuyện như thế xảy ra. Khẽ liếc nhìn sang bên cạnh, gương mặt trắng bệch của Như không còn một chút sức sống, đôi môi tái nhợt và còn sót lại những giọt nước mắt... Tường chợt thấy lòng mình đau như cắt, anh chợt dừng xe lại, nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của Như, anh cứ muốn như thế này mãi, được ở bên và lặng lẽ nắm tay Như, cho Như một cảm giác bình an. Nhưng suốt thời gian qua anh đã không làm được điều đó, anh đã vô tình để đánh mất Như khỏi vòng tay mình để rồi anh nhận ra Như quan trọng với anh đến dường nào. Vì thế, giờ phút này đây, cho dù Như có như thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ yêu Như, cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh Như, che chở chăm sóc cho Như.... bởi vì....anh không muốn mất Như một lần nữa....

29. Chương 29

Khẽ đặt tay lên trán Như, cô nóng quá, sốt đến 38 độ cũng không chùng. Tường hốt hoảng bế Như lên xe, đưa vào bệnh viện với tốc độ nhanh nhất có thể.

**

-Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?

-Không sao, chỉ là mệt mỏi cộng với áp lực quá lớn thôi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại - Bác sĩ nhìn về mặt hoảng hốt của Tường, từ tốn trả lời.

-Vậy..tôi có thể vào thăm cô ấy được không?

-Tất nhiên là được, nhưng đừng để cô ấy phải bị áp lực nữa.

Nói rồi bác sĩ khoác tay bước đi, Tường vội chạy ngay vào phòng Như đang nằm, gương mặt Như gầy hẳn đi, có chút góc cạnh nơi khuôn mặt trái xoan đó. Chắc thời gian vừa qua, Như đã phải chịu đựng rất nhiều, rất nhiều đau khổ và áp lực. Khẽ nắm bàn tay thon nhỏ của Như, Tường thủ thủ:

-Anh xin lỗi vì đã để mất em, nhưng lần này dù em có đuổi xua anh thế nào, anh cũng sẽ không bỏ tay em ra đâu. Heo con của anh!

Như khẽ lay động, đôi mắt mở to nhìn xung quanh. Tường mừng rỡ nắm chặt tay Như hơn:

-Em tỉnh rồi à?

Bất ngờ Như giắt tay mình tay, nét mặt không giấu được sự hoảng sợ, cô lấy hết sức lực yếu ớt của mình đẩy Tường ra xa.

-Buông tôi ra...anh ...anh...buông tôi ra...đừng đụng vào tôi....

Như lắp bắp nói không thành câu, từng giọt nước mắt cứ thay nhau rơi....

-Anh ...Tường...em...xin...lỗi.....

-Anh là Tường nè, em không nhận ra anh sao?

Nghe Như nhắc đến tên mình, Tường vội chạy lại, ôm chặt Như, nói nhỏ. Nhưng anh không ngờ ra, Như lấy hết sức lực vốn có của mình, một lần nữa đẩy Tường ra xa.

-ANH TRÁNH XA TÔI RA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét của Như khiến Tường sững người ra, Như lấy hết sức chạy ra khỏi phòng bệnh. Tường không hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh cố chạy theo bước chân của Như vì anh sợ Như sẽ làm điều gì đó dại dột.

Như đang ngồi trên ghế, đôi mắt mơ màng nhìn xa xăm, Tường thở hổn hển vì đã đuổi kịp Như, anh ngồi xuống cạnh Như, nói nhỏ:

-Làm anh chạy theo muốn hụt hơi.

-Anh nhìn kia, mây bay kia....la la la.....mây bay đi đâu vậy? sao mây bay đi mất rồi? không biết đâu, mây bay đi rồi....

Tường chỉ biết lặng lẽ ngồi cạnh Như mà nghe cô nói hươu nói vượn, anh không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng anh xác định được Như đã phải trải qua một cú sốc quá lớn nên mới như thế. Anh nhìn gương mặt hồn nhiên ngây thơ của Như, lòng anh đau xót.

-Nếu trước giờ em đều vô tư như thế thì tốt rồi.

-Hả? Anh nói gì vậy? – Như ngơ ngác nhìn người đàn ông bên cạnh mình, rồi cười khanh khách – Ha ha, anh khóc hả? lớn rồi mà còn khóc nhè, lêu ... lêu...

-Không, anh không khóc – Tường vừa nói vừa nắm lấy bàn tay Như – Anh không có khóc mà.

-Á á, anh buông tôi ra! Đừng động vào tôi, không ai có quyền động vào tôi!!!!!!

Như giắt mạnh tay lại rồi lại tiếp tục bỏ chạy....

-Như!!!!!!!!!!!!!!

Tường gọi theo nhưng vô hiệu, thế là một lần nữa Tường lại chạy theo Như.

**

-Bác sĩ, tình hình cô ấy là như thế nào? Tại sao cô ấy lại trở nên như thế?

Tường nhìn Như đang nghịch phá rồi nhìn sang bác sĩ, lo lắng hỏi.

Bác sĩ nín tiếng thở dài, chậm rãi nói:

-Cô ấy đang mang một chứng bệnh mang tên “rối loạn tâm lý”, bệnh này có thể do bẩm sinh, cũng có thể do mắc phải từ một chấn thương tâm lý. Không biết gần đây cô ấy có gặp phải cú sốc nào không?

Một chút gì đó thoáng hiện lên trên khuôn mặt Tường khiến gương mặt anh trở nên vô cùng lạnh lẽo và đau đớn. Anh không ngờ, chính anh là người khiến Như trở nên như thế này, chính anh đã gián tiếp gây nên căn bệnh này cho Như. Nếu anh không làm chuyện lầm lỗi 5 năm trước thì bây giờ đã không có chuyện này xảy ra. Tất cả là do anh, do anh hết!!!!!!

-Có, một cú sốc rất lớn. Xin hỏi bác sĩ, có cách nào chữa bệnh này không?

-Bệnh này là bệnh tâm lý, cần phải có phương thuốc tâm lý để chữa trị. Quan trọng hơn là cần có thời gian và sự chăm sóc của người thân mới mong có thể hết bệnh được.

-Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

Tường lặng lẽ đứng dậy, đến chỗ Như đang nghịch phá, nói nhỏ:

-Mình về nhà thôi.

-Nhà? – Như mở tròn đôi mắt nhìn Tường như thể không hiểu anh đang nói cái gì.

-Ừ mình về nhà thôi, anh sẽ dẫn em đi chơi, được không?

-A ha, đi chơi – Như vỗ tay đầy hứng thú – Đi chơi, mình đi chơi đi.

-Ừ!

**

-Nè, anh là người tốt phải không?

-Sao em lại hỏi vậy?

-Vì người tốt là người không ăn hiếp người khác.

-Nếu vậy thì anh là người tốt rồi? phải không?

-Dạ.

**

-Anh ơi!

-Gì?

-Em đói bụng!

-Ừ ngồi yên đấy, anh mua bánh mì cho ăn.

-Không, em không ăn bánh mì!

-Vậy em ăn gì?

-Em muốn....ăn kẹo....

-Ăn kẹo?

-Dạ, em muốn ăn kẹo, anh mua cho em đi.

-Không! Ăn kẹo sâu răng đấy!

-Không chịu đâu, em muốn ăn kẹo... em muốn ăn kẹo....

-Trời ạ, đói bụng mà ăn kẹo à?

-Em muốn....

-Thôi, được rồi, anh mua cho.

**

-Anh ơi!

-Gi?

-Anh tên gì vậy?

-Anh tên....à...tên....

-Tên “à” hả? Tên kì quá, ha ha ha

-Vậy em tên gì?

-Như!

-Tên đẹp nhỉ?

-Hi hi, anh tên “à”, ha ha, mắc cười quá.

-Anh không phải tên “à” đâu.

-Vậy anh tên gì?

-Anh tên....Tường.

-Tường??? - Cô bé tên Như vặn volume hết cỡ hét toáng lên – Không phải, anh không phải tên Tường, anh nói dốc, người lớn mà nói dốc.

-Không, anh tên Tường thật mà, sao em lại nói anh nói dốc?

-Không phải, anh Tường hiền lắm lại thương em nữa, anh không phải!!!!!!

-Anh cũng hiền, cũng thương em mà?

-Không phải, không phải, không phải, không phải....

Cô bé tên Như bịt chặt hai tai, ra chiều không muốn nghe nữa.

-Rồi, không phải, anh không phải tên Tường, được chưa?

-Hi hi, được đó.

-Mà anh Tường là gì của em vậy?

-Là...là...là...là gì nhỉ? Em không nhớ nữa, là gì ta????

-Thôi, không nhớ thì thôi.

-Hi hi.

Thế đấy, đã hơn 1 tháng kể từ ngày Như gặp phải một cú sốc quá lớn trong đời, cô đã trở nên như thế đấy. Trở về là cô gái hồn nhiên ngây thơ, không lo lắng, không muộn phiền, không bận tâm bất cứ chuyện gì. Không biết đây có phải là giải thoát cho cô gái phải chịu quá nhiều gánh nặng hay không nữa, chỉ biết rằng, giờ phút này đây, Như thấy mình thật nhẹ nhõm, rất rất rất nhẹ nhõm.

Giờ đây Tường cứ như người mất hồn, nhìn thấy như trở nên như thế, anh vừa buồn vừa lo. Tất cả cũng chỉ tại anh mà ra, tại anh hết. Giờ đây anh không biết phải làm gì ngoài đau đớn nhìn Như trở nên như vậy. Như đã gánh quá nhiều cú sốc rồi, một mình Như chịu đựng quá nhiều đau khổ. Cho nên, anh càng phải có trách nhiệm với Như, càng phải chăm sóc và lo lắng cho Như nhiều hơn. Đến giờ phút này đây Tường mới biết Như quan trọng với anh tới dường nào. Vì thế, anh quyết định sẽ không bao giờ để mất Như một lần nữa.

**

-Anh Suuuuuuuuuuuuuuuuu – Tiếng gọi của Như vang vọng trong không gian yên tĩnh, không có bóng người.

Anh Su chính là tên mà Như dùng để gọi Tường. Tường cũng đồng ý vì cái tên ấy cũng tạm chấp nhận được. Sáng nay Tường rủ Như đi chơi rồi Tường bỏ Như một mình trong một nơi rất quanh quèo và u ám. Như sợ hãi cố dùng hết sức lực của mình để gọi nhưng vô hiệu. Thực tế ở nơi vắng vẻ này không có một bóng người, dù cô có kêu cách mấy cũng không ai nghe.

-Anh Suuuu., đừng bỏ em mà, anh Suuuuuuuuuu, em sợ lắm, em...s..ợ...l...ắm....

Đầu óc Như trống rỗng, nước mắt rơi giàn dụa. Như cứ thế, vừa gọi vừa khóc, khóc đến hết cả nước mắt, gọi đến khan cả tiếng nhưng chẳng ai nghe.

-Anh Su ơi, anh Su, đừng bỏ em mà, anh Su..

**

-Anh Su!!!!!!!!!!!! – Như giật mình choàng tỉnh giấc, cô hốt hoảng lao vội mồ hôi trên trán. Thì ra, này giờ chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi.

Như bước xuống giường, mang vội đôi dép rồi vội vã bước ra ngoài trong đêm vắng.

Bước chân Như lang thang vô định, không tìm được một nơi cụ thể để dừng lại, Như cứ bước, cứ bước đi như thế. Trong đầu còn lẩn quẩn hình ảnh của Tường và tiếng gọi còn vang vọng đâu đây.

-Tại sao, mình lại cảm thấy anh Su rất quen thuộc? Tại sao lại như thế chứ? Tại sao? Tại sao???

Như vừa đi vừa lẩm bẩm một mình, cô thật sự không nhận ra, anh Su ngay trước mặt Như đây lại chính là anh Tường mà Như hằng yêu thương và chờ đợi.

Một bóng người cao cao đang đứng trước mặt Như, cô dụi dụi mắt vì mới thức dậy. Cô không nhận ra được người này là ai, và cũng không quan tâm người này là ai. Như cứ thế bước qua mặt người đàn ông đó.

-Huỳnh Như!

Nghe gọi đến tên mình, Như sững người trong giây lát. Cô bé trơ mắt nhìn con người vừa gọi tên mình, không quen thuộc, thật sự Như không quen người này. Vì thế, Như lẳng lặng bước đi.

-Huỳnh Như! Em không nhận ra anh à?

Người đó thấy Như không để ý đến mình, không quan tâm đến mình. Anh ta kéo tay Như.

Như rung mình, như một phản xạ, Như giãy dụa:

-Bỏ tôi ra!!!!!!!!!!!!!! Đừng động vào tôi!!!!!!!!!!!!!!

-Như, anh Minh nè, em không nhận ra anh sao?

-Anh bỏ tôi ra!!!!!!!!!!!!!! Bỏ tôi ra!!!!!!!!!!!!!!

Minh sững người trước phản ứng của Như, anh không hiểu vì sao Như lại trở nên như thế.

-Như à, em làm sao vậy? – Minh nắm cổ tay Như, lo lắng hỏi.

-Anh bỏ tôi ra!!!!!! – Như ra sức giãy dụa – Anh Tường ơi... Anh Tường...cứu em...

Lại một lần nữa Minh hoàn toàn bất lực trước phản ứng của Như. Một chút gì đó nhói đau trong Minh, trong lúc này, người mà Như yêu thương chỉ có Tường, chỉ có Tường mà thôi.

Minh từ từ buông tay Như ra, chưa kịp nói gì thì Như đã bỏ chạy.

Như đang quay đầu định chạy đi nhưng đụng phải 1 người, đó chính là Tường. khi ngược lên nhìn thấy anh Su của mình, Như mừng rỡ

-Anh Su, anh Su đến rồi!

-Em làn gì mà chạy linh tinh thế hả? có biết anh lo cho em lắm không? - Tường thấy Như, không giấu được sự vui mừng lẫn giận dữ.

-Thôi mà, anh Su, em xin lỗi, em xin lỗi, anh Su đừng giận Như nữa ghen, anh Su ơi..

Như liên tục níu tay Tường năn nỉ, trông Như lúc này thật đáng yêu. Nhưng hành động đó của Như vô tình khiến Tường nhớ lại kỉ niệm của 2 người ngày trước. Lúc ấy, Như làm nũng y hệt như trẻ con khiến Tường cứ muốn nhìn ngắm mãi không thôi. Còn bây giờ, Như cũng thế, vì vốn dĩ cú sốc vừa qua đã khiến tinh thần cô bị rối loạn, nên mới trở thành như bây giờ.

Tường nhìn Như cười cười nắm tay Như, không quên cú vào đầu Như 1 cái đau điếng:

-Làm ơn thương anh giữ cái đi, có biết anh lo cho em lắm không hả?

Như cúi đầu tiu nghỉu như một đứa trẻ vừa mắc sai lầm đang chịu nhận tội. Thấy Như như thế, làm sao Tường có thể mắng nhiếc gì nữa cơ chứ?

-Anh Su ơi. Hồi này có anh nào á, biết em tên Như á.

-Vậy hả? vậy người đó đâu?

-Em không biết nữa, lúc ấy em sợ quá nên chạy đi mất tiu.

-Vậy hả? thôi được rồi, không có gì đâu, chắc do trời tối nên người ta nhìn nhầm đó mà.

-Dạ.

-Như ngủ ngon nhé, anh Su về đây.

-Anh Su, anh Su!! Anh Su đừng về, anh Su ở lại đây với Như đi, Như sợ lắm.

Tường bất ngờ trước câu nói của Như, thật ra Như đã gặp những gì hay đã mơ thấy gì mà lại sợ hãi đến như thế?

-Như, nói anh nghe, em làm sao thế?

-Em...em không biết...

-Làm sao mà không biết được, em gặp phải chuyện gì phải không?

-Em...em... không...

-Sao cứ không biết hoài thế hả?

-Hu hu hu, em sợ quá, anh Su cũng bắt nạt em, huhuhuhu

Như bật khóc ngon lành như một đứa trẻ khiến Tường phải bần chồn, chỉ muốn ôm chặt Như vào lòng mà vỗ về thôi.

-Được rồi, anh Su không đi, không đi nữa, anh Su sẽ ở lại với Như.

-Hi hi, vui quá, Anh Su không bỏ Như.

Như nhãy cẳng lên vui sướng. đúng thật là, trông Như không khác gì một đứa trẻ, một đứa trẻ ngây thơ vô tội, có thể khóc rồi cũng có thể cười thật vô tư. Có một suy nghĩ thật xấu xa trong Tường, có nên chữa hết bệnh cho Như hay không? Hay cứ để Như như thế này, không chừng sẽ tốt hơn.

**

Một mình Minh đã chứng kiến tất cả, anh đau xót nhìn hai người họ. Như đã gặp phải cú sốc như thế nào, anh không biết được. Trong lòng Như nghĩ gì, anh cũng không biết được. Nhưng anh có thể biết được, hiện giờ Như rất bình thần, có thể Như đang cảm thấy rất nhẹ nhõm, không phải cực nhọc lo âu, không phải nhức đầu tính toán. Đây có phải là ý trời?

Lúc này, Minh cảm nhận được, Như đang rất hạnh phúc.

**

-Anh Su, mình chơi trò khác đi, trò này chán lắm!

-Thôi, không chơi nữa, mình kiếm cái gì ăn đi. Anh Su đói bụng quá.

-Nhưng em không đói.

-Nhưng anh đói.

-Vậy làm sao bây giờ?

-Em đi ăn với anh đi, sáng giờ em chưa ăn gì hết.

-Nhưng em không dối!

-Em không nghe lời anh Su nữa sao? Em không thương anh Su nữa sao?

-Không có không có, em thương anh Su nhiều lắm á.

Như vô tư trả lời, câu nói quá dối vô tư ấy khiến Tường phải nhảy cẫng lên vì vui sướng. Anh nắm tay Như kéo ra giữa bãi biển, tươi cười nói:

-Anh Su cũng thương Như nhiều lắm.

-Thật không? – cô bé tên Như tròn xoe mắt.

-Ừ, vậy thì, Như còn thương anh Tường của mình không?

-Thương, thương, em thương cả hai người luôn!

-Vậy thì, em thương ai nhiều hơn?

-Em....em..không biết nữa....

-Vậy...à...

Tường ngậm ngùi trả lời, trong lòng dâng lên một cái gì đó khiến anh rất đau. Anh không biết có phải anh đang ghen tị với cái tên Tường đã ngự trị trong lòng Như hay không nữa, mặc dù anh chính là Tường, tên anh chính là cái tên đã in sâu trong kí ức của Như, khiến Như trong lúc cô đơn, trống trải và hiu quạnh nhất lại nhắc đến tên anh. Nhưng dường như có một cái gì đó vô hình đã khiến Như không thể nhận ra, anh Su trước mặt Như chính là anh Tường đã in sâu trong hồi ức của cô. Cuộc đời, đúng là cuộc đời....

30. Chương 30 : Hạnh Phúc...ở Ngay Bên Cạnh Ta...

-Duy Tường!!!!

Một tiếng gọi vang vọng bên tai Tường, đó chính là Quốc Minh, thằng bạn chí cốt thời Đại Học, cũng có thể gọi là tình địch. Nhưng đôi với Tường, tình địch này không thể khiến anh ghen được. Bởi vì, Minh luôn luôn là thế, luôn luôn là người đứng sau, luôn luôn là người lặng thầm theo dõi từng bước chân, từng hơi thở của Như. Ngay lúc này cũng vậy, khi biết Như gặp phải một cú sốc quá lớn như thế, Minh cũng chỉ biết lặng thầm mà dõi theo Như, lặng thầm quan tâm Như. Minh luôn là thế, anh không hề nghĩ đến chuyện cướp người yêu của bạn, cũng không hề nghĩ đến chuyện một ngày nào đó Như sẽ là của anh. Từ khi biết Như là bạn gái của Tường, khi ấy Minh đã biết, đến suốt cuộc đời này, anh mãi mãi chỉ là người đến sau, người đến sau thì không có quyền...không có quyền được lau nước mắt cho Như mỗi khi cô ấy buồn, không có quyền cho Như mượn bờ vai mỗi khi đau khổ. Có phải, đây là quy luật cho người đến sau?

-Quốc Minh! Làm sao cậu biết tôi đang ở đây?

Tường vui vẻ ôm chầm lấy Minh. Một sự bất ngờ hiện lên trên đôi mắt Tường. Suy nghĩ một lúc, Tường chợt hỏi:

-Quốc Minh, có phải, cậu là người Như gặp hôm qua?

-Đúng vậy – Minh gật gật đầu – Như đã nói cho cậu biết?

-Đúng, có phải, cậu đã theo tụi mình đến tận đây? – Tường không giấu được tò mò./

-Đúng!

Vẫn câu trả lời đó, Minh lặng lẽ bầu chặt vai Tường. Giọng Minh nhỏ nhưng vừa đủ cho 2 người nghe:

-Cho dù Như có như thế nào, thì trong lúc tuyệt vọng và đau khổ nhất, cô ấy vẫn thầm gọi tên cậu. Có thể, do cú sốc tinh thần quá lớn nên tạm thời Như không nhận ra, nhưng cậu phải kiên trì, nhất định phải kiên trì để chữa bệnh cho Như...

-Quốc Minh! – Tường ngắt lời Minh – Sao cậu lại biết những chuyện này???

Minh nhìn thẳng vào mắt Tường. Cuộc nói chuyện của hai người dần ông về một đứa con gái chưa từng lại ở đó. Đôi mắt Tường sâu thẳm, chứa đầy nỗi lo toan về Như, Minh nhận ra điều đó, vì Minh biết, tình yêu của Tường dành cho Như còn nhiều hơn tình cảm đơn phương bấy lâu Minh cất giấu trong lòng, sự hi sinh của Tường dành cho Như còn nhiều hơn những gì Minh làm cho cô ấy.

-Cậu phải luôn nhớ rằng, tôi luôn là người dõi theo từng bước chân của 2 người.

-Tôi...tôi...có...phải...tôi và Như đã làm cậu đau lòng nhiều lắm phải không?

Tường bất chợt hỏi Minh, chỉ thấy chân mày Minh nhíu lại, rồi từ từ giãn ra. Minh nở nụ cười với Tường, một nụ cười rất rất nhẹ trên khóe môi. Dù là rất nhẹ thôi nhưng nụ cười ấy chứa đựng những cảm xúc không nói thành lời:

-Tôi không biết tại sao tôi có thể yêu Như nhiều đến như thế. Tôi không biết từ lúc nào hình bóng của Như cứ chập chờn trong đầu óc tôi khiến tôi không thể nào tập trung cho công việc của mình. Cậu có biết không, tôi yêu Như hơn cả bản thân mình... nhưng... trong lòng Như không hề có tôi, không bao giờ có hình bóng của Quốc Minh này. Cậu có biết hay không? Hôm qua khi gặp Như giữa đường trong đêm tối, tôi đã biết một điều rằng trong lúc nguy hiểm nhất, người mà Như nhớ đến đầu tiên là cậu, là cậu đó, cậu có biết hay không????

Giọng Minh càng lúc càng tỏ rõ sự tức giận. Anh nhìn thẳng vào Tường, nói rõ từng tiếng từng tiếng một:

-Hãy nhớ chăm sóc tốt cho Như. Cuộc sống của Như là cuộc sống của tôi. Nếu Như đau khổ thì người đầu tiên mà tôi tìm đến là cậu đấy, Duy Tường!

-Tôi biết rồi – Tường bầu chặt bả vai Minh – Cảm ơn cậu, cảm ơn tình cảm của cậu dành cho Như. Tôi tự hỏi, nếu tôi là cậu, tôi có thể cao thượng đến thế hay không?

**

Có tiếng xột xoạt nơi góc tối, có tiếng con gái lâu lâu lại nấc lên. Huỳnh Thư – Cô em gái ngây thơ của Tường đã vô tình nghe và chứng kiến tất cả. Cô bé không kìm lòng được nên nước mắt cứ chảy dài.

-Ai đó??? – Minh chợt lên tiếng khi anh chợt nghe có tiếng động lạ.

-Cậu làm sao thế? Tôi có thấy ai đâu? – Tường ngơ ngác nhìn xung quanh.

-Không, tôi nghe rõ ràng, là tiếng con gái – Minh dứt khoát, vừa nói vừa nhìn dáo dác xung quanh.

-Có khi nào là nhỏ Thư không? Nó thường đến đây sau khi quán đóng cửa.

-Là Huỳnh Thư? – Minh bất ngờ hỏi lại một lần nữa.

-Có thể thôi mà, thôi không sao đâu. Con bé ấy nếu có đến thì cũng khiến nơi này nháo nhào lên rồi, chắc không phải nó đâu.

-Nếu là Huỳnh Thư, thì...

Tiếng động trong góc tối lại vang lên, rồi người ta nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai chạy vụt ra khỏi cửa, lao ra đường.

-Huỳnh Thư! Huỳnh Thư!!!

Minh đã chắc chắn người ban nãy chính là Huỳnh Thư khi thấy bóng dáng Thư chạy ra, anh lo lắng gọi với theo.

Cô gái ấy cứ mãi miết chạy, lao ra ngoài đường như một người điên.

Mưa bắt đầu rơi xối xả...

Từng giọt mưa lạnh buốt xuyên thấu vào da vào thịt cô gái, dáng người mảnh mai ấy dường như không còn sợ mưa to hay gió rét nữa. Bởi vì so với nỗi đau trong lòng cô bây giờ, những cái giá rét ấy dường như không đáng là gì nữa.

- Huỳnh Thư! Em đừng chạy nữa, đừng làm anh lo nữa được không? – Quốc Minh chạy theo sau Thư, hét lớn.

- Huỳnh Thư, sao em ương bướng quá vậy? – Minh chạy lên chặn Thư lại, tức giận mà hét.

- Em ghét anh!! Quốc Minh!! Tại sao em có thể yêu anh đến như thế mà anh lại không dành cho em bất cứ một chút tình cảm nào hết? Anh ác lắm, anh có biết là em yêu anh nhiều lắm không??/?

Thư nói mà liên tục đánh vào người Minh.

Trong đêm mưa vắng lặng, người ta chỉ còn có thể thấy hai con người đang đứng đối diện nhau. Một cô gái cứ đánh liên tục vào ngực chàng trai. Còn chàng trai cứ đứng yên đấy mà chịu trận.

Hai con người...đều ướt như chuột lột...

Rồi tiếp sau đó, người ta nhìn thấy, bỗng dưng cô gái ngã vào lòng chàng trai. Vì trời mưa càng lúc càng lớn, mà cô gái mỏng manh ấy lại hoàn toàn không còn sức phản kháng với cơn mưa giá rét kia.

Và thế là. Minh không biết làm gì ngoài ôm chặt Thư vào lòng, rồi bế cô gái bé bỏng ấy v.ào nhà.

Đưa Huỳnh Thư về nhà, Quốc Minh lặng nhìn người con gái trước mặt mình. Huỳnh Thư thật đẹp, đôi mắt to đen lấp lánh, lông mi dài và cong khiến đôi mắt thêm phần sắc sảo, gương mặt bầu bĩnh và nước da trắng trông thật đáng yêu. Sao trước giờ Minh không phát hiện ra, Huỳnh Thư đáng yêu đến thế cơ chứ? Trước đây, Minh luôn xem Thư là đứa em gái của mình nên không hề bận tâm đến những suy nghĩ tình cảm của con bé, anh thật không ngờ, con bé lại đem lòng yêu anh.

Huỳnh Thư ngủ say như chết, trên gương mặt ấy không còn nở một nụ cười như thường ngày Minh vẫn hay thấy. Minh bỗng cảm thấy chột dạ, có phải trước giờ anh quá vô tâm với con bé hay không?

Quốc Minh, một con người đẹp trai nhưng vô cùng lạnh lùng vô cảm lại đem lòng yêu một cô gái quá đỗi bình thường. Đến khi nhận ra người con gái anh yêu đã thuộc về người bạn thân nhất của mình, anh không biết làm gì ngoài lặng lẽ âm thầm theo dõi từng bước chân cô gái ấy. nếu cô ấy được hạnh phúc, anh cũng sẽ hạnh phúc...

Có phải thời gian qua, anh chỉ biết theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình, mãi sống trong cái tình yêu thầm lặng của mình mà anh quên mất bên cạnh mình có một người con gái luôn quan tâm chăm sóc anh, luôn động viên an ủi anh những lúc anh buồn...

Có phải, trong suốt thời gian qua, anh không nhận ra... hạnh phúc thật sự đang ở bên cạnh mình?

Trông Huỳnh Thư lúc ngủ say thật đáng yêu, đôi má bầu bĩnh phúng phính 2 má lúm đồng tiền mỗi khi con bé cười, gương mặt trông đáng yêu phết. Từ trước đến giờ, Minh chưa từng nhìn thấy con bé khóc vì một ai, chưa từng thấy con bé đau khổ và rơi nước mắt. cho đến hôm nay, khi Huỳnh Thư khóc trong mưa và liên tục đánh vào Minh, anh mới thực sự nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh như pha lê hòa lẫn vào những giọt mưa buốt giá lạnh lẽo. Khi Huỳnh Thư khóc vì anh, một cảm giác đau buốt len lỏi trong lòng.

Cảm giác đó, gọi là gì?

31. Chương 31 : Anh Su...anh Là...anh Tường?

-Anh Su, anh Su đưa Như đi đâu vậy? – Cánh tay Như bị Tường kéo đi, cô bé liên tục thắc mắc.

-Đi thăm bệnh bé à.

-Thăm...bệnh...à? Thăm ai thế anh Su?

-Em gái anh!

-Dạ! Em biết rồi!

Nói rồi Như ngoan ngoãn để Tường dắt đi. Như không biết rằng, lúc này Tường chỉ muốn hôn chụt 1 cái vào đôi má dễ thương đó. Nhưng Tường kiềm chế được cảm xúc của mình, bởi vì, anh không muốn Như lại bỏ chạy.

-A, ca sĩ Duy Tường kìa mà!

-Cái anh Duy Tường trong nhóm N&MT đó hả, sao lúc này 2 anh ấy im hơi lặng tiếng, chẳng thấy ra album mới gì cả.

-Chắc tại bận bịu gì đó mà ạ.

-Vậy, cô gái nào đi chung với anh Tường của tao thế?

-Trông mặt mũi cũng bình thường, chắc không phải em gái, cũng chẳng phải người yêu đâu!

-Phải rồi, anh Tường của tao mà!

Đây là cuộc nói chuyện của 2 cô gái thích mơ mộng và chắc cũng mắc chứng bệnh hoang tưởng, dùng từ ngữ...không thể diễn tả được. Tường loáng thoáng nghe được nhưng anh không thèm giải thích hay phân bua. Anh kéo vội Như bước đi.

-Anh Su, anh Su nhẹ tay thôi, Như đau lắm!

Như nhăn nhó nhìn bàn tay Tường đang nắm chặt cánh tay mình, chắc lại có lần đỏ rồi.

-Hu hu hu, anh Su mạnh tay làm Như đau quá! Hu huh u.

Như khóc ngon lành như một đứa trẻ khiến Tường bối rối không biết làm gì, anh đành để Như ngồi lên ghế rồi dỗ dành:

-Như ngoan đi, lát anh Su mua kẹo cho!

-Hu hu hu...

-Anh Su xin lỗi mà..

-Hu hu hu.... Em méc anh Tường, anh Su ăn hiếp em... Anh Tường ơi...anh Tường...

Nói rồi Như chạy vội ra ngoài...

Tường vội vã chạy theo...

Như cứ mãi miết chạy...chạy để tìm một người tên Tường... trong ký ức...

Trong giấc mơ, Như gọi tên Tường...

Trong lúc đau khổ, Như cũng gọi tên Tường...

Trong lúc cô đơn, Như luôn miệng gọi tên Tường....

Cái tên ấy, như một cái gì đó in sâu trong lòng Như. Huỳnh Như bây giờ, không thể nào biết được, anh Tường trong ký ức của mình...hiện giờ đang ở đâu.

Như cứ chạy...mãi miết chạy...

Cho đến khi....cô cảm thấy...trời đất như quay cuồng trước mặt mình....

Rồi tất cả tối đen....

Như không nhìn thấy gì cả...

Cô mệt mỏi.... rồi.. ngã nhoài xuống đất...

Có một cánh tay đỡ không cho Như ngã xuống...

**

- Anh Tường....anh Tường...anh đâu rồi, sao anh lại bỏ rơi em như thế?

-Anh không có bỏ rơi em..anh luôn bên cạnh em đó thôi...

-Không phải, anh đã bỏ rơi em....

Tường ôm chặt Như vào lòng, nhưng vòng tay anh không ấm. Bởi vì Như đã ôm hơn trước rất nhiều. Tường cố dặn lòng.. không thể khóc...đàn ông không được mềm yếu như thế trước người con gái mình yêu. Sóng mũi Tường chợt cay cay, anh cố gắng ôm chặt Như hơn.

-Anh Su không bỏ rơi Như đâu! Anh Su không bỏ rơi Như đâu!

Như tròn xoe mắt, rồi nhẹ tay đẩy Tường ra.

-Anh Su...anh...là anh Tường?

Tường chần chờ một lúc rồi gật đầu. Như im lặng nhìn Tường một hồi lâu...

Tường nín thở... cũng rất có thể Như sẽ hét toáng lên và nói Tường nói dối.

7 giây trôi qua... Như không phản ứng...

Tường như chết lặng...

Bỗng...cả người Tường như nóng lên. Một vòng tay vội vã ôm chặt lấy anh..

-Anh Tường đáng ghét... sao anh lại như thế chứ? Sao anh lại bỏ em?

Như lại khóc ngon lành.

-Anh không có...anh không có...

-Sao anh không nói....anh là anh Su của em? Đáng ghét...đáng ghét!

-....

Tường không nói gì, đã lâu anh không cảm nhận được hơi ấm của Như, lâu rồi anh không được ôm Như vào lòng, anh muốn được tận hưởng cái cảm giác ấy lâu hơn một chút.

-Vậy...em gọi anh là anh Su hay anh Tường? – Như ngơ ngác hỏi Tường.

-Thế, anh Su và anh Tường, em thương ai nhiều hơn? – Tường ngắc nghéo hỏi Như.

-Em...em...em không biết... - Như vò đầu rồi không nói được gì nữa.

Tường không chần chờ mà véo vào mũi Như:

-Em đúng là rất tham lam, muốn thương cả 2 luôn à?

32. Chương 32 : Hạnh Phúc Tìm Lại (hết)

Trời thu nắng nhẹ, một chiếc xe đen bóng loáng đang cchầm chậm, chậm chậm di chuyển trên đường. Cô gái trong xe hôm nay trầm lặng 1 cách lạ thường, không còn lố chốc hay nhí nhảnh như mọi khi. Cô bé lặng lẽ nhìn dòng người trên đường, đôi mắt bắt đầu ươn ướt...

Chàng trai 29 tuổi ấy thấy cô gái bé bỏng bên cạnh như người mất hồn, anh ngạc nhiên nhưng không muốn tìm hiểu thêm làm gì.

- Ngày mai em đi Singapore –Huỳnh Thư nói trong vô thức.

Chân mày Minh nhíu lại tổng giấy lát rồi từ từ giãn ra, nhượng đôi mắt sâu thẳm như muốn hút hồn người khác lên nhìn Thư, rồi anh vô tình phớt lờ chuyện đó bằng 1 câu nói:

- Vậy à?

Đôi mắt Thư chợt lay động, đôi mi dày cong vút khê nhúc nhích. Cô bé chắc đau lòng lắm khi thấy Quốc Minh phớt lờ chuyện này. Thư nhìn Minh một hồi lâu rồi khê thở dài:

- Anh không có gì muốn nói với em à?

- Có gì? À, đi đường bình an nhé!

Minh trả lời nhưng đôi mắt không nhìn thẳng vào người đang nói chuyện với mình. Anh là thế, không bao giờ biết giữ lấy hạnh phúc ình...

- Anh chắc chứ? – Đôi mắt Như bắt đầu ươn ướt, cô bé nhận thấy sóng mũi mình chợt cay cay, cô cố mím chặt môi để không thể bật lên tiếng khóc.

- Chắc! – Minh trả lời chắc nịch rồi không nói gì nữa. Tay anh nắm chặt vô lăng rồi cứ thế chạy chậm chậm.

- Nếu vậy... em không còn muốn sống làm gì!!!

Nói rồi Thư đẩy mạnh cửa rồi lao nhanh ra đường...

..... KẾT.....

Minh như chết đứng, Thư đang nằm bất động dưới đường, gương mặt trái xoan trắng nõn nà bây giờ chỉ toàn máu là máu....

**

TỜ...TÍ...TE....TỜ...TÍ...TE....

Một mình Quốc Minh ngồi ngoài phòng cấp cứu, đầu óc anh rối bời. Một cảm giác thật lạ len lỏi trong anh. Không biết tình cảm của anh đối với Huỳnh Thư là như thế nào mà giờ anh đây cảm thấy sợ mất cô bé hơn bao giờ hết.

Ngay cả bản thân Minh cũng không biết, tình cảm mà anh dành cho Thư là thế nào? Có giống như tình cảm mà anh dành cho Như hay không?

Lòng Minh rối bời, tâm trí anh cực kì hỗn loạn...

- Em gái tôi...đâu rồi???- Tường hốt hải chạy vào bệnh viện, khi thấy Quốc Minh đang suy tư trầm ngâm ở đó, Tường vội vã hỏi.

- Trong phòng cấp cứu.

- Con bé... nói muốn gặp cậu...trước khi... lấy chồng... - Tường lặng lẽ nói.

- Gì? Lấy chồng? Sao Thư không nói cho tôi biết?

Đúng vậy, Thư không nói cho Minh biết chuyện đó. Chính anh đã vô tình khiến Thư không nói được. Anh luôn lạnh lùng với Thư, anh đối xử với Thư như đối xử với những cô gái khác. Mãi cho đến giờ phút này, Minh thật bàng hoàng khi hay tin ấy. Một cảm giác hụt hẫng trong lòng anh. Thế này là sao???

- Gia đình đã hứa hôn cho 2 đứa khi còn trong bụng mẹ, mẹ tôi nói, nếu Huỳnh Thư có người yêu, bà sẽ hủy bỏ hôn ước đó – Tường nhấn nài giải thích cho Minh hiểu.

Tâm trí Minh giờ đây hiện lên hình ảnh cô bé ngồi tựa đầu vào cửa kính xe, đôi mắt ươn ướt và nói trong vô thức: “ngày mai em đi Singapore.... Anh có gì muốn nói với em không?”

**

Ngồi cạnh giường bệnh của Huỳnh Thư, Minh khẽ đưa tay lên khuôn mặt trái xoan trắng bệch đi vì mệt mỏi của cô bé. Từ lúc quen biết Thư cho đến tận bây giờ, anh không hề để ý đến những cảm xúc và suy nghĩ của Thư, và cũng tất nhiên, anh không nhận ra được... Thư rất xinh đẹp, nét đẹp ngây thơ, đôi mắt to đen láy, những tiếng cười giòn tan của cô bé... những hình ảnh ấy hiện lên trong đầu Minh. Khóe môi anh khẽ mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhàng lướt qua trên gương mặt ấy khiến Minh đẹp trai hơn bao giờ hết.

Như đã xuất hiện từ lúc nào, cô rón rén bước vào phòng bệnh và chợt bất ngờ khi thấy Minh đang ngồi bên cạnh Huỳnh Thư, nét mặt suy tư trầm ngâm, nét mặt ấy vẫn lạnh nhạt và ưu tư như ngày nào. Cô không

dám làm phiền Minh mà cứ đứng sau lưng anh và len lén nhìn nét mặt suy tư ấy của anh. Gương mặt ấy, chính gương mặt ấy 5 năm trước đã khiến Như lung lay, gương mặt ngày ấy – bây giờ, không hề có một chút thay đổi, mà nếu có thay đổi, phải chăng là mang nhiều nỗi suy tư và lo lắng?

Chẳng biết sao Như cảm thấy xót lòng khi nhìn thấy Minh như thế. Một cảm giác tiếc nuối xen lẫn hụt hẫng. Cô biết rõ tình cảm của Minh dành mình là như thế nào, cô biết rõ từ lâu cô đã rất rất quan trọng với Minh. Nhưng, cô không thể đáp lại tình cảm ấy dù chỉ là giả vờ, và chắc có lẽ vì thế, mà Như cảm thấy mình có lỗi với Minh. Có lẽ vì thế, Như mới cảm thấy có sự khó chịu và day dứt trong lòng.

Và bây giờ, có lẽ vì Minh không nhận ra được tình cảm của mình dành cho Thư, nên mới không chấp nhận tình cảm của cô bé? Như thoáng suy nghĩ như thế rồi vội lắc lắc đầu để không phải cảm thấy bản thân mình mang nhiều tội lỗi.

- Anh Minh! – Như nhẹ nhàng lên tiếng.

- Như.... – Quốc Minh sững sờ nhìn cô gái bước vào, khóe môi lộ lên một nụ cười – Em hết bệnh rồi à?

- Dạ! – Như cúi đầu trả lời như không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt và không muốn phải đối diện với nụ cười trên gương mặt sắc đá lạnh lùng của Quốc Minh

- Tốt rồi! tốt quá rồi! – Minh chợt cười, nụ cười thật hiền làm lộ ra chiếc răng khểnh khiến Như chợt bối rối, năm xưa chính vì nụ cười này đã khiến Như lung lay, bây giờ cũng chính vì nụ cười này lại khiến Như thêm bối rối.

Dù là vậy, nhưng Như biết, cảm xúc của mình dành cho Minh không phải là cảm xúc của tình yêu. Tình cảm của Như dành cho Minh không giống như tình cảm mà cô dành cho Tường. Với Duy Tường, Như có thể yêu hơn chính bản thân mình, khi ở bên Tường, Như có cảm giác được là chính mình. Nhưng với Quốc Minh thì hoàn toàn không phải vậy...

- Huỳnh Thư... thế nào rồi? Trông con bé xanh xao quá ... - Như chợt nhìn cô gái nằm trên giường bệnh, nhẹ nhàng hỏi.

Quốc Minh chợt đổi hướng sang nhìn Thư, cô bé đang nằm bất động trên giường.

- Em có nghe nói... Thư sắp lấy chồng không?

- Gì ạ? – Như không giấu được sự ngạc nhiên của mình – Sao em không nghe anh Tường nhắc đến?

- Cũng phải – Minh nhìn Huỳnh Thư một hồi lâu rồi nói – Những ngày qua em bị bệnh, Tường mãi chăm sóc em nên chưa kịp nói.

Một chút sững sờ hiện lên trên gương mặt Như, cô bất ngờ đến nỗi không nói được lời nào. Sao mọi chuyện có thể diễn biến nhanh đến thế. Mới ngày nào Như còn bắt gặp hình ảnh một cô bé hồn nhiên ngây thơ với đôi mắt long lanh đen láy và lông mi dài cong vút. Một cô bé vô tư như thế sao có thể nói lấy chồng là lấy chồng được?

Dường như hiểu được suy nghĩ của Như, Quốc Minh giải thích:

- Là do gia đình hai bên hứa hôn, bác gái nói nếu bé Thư tìm được người yêu thì hôn ước sẽ hủy bỏ.

- Vậy à! – Cuối cùng Như cũng hiểu – Thế.. anh có yêu con bé không?

- Anh không biết! – Minh suy nghĩ 1 hồi lâu rồi trả lời – Bé Thư rất dễ thương, rất tinh nghịch và rất đáng yêu....

- Nếu là vậy... sao anh lại không biết? – Như ngắt lời Minh.

- Bởi vì – Minh nhìn thẳng vào đôi mắt Như – Huỳnh Thư không phải là em!

- Anh..... – Như bắt đầu bối rối.

- Em biết rõ tình cảm của anh dành cho em mà, tại sao em cứ gán ghép anh cho người mà anh không yêu chứ?

Minh không thể kiềm chế được cảm xúc cất giấu bấy lâu trong lòng mình. Không biết tại sao giờ phút này đây, anh chỉ muốn ôm chặt Như vào lòng, chỉ muốn cảm nhận được hơi ấm từ Như. Quốc Minh biết, anh không thể làm như vậy. Bởi vì, suốt cả cuộc đời, anh cũng chỉ là người đến sau mà thôi.

- Nhưng em không yêu anh anh Minh à

Sau một hồi lâu lấy lại được bình tĩnh, Như rụt rè nói.

- Anh biết!

- Vậy thì....

- Nhưng Thư không phải là em! Em có biết hay không hả?

-

-

**

“Huỳnh Thư, con bé yêu anh thật lòng đó anh Minh à, anh làm ơn, đứng thờ ơ với hạnh phúc của mình, được không?”- Tin nhắn gửi đi lúc 9h PM.

“Sao anh không trả lời?” - Tin nhắn đã gửi lúc 9h20 PM.

“Quốc Minh, nếu anh thương em, hãy thương em như thương một đứa em gái được không?” – 9h40 PM

**

9h tối, khi đang trong bệnh viện cùng với Huỳnh Thư, Quốc Minh đang chăm chú nhìn con bé đang nằm trên giường thì điện thoại chợt rung, anh chỉ dám chỉnh chế độ im lặng vì sợ đánh thức giấc ngủ của con bé. Nhìn tin nhắn, Minh hồ hững xóa đi.

9h20 tối, lại 1 tin nhắn, Minh chợt cười, rồi xóa đi.

9h40, lại một tin nhắn, nhìn vào màn hình điện thoại, Minh sững sờ, lần này anh không xóa đi, đôi mắt anh cứ dán chặt vào những ký tự trong tin nhắn ấy.

9h56 PM, lại một tin nhắn “Nếu anh không đồng ý thì thôi vậy, em yêu anh Tường, và em chỉ yêu một mình anh Tường mà thôi. Anh Minh à, em thương anh nhưng chỉ thương anh như thương một người anh trai của mình vậy thôi, thấy anh như thế, em đau lòng lắm anh biết không?”

**

- Quốc Minh trả lời thế nào? – Tường đưa Như chai nước khoáng.

Như khẽ lắc đầu, cô thở dài tuyệt vọng.

- Cái thằng, anh không ngờ nó lại si tình đến thế, xem ra, Quốc Minh không thể quên em được – Tường buồn bã nói.

- Nếu... như vậy thì sao?

- Anh không biết...

- Anh không tự tin về mình như thế?

- Anh không biết....

“chụt”. Một nụ hôn thật nhẹ, thật nhanh được đặt lên má Tường khiến anh giật mình

- Ngốc quá! Em yêu anh!

Tường khẽ cười, anh ôm chặt Như vào lòng...

Rồi cô ngủ thiếp đi trong lòng anh...

**

“ting..ting...ting...”

Như quờ quạng lấy điện thoại, là tin nhắn của Quốc Minh.

“Cám ơn em, em gái!”

Như chợt mỉm cười, Mím cười vì Quốc Minh đã hiểu rõ được tình cảm của mình dành cho Huỳnh Thư.

Mím cười ột ngày thật tốt lành...

**

- Anh nhắn tin cho ai đấy? – Huỳnh Thư giựt điện thoại trên tay Minh, nghiêm mặt hỏi.

- Em đừng nghịch nữa, trả đây cho anh nào!

Quốc Minh cố lấy lại điện thoại, nhưng cô bé cứ nghịch ngợm không thềm trả.

- Đấy đấy, còn yếu mà cứ thích chạy lung tung thế hở?

Á Á Á.....

Và... cô bé tên Thư đã vô tình ngã lên người Quốc Minh, khoảng cách 2 gương mặt chỉ cách nhau 2 cm...

- 2 người.... đang làm gì thế?

Tường ở đâu đẩy cửa phong vào và vô tình chứng kiến được cái cảnh hay ho đó, anh vội vàng xin lỗi rồi khép cửa lại

—

Cô bé mặt đỏ bừng...

- Em xin lỗi... - Huỳnh Thư ngồi bật dậy nhưng chẳng biết sao có một cánh tay kéo cô bé lại ngã xuống.

- O.... Anh đùa dai nhỉ??? – Huỳnh Thư bối rối.

Một nụ hôn lướt qua trên đôi môi đỏ mọng của cô bé...

- Á!!!!!!!!!!!!!!

Như chợt đưa 1 tay bịt mắt lại khi nhìn thấy cảnh đó, cô đỏ bừng mặt rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đang bối rối với chuyện mình vừa chứng kiến ban này, Như vô tình đụng phải 1 người...

- Em tới đây rồi à? Sao lại chạy đi thế? - Tường chợt hay người mình đụng phải là Như, anh cười cười hỏi.

- Huỳnh Thư và Quốc Minh...

- Lại nữa hả???????? – Tường bất chợt hỏi lại khiến Như ngạc nhiên không hiểu.

- Lại nữa là thế nào?

- Ban nãy... 2 người họ.... anh mới chạy đi mua đồ ăn sang...

Như chợt hiểu ra, Tường cũng chứng kiến được cảnh hay ho đó. Rồi cô không nói được gì nữa.

- Em đỏ mặt kìa!- Tường nhìn Như một hồi lâu rồi true.

- Em đâu có... - Như vội xua xua tay, bối rối.

- Ban nãy, em thấy gì nào?

- Thấy...thấy...2 người họ....

- Hôn nhau???

Như vội gật đầu. Tường thấy Như như thế, không nhịn được, anh bật cười rồi đẩy Như vào 1 góc tường, nghi ngờ hỏi:

- Em ganh tị à?

- Không! – Như vừa nói vừa đẩy Tường ra, nhưng với sức lực nhỏ bé của cô thì làm sao có thể làm được chuyện đó chứ.

- Em nói dốc!

Hơi thở của Tường cứ áp chặt vào mặt Như khiến cô càng lúc càng bối rối, tim đập loạn xạ.

- Em muốn... được như Huỳnh Thư không? – Tường véo mũi Như, tình nghịch hỏi.

- Anh...anh...muốn làm gì...??

- Làm thế này này.

Môi Tường dần dần tiến gần lại môi Như... Như như muốn nín thở....

- Xem em căng thẳng chưa kìa! Anh đùa đấy! he he

Thấy nét mặt căng thẳng của Như, Tường không nhị được, cười phá lên.

- Anh... dám đùa với em à? – Như tức giận.

- Anh cứ đùa đấy! em làm gì được anh? – Giọng Tường đầy thách thức.

- Làm thế này này..

Như nhón chân lên, đặt lên môi Tường một nụ hôn, Tường sững sờ trong giây lát, rồi bàn tay anh chợt ôm lấy Như và đáp lại nụ hôn của Như.

- Em cũng bạo lắm nhỡ? – Tường véo mũi Như, trêu.

- Ai kêu anh đùa với em làm gì! – Như cố thanh minh cho hành động ban nãy của mình.

**

- Marry me?

Tường nắm chặt tay Như, nhẹ nhàng hỏi.

Như im lặng không trả lời...

- Thế em có muốn ký hợp đồng không?

Đến giờ Như mới sực nhớ ra, mình còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành.

- Nếu em đồng ý làm vợ anh, em sẽ được hưởng những điều khoản có lợi ỉnh đấy!

- Điều khoản gì cơ?

- Ví dụ như, em sẽ được làm vợ một người vừa đẹp trai phong độ, vừa nổi tiếng lại hát hay như anh, còn nữa nhé, em sẽ được lên báo với vị trí là phu nhân của ca sĩ Duy Tường. Như vậy chẳng phải là có lợi cho em lắm sao?

- Chỉ vậy thôi à? – Như trêu.

- Thế, em còn muốn gì nữa? à, còn có chuyện này, nếu em không chịu làm vợ anh, anh sẽ không ký hợp đồng với em, OK?

- Anh...anh đúng là ép người quá đáng...- Như âm ức.

- Hơ hơ, anh có ép em đâu, tùy em quyết định thôi mà!

Nói rồi Tường đứng dậy toan bước đi thì bỗng có một vòng tay ôm chặt anh từ phía sau.

- Ông xã, anh cứ thích ép em vào đường cùng thế hả?

**

Hôm nay, Như chuẩn bị sang Mỹ để đem bằng hợp đồng đã được ký và thu xếp công việc bên đó để xin nghỉ việc. Một phần vì cô muốn làm một người vợ ngoan hiền của Tường, phần khác vì cô muốn ở Việt Nam làm việc để tiện thể chăm sóc cho cha mẹ.

Chuyến bay sang Mỹ sắp cất cánh, Tường hôn nhẹ lên má Như, nhẹ nhàng nói:

- Bà xã, bây giờ em là vợ của anh, anh cấm em bén xén với thằng nào bên đó, nghe chưa?

Như mỉm cười ôm chặt lấy Tường, thì thầm vào tai anh:

- Biết rồi chồng yêu!

**

- Quốc Minh, Duy Tường, thế này là thế nào?

Một tờ báo được đặt xuống bàn, người quản lý đang rất tức giận.

Quốc Minh lặng lẽ đọc tờ báo, chân mày anh khê nhíu lại, rồi anh lặng lẽ đẩy tờ báo qua cho Duy Tường.

- Thế này là thế nào? – Tường đọc xong tờ báo, giận dữ thét lên.

- Cô bạn gái của cậu cũng thích nổi tiếng quá nhỉ?

Người quản lý của Quốc Minh và Duy Tường tu một hơi nước ừng ực nhưng dường như vẫn chưa nguôi cơn giận.

Trên trang bìa tờ báo là hình ảnh một cô gái đang tay trong tay với một người con trai, nét mặt thật hồn hởi và hạnh phúc.

Cái tựa đề bài báo to oành “Bạn gái bí ẩn của ca sĩ Duy Tường và con trai tập đoàn Hưng Thịnh nổi lại tình xưa”

Và trên đây có một dòng chữ giải thích thêm “Huỳnh Như – người được biết đến là vợ sắp cưới của ca sĩ Duy Tường”

Tường tức giận xé nát tờ báo.

Con trai tập đoàn Hưng Thịnh là thằng nhãi nào thế? Tường không giữ được bình tĩnh như muốn phá tan căn phòng này vậy.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh một thằng con trai đang định giở trò với Như, rồi sau đó bị anh đánh túi bụi...

Không lẽ... là hấn?????

- Tôi không biết chuyện này là như thế nào! Các cậu phải có câu trả lời hợp lý trong buổi họp báo 2 ngày nữa!

Người quản lý tức giận bỏ đi, chỉ còn lại Duy Tường và Quốc Minh thần thờ ngồi đó.

**

- Cậu là Duy Tường? – Tâm kênh kiệu nhìn Tường, ngông nghênh hỏi.

- Phải!

- Xem ra, đẹp trai hơn trên báo nhiều, chỉ tiếc, không đấu lại với tôi!

- Thằng khốn! Mày muốn gì? – Tường không nén được cơn giận, quát lớn.

- Ấy ấy, anh định làm gì thế này? Định đánh tôi túi bụi như hôm bữa à?

- Mày.....

- Tôi thế nào? Nói anh biết, Như không là của tôi thì cũng không thể là của một người nào khác! – Tâm cười khẩy.

-

- Này, đừng tức giận đến thế, ráng giữ sức để còn phải giải thích với đám phóng viên nhà báo rảnh rỗi kia nữa đấy, anh bạn à!

Tâm đặt tay lên vai Tường, tươi cười nói, rồi khoác khoác tay bỏ đi.

Tường ngồi đấy, với hàng vạn suy nghĩ trong đầu....

Anh tin Như, anh tin tưởng Như chỉ yêu một mình anh, anh tin như vậy và anh nhất định sẽ không để mất Như bởi những chuyện thị phi đó.

**

Buổi họp báo diễn ra trong sự tò mò và hiếu kì của đám phóng viên. Tường thoáng có chút sợ hãi. Anh cố trấn an mình rằng, mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà thôi.

- Chào anh Duy Tường, những ngày qua chắc anh đã đọc báo và cũng đã biết tin bạn gái và cũng là vợ chưa cưới của mình đang nổi lại tình xưa với con trai tập đoàn Hưng Thịnh. Anh nghĩ sao về chuyện này??

Tường cố trấn an mình trong vài phút, rồi mỉm cười với đám phóng viên:

- Cảm ơn về câu hỏi của bạn. Tôi đã từng đọc báo và tôi thấy thật buồn cười khi lại có người cố tình phá hoại một hôn lễ sắp được diễn ra. Tôi xin nói rõ với các bạn rằng, chuyện đó không phải là sự thật!

- Vậy thì, anh giải thích sao với bức hình được đăng trên trang bìa báo hai ngày trước ạ?

- Con trai tập đoàn Hưng Thịnh là ai, tôi thật không biết và tôi cũng không muốn biết làm gì, đơn giản vì đó là chuyện quá khứ của người yêu tôi, tôi không bận tâm cho lắm.

- Vậy cô Huỳnh Như, vợ sắp cưới của anh sao không có mặt tại buổi họp báo ngày hôm nay? Hay vì cô ấy sợ bị bại lộ ọi người biết?

Một giọng nói phát ra nơi góc phòng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người con trai phát ra câu hỏi đó. Đó chính là nhân vật chính gây nên scandal này, Minh Tâm.

Tường ngẩn người trong giây lát, anh thật sự không biết phải giải thích chuyện này như thế nào, anh thật sự không biết... tại sao Minh Tâm lại thích dồn anh vào đường cùng như thế.

- Xin hỏi anh Duy Tường đây, anh có chắc bạn gái mình bây giờ vẫn một lòng với anh? Nếu tôi là anh, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng cô ấy nữa. Người ta nói “tình cũ không rủ cũng đến” anh chưa từng được nghe sao?

Tâm đưa ra một câu hỏi khiến Tường không thể nào mở miệng trả lời được...

Cũng không có gì để chứng minh ình, vì Như không có mặt ở đây...

- Anh Duy Tường không nói được, điều này chứng tỏ gì đây? – Tâm được nước càng lấn tới.

-

-

- Với một người như anh, tôi có thể nổi lại tình xưa sao?

Giọng nói một cô gái vang lên một lần nữa khiến đám phóng viên phải đổi hướng. Huỳnh Như đi vào trong bộ trang phục công sở, cô bước đến gần Tường rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Sao anh không nói chuyện này cho em biết?

- Như.. không phải em sang Mỹ rồi sao? Sao em lại ở đây? – Tường không giấu được sự ngạc nhiên.

- Vì em là vợ anh!

Như nói rồi quay xuống đám phóng viên đang lao nhao ở dưới, rồi đôi mắt cô nhìn thẳng vào Minh Tâm:

- Anh Minh Tâm, nghe nói anh là con trai chủ tịch tập đoàn Hưng Thịnh? Vậy anh có biết, người dùng thủ đoạn đê tiện như anh sẽ khiến cho người ta chê cười hay không?

Minh Tâm sững người.

- Thưa các bạn, tôi không phủ nhận, 6 năm trước, tôi đã từng có một mối tình với anh Minh Tâm đây. Nhưng, đó chúng tôi đã chia tay và đó chỉ còn là chuyện trong quá khứ. Hiện tại, tôi là vợ chưa cưới của anh Duy Tường, xin các bạn hãy hiểu chuyện đó.

- Vậy chị giải thích như thế nào với bức hình trên báo?

- Tôi hoàn toàn có thể giải thích, đây là bức hình lúc 6 năm trước khi tôi còn đang quen Minh Tâm. Và bây giờ thì hoàn toàn không có chuyện đó xảy ra, và tôi có thể bỏ dở công việc bên Mỹ để bay về đây có thể chứng minh được chứ?

-

Minh Tâm im bất động không nói được gì nữa. Vì trước khi gây nên sóng gió này, anh đã xác định được Như đã sang Mỹ và kéo dài đến tận 1 tháng, nhưng anh không ngờ, cô có thể vì Tường mà bỏ dở công việc bên ấy để tức tốc bay về Việt Nam...

Tâm đã thua, anh đã thua thật rồi.

Lòng háo thắng của một thằng con trai thúc ép anh phải làm chuyện đê tiện đó. Và anh càng không ngờ, chuyện này lại khiến Như ghét anh nhiều hơn...

- Tôi có chuyện muốn thông báo nhân buổi họp báo này! – Tường lên tiếng phá tan cái không khí im sùm bên dưới – Tôi quyết định sẽ rời khỏi làng giải trí để tận tâm chăm sóc cho gia đình.

Câu nói ấy của anh khiến ở dưới càn lộn xộn, cả Minh Tâm cũng bất ngờ, vì khi gây ra chuyện này, anh chỉ muốn Tường mất mặt trước công chúng, chứ anh không hề có ý định ép Tường rời khỏi showbiz.

Tường nắm chặt tay Như, anh mỉm cười nhìn xuống đám đông đang lộn xộn bên dưới:

- Tôi thấy mình hạnh phúc vì có một người vợ hiền là Như, có một người bạn tốt là Quốc Minh, như vậy là quá đủ, tôi chỉ muốn dành hết thời gian và công sức của mình để mang lại hạnh phúc cho Như – người con gái mà tôi yêu nhất. vì thế cho nên, nhóm nhạc N&MT xin tuyên bố giải tán...

Tườngg bắt ngờ ôm chặt Như vào lòng trước những máy chụp hình quay phim đang sẵn sàng hướng về mình. Như mỉm cười hạnh phúc.

- Đừng vui thế chứ, ông bầu của anh chắc sẽ giết anh chết mất – Tường thì thầm.

- Sao thế chứ?

- Vì anh có thể vì thiên thần của anh mà bỏ hết tất cả những gì mình gây dựng hơn 4 năm qua. Như thế anh lỗ rồi phải không?

- Không lỗ đâu, em sẽ bù đắp cho anh.....

Như ôm chặt Tường, giờ đây cô mới thật sự cảm nhận được hạnh phúc thật sự....

VÀ THẾ LÀ, HỌ BÊN NHAU MÃI MÃI...

Một câu chuyện được kết thúc bằng một câu nói trong truyện cổ tích. Đây là những gì mà mình đã dành hết cho bạn đọc, một cái kết đẹp như trong phim. Rất có thể mọi người nói rằng cái kết này thật nhảm chán vì giống như motip hoàng tử, công chúa cuối cùng cũng sẽ hạnh phúc bên nhau. Mình không phủ nhận chuyện đó, nhưng sau câu chuyện này, mình xin nói rằng, nếu 2 người thật sự yêu nhau và đặt niềm tin nơi đối phương, thì cuối cùng họ sẽ tìm được hạnh phúc....

Tạm biệt các tình yêu!!!!!!!!!!!!!! Ly Café Không Đường xin một lời chào tạm biệt....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-cafe-khong-duong>